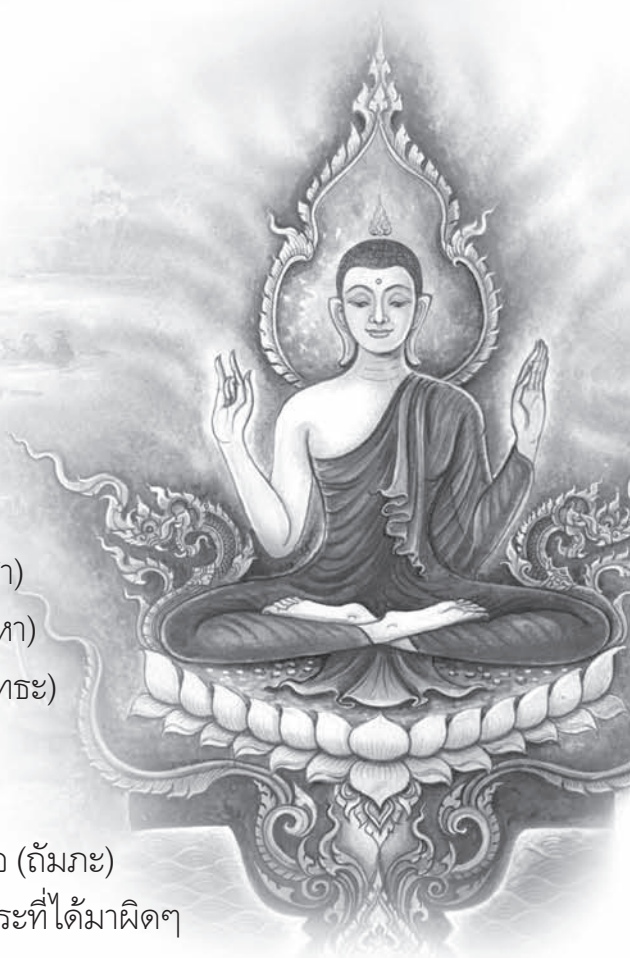

สัมปยุตตชยัคขันตี

พญามาร เรา รู้จักท่าน

เรา รู้จัก **เสนามาร** (ไพร่พล) ทั้งหมดของท่าน

- เสนามารที่ ๑** คือ กามทั้งหลาย
- เสนามารที่ ๒** คือ ความไม่ยินดี (อรติ)
- เสนามารที่ ๓** คือ ความหิวกระหาย (ขุปปิปาสา)
- เสนามารที่ ๔** คือ ความดิ้นรนปรารภณา (ตัณหา)
- เสนามารที่ ๕** คือ ความง่วงเหงาซึ่มเซา (ถีนมิทชะ)
- เสนามารที่ ๖** คือ ความขลาดกลัว (ภีร)
- เสนามารที่ ๗** คือ ความสงสัย (วิจิกิจฉา)
- เสนามารที่ ๘** คือ ความลบหลู่ (มักขะ) หัวดี้อ (ถัมภะ)
- เสนามารที่ ๙** คือ ลาม ยศ สรรเสริญ ลักการะที่ได้มาผิดๆ
- เสนามารที่ ๑๐** คือ ยกตนข่มผู้อื่น (อวชานาติ)

ดูก่อนพญามาร

ปกติเหล่าเสนามารของท่านนี้

เป็นผู้กำจัดคนที่มีธรรมดำ (อกุศลธรรม)

คนไม่กล้า ย่อมพ่ายแพ้

แต่คนกล้า ย่อมชนะ

ชนะแล้ว ย่อมได้รับความสุข

เราตายในสงคราม(สู้มาร)ยังประเสริฐกว่า
พ่ายแพ้แม้มีชีวิตอยู่จะประเสริฐอะไร.

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “ปธานสูตร” ข้อ ๓๕๕)

สารบัญ

ปีที่ ๓๒(๓๕) ฉบับที่ ๔ เดือนเม.ย.-มิ.ย.'๕๕ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

สัมพุทธชยันตี	๑
แถลง (ฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี อโศกราชครั้งที่ ๓๑)	๓
งานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ ๗	๔
ธรรมะประทับใจ (ปรองดองทุกสี).....	๒๕
คัดค้าน พ.ร.บ. ปรองดอง	๒๗
สืบห่านาที่กับพ่อท่าน	๓๓
จดหมายจากญาติธรรม	๔๑
ไร้บุญนิยม สังคมอันตราย	๔๖
บันทึกจากปัจฉาสมณะ (อุปสรรคและอนาคตของสาธารณโภคี).....	๔๗
เรียงวลีกวีธรรม	๘๐
รำลึก นายห้างเกร ปาลซิงห์ (นายการุณย์ ชันต์ปุระ)	๘๒
จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (นางแซมซ้อย เต็มวรรธธรรม).....	๘๖
กว่าจะถึงอรหันต์ (พระวสภเถระ).....	๘๘
รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือน เม.ย.-มิ.ย. ๒๕๕๕).....	๙๒
สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอโศก	๑๑๘
ใต้ร่มอโศก (ประจำเดือน เม.ย.-มิ.ย. ๒๕๕๕).....	๑๒๕
ร้อยอ้อ...เป็นหนึ่งในแจ้จ้ง (เพราะกายป่วย จึงทำให้ใจแข็งแรง).....	๑๓๑
เก็บเล็กผสมน้อย	๑๓๓
น้ำจืดจริงหรือ ? (การหมักลูกสมอกกับน้ำจืด สูตร ๓).....	๑๓๔
ขยะเอ๋ย (ไม่ไร้ค่าดังตาเห็น).....	๑๓๕
กรรมตามสนอง (วิบากกรรมของพรานโหด).....	๑๓๘
หอมดอกพุทธรักษา	๑๔๐
ไหว้ครู ๒๕๕๕	๑๔๒

● จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอโศก

- เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- เพื่อเป็นเข็มทิศชี้ทางการปฏิบัติก้าวต่อไป
- เพื่อประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลัง จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อโศก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์
 สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ ๖๗/๑
 ถ.นาวมินทร์ ช.๔๔ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๔
 โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐, ๐๒-๓๗๕-๕๕๒๑, FAX ๐๒-๓๗๕-๙๕๗๐
 www.asoke.info, e-mail : sanasoke130@gmail.com
 ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์

ฉลอง “สัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี อโศกราชครั้งที่ ๓๑”

เดิมการจัดงานอโศกราช ๓๑ ครั้งนี้ พ่อท่านกำหนดในปฏิทินชาวอโศก ให้เริ่มงานตั้งแต่ ๖-๑๐ มิถุนายน โดยไม่มีวันที่ ๕ ซึ่งเป็นวันเกิดของพ่อท่านแต่อย่างใด

แต่พอๆ ใกล้เคียงเข้ามาถึงได้รู้กันว่า อธิกมาศปีนี้วันวิสาขบูชาถูกเลื่อนเป็นวันที่ ๔ มิ.ย. และทางการจัดให้เป็นปี “ฉลองสัมพุทธชยันตี” งานอโศกราชจึงต้องขยายเพิ่มเป็น ๗ วัน โดยเริ่มงานตั้งแต่วันที่ วิสาขบูชา ๔ มิ.ย. และทางสันตอโศกก็ได้เตรียมกันว่า จะได้ฉลองสัมพุทธชยันตีกันให้เต็มที่

แต่เอาเข้าจริงเมื่อพันธมิตรประกาศชุมนุม เพื่อต่อต้าน “พ.ร.บ.ปรองดอง” กฎหมายทำลายชาติ กองทัพธรรมจำต้องยกกองเสปียงและโรงครัวไปสนับสนุนอย่างจัดหนักจัดเต็ม สุดท้ายก็ต้องไปปักหลักฉลองสัมพุทธชยันตีอยู่ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕ ตลอด ๙ วัน (๒-๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๕)

จึงเป็นบทเรียนอย่างสำคัญว่า “*เมื่องานที่นำไปจะไม่ได้อย่างคิด (คิดจัดงานกันไว้ที่สันตอโศก) หรือไม่เป็นไปตามที่คิด และต้องตั้งใจที่จะไม่ทำอะไรๆ เพื่อให้ได้กลับมาหาตน*” นี่แหละคือทิศทางที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จที่แท้จริง

การฉลองสัมพุทธชยันตี ครั้งนี้ จึงเป็นการฉลองที่ครบบริบูรณ์ ทั้งกิ่งใบ สะเก็ด เปลือก กระพี้ และแก่นของต้นโพธิวิมุติอันวิเศษ

ต้องถือว่ากิ่งใบของงานนี้คือ “ตลาดอารยะ” ที่มีการขายสินค้าในราคาขาดทุนอย่างยาวนานที่สุดถึง ๘ วัน มีตัวเลขขาดทุนที่ชัดเจนกว่า ๓๐% ขึ้นไปของสินค้าส่วนใหญ่ พระพุทธเจ้าทรงอุปมากิ่งใบของต้นไม้ดั่งลากัลการะ ไม่น่าเชื่อว่าจนทุกอย่างชาวอโศกจะอดมสมบูรณ์ถึงขั้นมีลากัลการะเป็นพืชพันธุ์-ธัญญาหารไร้สารพิษเอามาแบ่งปันกันได้ถึงกลางกรุง

และต้องถือว่าเป็นการจัดงานสามัคคีกับพี่น้องเสื้อแดงได้อย่างน่าทึ่ง เพราะต้องมาอยู่บนถนนเดียวกัน เดินผ่านไปผ่านมา มองกันไปมองกันมาทั้งวัน

และมีข่าวปล่อยให้เกิดหวาดระแวงกันทั้ง ๒ ฝ่าย เช่น พวกต่างจังหวัดเตรียมเหล่าไม้แหลมๆ เอามาไล่ตีกองทัพธรรม แถมมีเจ้าหน้าที่อุทยานฯ ชนอาวุธมาเพียบ

ทางพี่น้องเสื้อแดงก็ถูกห้ามปรามอย่ามากินข้าวของกองทัพธรรม เพราะใส่ยาบ้าเอาไว้ แต่ก็มีพวกแท้กซี้ที่เป็นแฟนประจำที่โรงบุญ ช่วยอธิบายแก่ข่าวลือให้ เลยกทำให้มีหลายคนพากันมากิน มาซื้อหาสินค้า อย่างสบายใจ และหลายคนก็ได้รับจักกองทัพธรรมตั้งแต่ไปช่วยเขาคราวน้ำท่วมอยู่แล้ว

งานนี้จึงได้เห็นว่าการขัดแย้งไม่จำเป็นต้องเอาชนะคะคานหรือต้องรบราฆ่าฟันกัน ใครมีความดีความถูกต้องอะไรก็เอามาเปิดเผยยืนยันออกมา และก็ให้ยอมจำนนกันเมื่อเขาดีกว่าถูกต้องกว่า และการที่ต่างฝ่ายต่างระมัดระวังไม่เกิดเรื่องเกิดราวขึ้นได้ ก็ยอมเป็นชัยชนะของทุกๆ ฝ่าย รวมทั้งประเทศไทย

อโศกราช ครั้งที่ ๓๑ จึงเป็นความลึกลับที่พ่อท่านนำพาให้พวกเราได้เห็นการทำงานที่ถอดถอนตัวตน บนความเจริญของอธิศีล(สะเก็ด) - อธิจิตหรือสมาธิ(เปลือก) - และอธิปัญญา(กระพี้) เพื่อไปสู่ความวิมุติหลุดพ้น(แก่น) และเมื่อตนพ้นได้แล้วหรือพ้นได้บ้างแล้ว ก็ยอมชวนชวย(เว่ยยาวัจฉัย) และอ่อนน้อมถ่อมตน(อปจายนมัย) ช่วยเหลือผู้อื่นกันต่อไป

เพราะผู้ที่หมดความเห็นแก่ตัวแก่ตนได้มากเท่าใด ก็จะมีแต่ความเห็นแก่ผู้อื่นได้มากเท่านั้น

 คณะผู้จัดทำ

๓๐ พฤษภาคม ถึง ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ชาวกองทัพธรรมเข้าร่วมชุมนุมปักหลักปักค้างที่ลานพระบรมรูปทรงม้าร่วมกับประชาชนไทยผู้รักชาติหลายกลุ่มที่มาวมกันจำนวนมาก เพื่อคัดค้านการผ่านร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติ แล้วในวันที่ ๑ มิถุนายน เมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยให้ชะลอการพิจารณาร่างพ.ร.บ.ว่าด้วยความปรองดองแห่งชาตินี้ออกไปก่อนเหล่าผู้ชุมนุมประท้วงกลุ่มหลักจึงได้ประกาศยุติการชุมนุม และนัดให้มาชุมนุมยึดเยื่อกันอีกครั้งในวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ เวลา ๑๕.๐๐ น. ที่สะพานมอฆวาน สำหรับระยะเวลาในการยุติการชุมนุมเพียงไม่กี่วันนั้น ทางกองทัพธรรมจึงปักหลักปักค้างต่อ เพื่อรอการชุมนุมที่จะเกิดขึ้นอีกครั้ง โดยไม่ต้องเสียเวลาขนย้ายข้าวของและเต็นท์ไปและกลับมาอีก และผู้ชุมนุมบางส่วนจะปักหลักปักค้างอยู่ด้วย การตัดสินใจดำเนินกิจกรรมตามสถานการณ์จำเป็นเฉพาะกาล จึงส่งผลให้ทาง**กองทัพธรรม**ต้องตัดสินใจปรับเปลี่ยนย้ายการจัดงานอโศกราชจากสันติอโศกมาจัด ณ ที่แห่งนี้ **ลานพระบรมรูปทรงม้ารัชกาลที่ ๕ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร**

๘.๐๐ น. ของวันต่อมา (๒ มิ.ย.) ที่ห้องประชุมกันเกรา อาคารสถาบันบุญนิยม สันติอโศก ได้มีการประชุมหารือเรื่องการจัดงานอโศกราช **พอครุสมณะโพธิรักษ์**ประกาศให้จัด **“งานฉลองสัมพัทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกราชครั้งที่ ๓๑”** ขึ้นที่ลานพระบรมรูปทรงม้า วันที่ ๒-๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๕ รวมทั้งสิ้น ๙ วัน เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองสัมพัทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี

ชย คือ **ชยชนะ** อันหมายถึง **ชยชนะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีต่อหมู่กิเลสมารและกิเลสทั้งปวงของพระองค์อย่างสิ้นเชิง** อันทำให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บังเกิดขึ้นในโลก ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ซึ่งก็คือวันวิสาขบูชา “**สัมพุทธชยันตี**” จึงมีความหมายว่าเป็นการตรัสรู้ และการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นับจากวันนั้นจนถึงวันปรีณิพพาน เป็นเวลาดำเนินพุทธกิจ ๔๕ ปี บวกกับปีพุทธศักราชที่เริ่มนับหลังจากการปรีณิพพานจนถึงปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ จึงเป็น ๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้

ซึ่งเป็นโอกาสอันดี เป็นวาระมหามงคลอันสำคัญของชาวพุทธที่จะได้สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพระวิสุทธิคุณ พระปัญญาคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ ซึ่งการจัดงานอันยิ่งใหญ่และการปฏิบัติบูชาเพื่อน้อมเกล้าฯ **ถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในมหามงคลโรกาศ ๘๔ พรรษา** อีกด้วย

ท่ามกลางการประชุมครั้งนั้น พ่อครูประกาศการจัดงาน และประกาศให้มีการเปิดงานนี้ในเวลา ๙ นาฬิกา ๙๙ นาที ซึ่งเหลือเวลาอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ทำให้วาระประชุมจึงต้องหารืออย่างกระชับ แล้วรีบเดินทางไปลานพระบรมรูปทรงม้า เพื่อทำพิธีเปิดงานอันสำคัญนี้

โดยมีการผนวกงานตลาดอารียะ งานบันเทิงและศิษย์เก่าบวชารธรรมงานโฮมไต้หวัน งานบูชาพระบรมสารีริกธาตุ และงานอโศกรำลึก เข้าด้วยกัน

จากที่เคยคาดการณ์ไว้ว่าจะจัดงานอโศกรำลึกที่สันติอโศกนั้น บจ.พลังบุญ บจ.แต่ชีวิต และ บจ.ขอบคุณ (บริษัทของส่วนกลาง)

ได้ตกลงร่วมกันไว้ **ว่าจะขายของในราคาเท่าทุน** และทางชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย(ชมร.) จะแจกอาหารฟรี ตลอด ๗ วัน (กำหนดเดิมจัดวันที่ ๔-๑๐ มิ.ย.'๕๕) แต่เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่อย่างพิเศษ และเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง จึงมีการเพิ่มระดับบุญนิยม ให้เป็นการ**ขายขาดทุน** (บุญนิยมมี ๔ ระดับ ระดับที่ ๑ ขายต่ำกว่าท้องตลาด ระดับที่ ๒ ขายเท่าทุน ระดับที่ ๓ ขายต่ำกว่าทุนหรือขายขาดทุน และระดับที่ ๔ แจกฟรี) ความพิเศษนี้จึงกลายเป็นตลาดอารียะขายขาดทุน โดยฉับพลันทันใด ตั้งแต่วันที่ ๓-๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ เป็นเวลา ๓ วัน

วันเสาร์ที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๕

เป็นวันแรกของงาน เวลา ๙ นาฬิกา ๔๔ นาที หรือคือเวลา ๑๐ นาฬิกา ๓๔ นาที **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์** ได้เทศนาเปิดงาน “ฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกธารีลิก ครั้งที่ ๓๑” ณ เวทีกลางของงาน

วันแรกของงาน เราต้องช่วยกันจัดเตรียมสถานที่ ทางเดินที่ ปรับแต่งเวทีกลางที่อยู่กลางลาน ด้านหน้าพระที่นั่งอนันตสมาคม และด้านหลังพระบรมรูปทรงม้าของรัชกาลที่ ๕ ให้หลังตัวกว่าเคย โดยใช้**เต็นท์ใหญ่**ทางที่เวที โดยด้านหน้าเวทีกลางบริเวณสองฟากฝั่ง จัดลง**เต็นท์ตลาดอาริยะ**เรียงยาวข้างละ ๕ เต็นท์ ไปถึงพระบรมรูปทรงม้า สำหรับด้านซ้ายของเวทีฝั่งสนามเสือป่า บนฟุตบอลาเป็น**เต็นท์โรงครัวกองทัพธรรม**ที่ตั้งมาตั้งแต่การชุมนุมประท้วง ด้านหน้าโรงครัวริมถนน เป็น**เต็นท์โรงบุญมังสวิวัติน**ยาวคู่ขนานไปกับโรงครัว และต่อจากโรงบุญเป็น**เต็นท์น้ำดื่ม เต็นท์กองอำนวยการ เต็นท์พยาบาล** และ**เต็นท์แพทย์วิถีธรรม(หมอเขียว)**ตามลำดับ ต่อจากนั้นเป็นรถสุขา ส่วนอีกฟากหนึ่งของโรงครัวเลี้ยวขึ้นไปทางเขาดิน เป็น**เต็นท์สมณะ** ที่พักสมณะ ลิกขมาตุ และฆราวาส

การเตรียมความพร้อมในการจัดตลาดอาริยะ มีรถมาลงสินค้าตลอดเกือบทั้งคืน ชาวกองทัพธรรมทั้งนักเรียนสัมมาสิกขา ศิษย์เก่า สัมมาสิกขา และผู้ใหญ่ต่างมีใจสู้ไม่ถอยเพื่องานบุญอันยิ่งใหญ่ ที่ได้จัดในสถานที่ที่หลายคนไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้มาจัดที่นี่ อีกทั้งยังเป็นช่วงเวลาแห่งชัยชนะของพระพุทธเจ้า ที่ได้ทรงตรัสรู้ในวันวิสาขบูชา เมื่อ ๒๖๐๐ ปีที่ผ่านมา

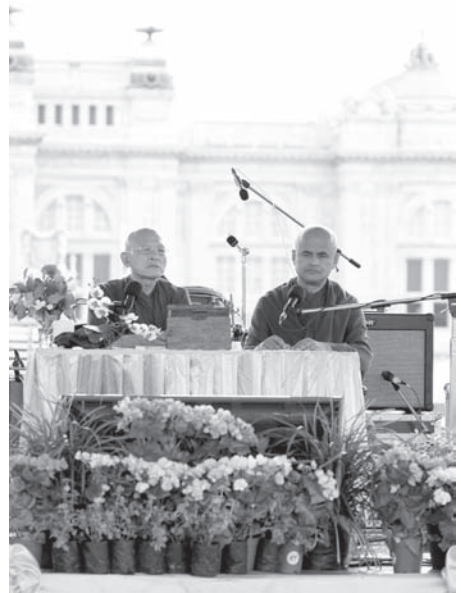
เวลา ๑๘.๐๐ น. ภาคคำมีเทศนาธรรม ในรายการ “**เรียนอิสระ(ตามสำนัก)**”ภาคพิเศษ “**สัมพุทธชยันตี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่**” โดย**พ่อครูสมณะโพธิรักษ์** ได้บรรยายเรื่อง “**ชุดงควัตร**” ว่าการมาบำเพ็ญ มาอยู่ มากิน มานอน มาทำกิจกรรมในงานนี้ ซึ่งเป็นการฝึกตั้งตนบนความลำบาก เป็นชุดงควัตร นอนบนฟุตบอลาข้างถนนเป็นรุกขมุล

วันอาทิตย์ที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๕

เริ่มกิจกรรมแรกด้วยการร่วมกันใส่บาตรหมู่
สมณะ ลิกขมาตุ เพื่อให้เกิดนิมิตของการให้ การเสียสละที่
กำลังจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องของชาวอโศก

๙.๐๐ น. เป็นรายการ **“วิถีอาริยธรรม”** โดย
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์และ**สมณะแพะพุท** **จันทเสฏฐ์**
ท่ามกลางบรรยากาศที่สวยงามมีเบื้องหลังเวทีเป็นพระที่นั่ง
อนันตสมาคมที่งามสง่าตระการตา ภาพที่ผู้ชมทางบ้าน
เห็นในจอทีวีผ่านสถานีโทรทัศน์ FMTV จึงสวยงามมาก

ในระหว่างการเทศนา พ่อครูก็ได้เว้นวรรคการเทศนา เพื่อกล่าวเปิด **“งานตลาดอาริยะ”**
ในเวลา ๙ นาฬิกา ๔๔ นาที หรือเวลา ๑๐ นาฬิกา ๓๔ นาทีนั่นเอง จากนั้นพ่อครูก็ได้เทศนา
ธรรมต่อจนจบรายการ

ตลาดอาริยะเปิดให้บริการแก่ประชาชน มีนโยบายการขาย คือ ขายราคาต่ำกว่าทุน ซึ่ง
ล้วนเป็นสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ไม่มีสินค้าอมเมาประชาชน

ก่อนงานเริ่ม ขณะเตรียมงาน พวกเราบางคนหวังว่าจะไม่มีใครมาซื้อของ แต่ผิดคาด พอ
ตลาดเปิด ผู้คนกลับหลังไหลมามากมายเกินคาดคิด ประชาชนส่วนหนึ่งได้รับข่าวตลาดอาริยะ จาก
ASTV และ FMTV ประชาชนบางส่วนก็รับทราบเพราะมาร่วมคัดค้าน พ.ร.บ.ปรองดองแห่งชาติ
บ้างก็รู้จากการบอกต่อกันมาคนอยู่ต่างจังหวัดแล้วดูทีวีจึงโทรมาบอกญาติที่อยู่ในกรุงเทพฯ ให้มาร่วมงาน
 ฯลฯ แต่ละคนต่างมาเลือกซื้อสินค้าอย่างสบายใจ เพราะมั่นใจในคุณภาพ และราคาถูกมากๆ มีทั้ง
สินค้าอุปโภค และสินค้าบริโภค **สินค้าที่เป็นที่นิยม** คือ **ข้าวกล้องไร้สารพิษ ข้าวซ้อมมือไร้สารพิษ**
และยังมีสินค้าชุมชนที่ผลิตจากชุมชนบุญนิยมทั่วประเทศมาวางจำหน่าย โดยไม่ต้องเดินทางไปถึง
ชุมชนหรือพุทธสถานนั้นๆเลย เรียกว่ามาที่เดียวได้ครบครัน

ปรากฏการณ์นี้อยู่ในความสนใจยิ่งนัก ประชาชนที่รู้ข่าวต่างพากันมามากมาย เพื่อซื้อข้าว
ของราคาถูกแสนถูก จนต้องเพิ่มวันขายให้ตลอดจนจบงาน(๑๐ มิ.ย.)

ตลาดอาริยะขายขาดทุน มีร้านค้าประมาณ ๑๖ ร้าน บางร้านต้องสลับกันลง เพราะสถานที่
ไม่เพียงพอ: มีร้านขายข้าวกล้อง, ร้านสินค้าชุมชนชาวอโศก, **ร้านดินอุมดาว**ขายของมือสอง,
ร้านแต่ชีวิตขายน้ำตาลทรายไม่ฟอกสี วุ้นเส้นไม่ฟอกสี โปรตีนเกษตร, **ร้านยาสมุนไพรรปฐมอโศก**,
ร้านผลไม้ไร้สารพิษ, **ร้านน้ำหมักชีวภาพและปุ๋ยอินทรีย์**, **ร้านขายหนังสือและสื่อธรรมะ**ของธรรมทัศน์
สมาคม, **ร้านกลุ่มแพทย์วิถีธรรม**ขายหนังสือและอุปกรณ์ดูแลสุขภาพ, **ร้านพลังบุญ**ขายน้ำมันพืช, ร้าน
ผลไม้ดอยคำ, **ร้านนศ.ปธ.**ขายกระเป๋าคาด-ขนมปัง-พิซซ่า, **ร้านธูลีฟ้า**ขายเสื้อผ้า, **ร้านเพื่อนดินฟ้า**ขาย
ผ้าขนหนู ชาม-ช้อนสแตนเลส, **ร้านขายจานดาวเทียม**, **ร้านขายจักรเย็บผ้า**มือสอง ฯลฯ

ราคาสินค้าแต่ละชนิดต่ำกว่าทุนมาก เช่น ข้าวกล้องหอมมะลิถุงละ ๒ ก.ก. ทุน ๖๐ บาท
ขาย ๓๕ บาท ถุงละ ๕ ก.ก. ทุน ๑๕๐ บาท ขาย ๙๐ บาท น้ำตาลทุณก.ก.ละ ๒๒.๕๐ บาท ขาย

๑๕ บาท น้ำมันพืช ๕๑, ๔๑ บาท ชาย ๔๐, ๓๐ บาท ปู่อินทรี ๕ ก.ก. ๓๒ บาท ชาย
๑๕ บาท ผักไร้สารพิษกำละ ๑ บาท ถั่วงอกถุงละ ๑ บาท สินค้ามือสอง ๑, ๕, ๑๐ บาท ฯลฯ

บรรยากาศตลาดอารีเยะ

เพียงวันแรกที่เปิดตลาด ข้าวโม่กึ่งของทั้ง ๓ บริษัท (บจ.พลังบุญ บจ.แดชีวิต บจ.ขอบคุณ) ก็หมดลงภายในวันเดียว ทางบ้านราชจึงต้องเร่งสั่งซื้อข้าวส่งมาให้อย่างรวดเร็วสำหรับปួយที่ส่งมาจากบ้านราช ๑๘ ตัน ก็หมดภายในวันเดียว แต่ทางบ้านราชไม่สามารถขนมาให้ได้อีก เพราะต้องใช้รถในการขนข้าว ทางปฐมโศกจึงส่งปួយมาให้ แม้แต่ร้านธรรมชาติ軒ขายหนังสือและสื่อธรรมะก็หมดภายในวันเดียว ต้องจัดสินค้ามาเพิ่มเติมกัน

ตลาดอาริยะ ให้บริการ ๗.๐๐-๙.๐๐ น. และ ๑๑.๐๐-๑๗.๐๐ น. สินค้าหลายชนิดต้องมีการจำกัดจำนวนในการซื้อต่อคน เพราะเราต้องการกระจายสินค้าให้ทั่วถึงประชาชนให้มากที่สุด เพราะวิกฤติข้าวยากมากแพง และถึงขั้นแพงทั้งแผ่นดิน ประชาชนต่างเดือดร้อนกันทั่วหน้า การจัดตลาดอาริยะนี้ก็เพื่อแบ่งเบาความทุกข์ยากของประชาชนด้วย

บนเวที มีรายการหลากหลายทั้งธรรมะและสาระบันเทิง มีการรายงานบรรยากาศสดๆจากตลาดอาริยะ ผ่านสถานีโทรทัศน์ FMTV มีปฏิบัติกรที่

ปฏิบัติกรจริงในตลาดอาริยะมาเล่าประสบการณ์ ศิลปินที่ขึ้นมามีหลากหลายวัย ผลัดเปลี่ยนกันมาสร้างสีสันธรรมะสาระบันเทิง สถานีโทรทัศน์ FMTV ถ่ายทอดสดตลอดงาน

โรงบุญมังสวิรัต แจกอาหารฟรีตลอดวัน ตั้งแต่ ๖ โมงเช้าถึง ๖ โมงเย็น พืชผักที่ใช้ประกอบอาหารในงานนี้ ส่วนใหญ่ได้มาจากเครือข่ายโศก จึงเป็นผักที่ไร้สารพิษ

กลุ่มแพทย์วิถีธรรม หมอเขียว(ใจเพชร กล้าจน) แพทย์ทางเลือก มีเดินท์บริการสำหรับผู้ป่วยที่จะมาปรึกษา มารักษา หรือมาเรียนรู้การดูแลตัวเองด้วยยา ๙ เม็ด การฉีดยา มีน้ำโคลโรฟิลล์ คอยบริการ เป็นองค์ความรู้เพื่อดูแลตัวเอง ซึ่งก็มีผู้สนใจมาใช้บริการกันอย่างหนาแน่น มีผู้ให้บริการที่เป็นจิตอาสาเป็นตัวหลัก และจิตอาสาที่หมุนเวียนมาเสริมทุกวัน เปิดบริการ ๑๓.๐๐-๑๕.๓๐ น. สำหรับผู้มาเรียนรู้เมื่อได้รับความรู้ก็สามารถไปซื้ออุปกรณ์ ยา และหนังสือได้ที่เดินท์ในตลาดอารียะ โดยงานนี้ลดราคาเกินครึ่ง เช่น น้ำกลั่นย่านางปกติขาย ๑๕๐ บาท ขายเพียง ๘๐ บาท เพราะทางกลุ่มตั้งใจจะทำบุญ**กำไรอารียะ(ขาดทุน)**ประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ทว่าแคว้นแรกวันเดียว ก็ขายดีมากจนหมดงบกำไรอารียะไปภายในวันเดียว ดังนั้นทางกลุ่มแพทย์วิถีธรรมจึงตกลงกันเพิ่มกำไรอารียะไปถึง ๓๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อร่วมฉลองสัมพุทธชยันตี นับเป็นร้านหนึ่งที่ลูกค้าเข้าคิวรอซื้อของกันยาว

เดินท์พยาบาล มีแพทย์และพยาบาลหมุนเวียนกันมาคอยดูแลรักษาผู้ป่วย แบบแผนปัจจุบัน ซึ่งก็มีผู้มาใช้บริการอยู่เรื่อยๆ

ในช่วงบ่าย **พ่อครู**แสดงธรรมกับ**กลุ่มศิษย์เก่า สส.ฐ.** ที่จัดงาน “**สานสายใย สส.ฐ. ๒๐ ปี สัมมาสิกขาปฐมอศอก**” เนื่องในวาระที่โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอศอกก่อตั้งมา ๒๐ ปีในปีนี้ ศิษย์เก่าจึงมาร่วมกันจัดงานที่พุทธสถานปฐมอศอก แล้วเดินทางมาร่วมฟังธรรมพ่อครูที่เดินท์สมณะ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า พร้อมทั้งได้ทำอาหารมังสวิรัตินานาชาติมาแจกที่โรงบุญอีกด้วย

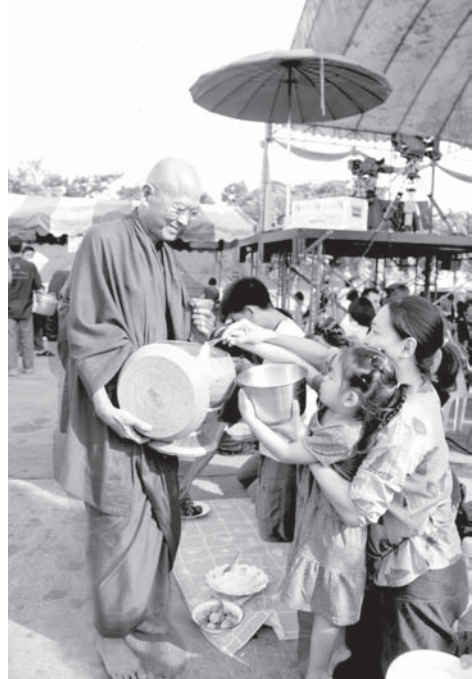

หลังจากนั้นเป็นการแสดงดนตรีของวงฆราวาสลับกับรายการต่างๆ คือ **รายการคุยข่าววันหยุดภาคพิเศษ** โดย **คุณอัมพา-คุณปฏินันท์ สันติเมทนีดล**, **รายการสัมภาษณ์ศิษย์เก่า ร.ร.สัมมาสิกขาปฐมอศอก**

ดำเนินรายการโดยสมณะฟ้าไท สมชาติโก, **รายการเสวนาตลาดอารียะ** ดำเนินรายการโดย **คุณขวัญชนก ชูเกียรติ และคุณในน้ำคำ อุนากุล** ผู้ร่วมรายการประกอบด้วย **คุณแน่นแท้ ตันติวัฒน์ไพศาล, คุณไชโย, คุณบุสดี เผ่าพงษ์, คุณเพียรพิมพ์ไพโร ศรีเกิดและที่มงาน**

ปิดท้ายของกิจกรรมภาคค่ำวันนี้ ด้วยรายการ **เวียนธรรม**ของหมู่สมณะ ลิกขมาตุ ที่มาบอกเล่า ประสบการณ์การได้รับชัยชนะในการปฏิบัติธรรม ตาม รอยพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้เมื่อ ๒๖๐๐ ปีมาแล้ว ดำเนินรายการโดย **สมณะเดินดิน ดิกขวิโร**

วันจันทร์ที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕

วันวิสาขบูชา วันครบรอบ ๒๖๐๐ ปี สัมพุทธชยันตี มีสาธุชนทั้งญาติธรรม พันธมิตรฯ และ ประชาชนทั่วไป ให้ความสำคัญกับ**วันสัมพุทธชยันตี** มาร่วมทำบุญตักบาตรกันอย่างล้นหลาม รวมถึง มาฟังธรรมะวิสาขบูชาในภาคค่ำจาก**พ่อครู สมณะโพธิรักษ์**อีกด้วย โรงบุญในวันนี้มีผู้มาออก ร้านถึง ๓๘ ราย ทำให้เต็นท์โรงบุญและ โรงครัวประมาณ ๑๐ เต็นท์ เต็มไปด้วยผู้มา แจกอาหาร อาหารหลากหลายมากมาย แต่ ประชาชนที่มาร่วมงานก็มากเช่นกัน จึงทำให้ บรรยากาศคึกคักแน่นหนามาก เจ้าภาพแต่ละ รายตั้งใจและเต็มใจมาร่วมทำบุญกันเต็มที่ ทั้ง กำลังทรัพย์และกำลังกาย

๐๙.๐๐ น. **พ่อครู**แสดงธรรม พูดถึง **ความสำคัญของวันวิสาขบูชา**นี้ว่า สำคัญมาก และได้พูดถึงความเสื่อมของพระพุทธศาสนา คือ

๑. มุ่งหมายไปหาอาจารย์ในป่า พระพุทธเจ้าก็มีใช้พระป่า สมัยนั้นก็ไม่มีเหมือนสมัยนี้ แม้จะอยู่ก็ไม่ควรไกลจากหมู่บ้านเกิน ๒ กม.
๒. พรากพืช หาผลไม้กิน หรือหาบตะกร้าถือเสียมไปหาอาหารกิน
๓. สร้างเรือนไฟ อยู่ใกล้หมู่บ้าน นับถือพระเจ้าเป็นอิตตา บูชาน้ำ บูชาไฟ
๔. สร้างทุกอย่างที่ผิด เช่น มีเรือนไฟประตูด่าน ไว้คอยดักให้คนนับถือ ซึ่งในปัจจุบันนี้สิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสว่าเสื่อม กลับมีครบหมดเลย

เวลา ๑๑.๔๕-๑๒.๔๕ น. **รายการคุยข่าววันหยุด** โดย **คุณอัมพา สันติเมทนีดล** และ **คุณทองแก้ว นาวาบุญนิยม** ต่อด้วย**รายการเพื่อนดนตรี** โดย **วงเพื่อนอาสา**

เวลา ๑๓.๓๐-๑๕.๓๐ น. รายการ **“ชีวิตฆราวาสที่ต้องเดินตามรอยบาทพระศาสดา”** ของ **พลตรีจำลอง ศรีเมือง** ดำเนินรายการโดย**คุณคุณข้าว ศรีเชียงใหม่** เป็นการบอกเล่าประสบการณ์ชีวิต

และการปฏิบัติธรรมของพลตรีจำลอง
เสร็จแล้วฟังการสวดโองานจาก คุณอาบพร
ชาวหินฟ้า, การขับร้องเพลงหมูของกลุ่มแพทย์
วิถีธรรม นำโดยหมอเขียว, และฟังเพลงจาก
น้านิด ธรรมชาติและเด็กๆ แล้วจึงพบกับรายการ
ที่หลายคนรอคอย “ตลาดอารีเยพาเพลิน”(บาท
เดียว) เป็นที่นิยมของตลาดอารีเย ทุกที่ที่จัดมา
ลูกค้าจะมีโอกาสได้ซื้อสินค้าที่ขายในตลาดอารีเย
ในราคาพิเศษเพียงแค่ ๑ บาทเท่านั้น โดยต้อง
ร่วมกิจกรรมมาตั้งแต่ที่หน้าเวที ได้รับความสนใจ
มีผู้มาร่วมรายการมากพอสมควร

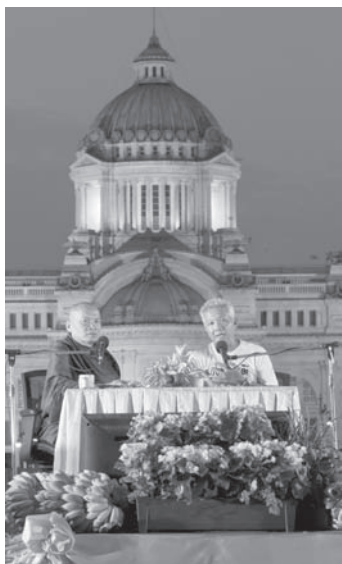
เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. **พ่อครู**แสดงธรรมวันวิสาขบูชา **ฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี** **สดุดีพระคุณสูงสุดยิ่งใหญ่** ก่อนการแสดงธรรมมีฝนตกลงมาทำให้บรรยากาศเย็นสบายๆ มีผู้มาร่วมฟังธรรมกันมาก เมื่อหลังเวทีสวดอัญการด้วยพระที่นั่งอนันตสมาคมที่สวยงามสง่าด้วยแสงไฟยามค่ำคืน

วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๕

เป็นวันที่มีความสำคัญหลายประการทั้งเป็น**วันสิ่งแวดล้อมโลก** จึงมีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ**ขยะวิทยา**หลายรายการ และเป็น**วันคล้ายวันเกิด**ของ**พ่อครูสมณะโพธิรักษ์** ที่อายุครบ **๗๘** ปีย่าง**เข้าปีที่ ๗๙** อีกทั้งเป็น**วันโสมไหว้ง** หรือ**วันเกิด ม.วช.** หรือ**สัมมาสิกขาลัทธิวัชชีวัต** และยังเป็น**วันเกิด**ของ**ชุมชนราชธานีโสศก**อีกด้วย

เวลา ๐๘.๓๐ น. **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์** และ**สมณะฟ้าไท สมชาติโก** แสดงธรรมก่อนฉัน**พ่อครู**ได้สาธยายธรรมในเรื่องของ**ปรีวิภูฏี ๓** อากา**ร ๓๒** ลำดับต่อจากนั้นเป็น**รายการสรุปข่าวประจำวัน** และ**ชมดนตรีจากวงฆราวาส**

เวลา ๑๓.๐๐-๑๔.๐๐ น. **รายการบ้านเมืองเรื่องของเรา** ดำเนินรายการโดย **คุณป้าร่มอินทสร** ผู้ร่วมรายการ **คุณได้ฤกษ์ หมิ่นเนาอาน** นักวิชาการอิสระ, **คุณไชยวัฒน์ ลินสุวงศ์** อดีตรมว.อุตสาหกรรม **ต่อด้วยรายการเนื่องในวันสิ่งแวดล้อมโลก** โดย **อาจารย์รัศมี กฤษณมิมิ (อ.หญิง)** และ**ทีมงาน สขจ.**

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. **รายการ “สัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี ความศักดิ์สิทธิ์จากแผ่นดินพ่อสู่แผ่นดินแม่”** ดำเนิน

รายการโดย**สมณะเดินดิน ดิกขวีโร** สัมภาษณ์ ปฏิบัติกร **ดร.ประมวลเพ็งจันทร์** จบปริญญาตรี-โท-เอก จากประเทศอินเดีย ซึ่งนับว่าเป็น**แผ่นดินพ่อ** พระพุทธเจ้าคือพ่อทางจิตวิญญาณ ส่วน**แผ่นดินแม่** คือประเทศไทยที่ได้ชื่อว่าเป็นศูนย์กลางของพระพุทธศาสนาของโลกที่เป็น**แผ่นดินเกิด**ของเรา **อาจารย์ใช้ชีวิต**อยู่ประเทศอินเดียมานานสิบปี เป็น**อาจารย์สอนพุทธปรัชญา** มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ **ลาออกเมื่อปี ๒๕๔๘** ตอนอายุ **๕๑** ปี เพื่อแสวงหา**ลัทธิธรรม**

เพราะความรู้ความเข้าใจที่มีมากมายในพระพุทธศาสนา สอนลูกศิษย์และคนอื่นมามากมาย แต่ตนก็ยังมีกิเลสอยู่จึงออกจากบ้านเดินทางไปทางใต้และย้อนขึ้นไปทางเหนือ เดินโดยไม่มีเงินไม่มีสิ่งรับประทานในชีวิต มีแค่เสื้อผ้าที่ติดตัว และมีอีกชุดหนึ่งสำหรับผัดเปลี่ยน ต่อมาอีกช่วงหนึ่งก็ไปหาสมัครธรรมที่ประเทศอินเดีย ได้มาบอกเล่าประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรมได้อย่างซาบซึ้งกินใจ จนผู้ชมที่อยู่หน้าเวที และที่อยู่หน้าจอต้องหลั่งน้ำตาไปตามๆกัน

ในส่วนของตลาดอารียะ นั้น มีการเปลี่ยนแปลงเวลาเปิดขายสินค้า เป็นเวลา ๑๒.๐๐ น. ถึงเวลา ๑๗.๐๐ น. ในวันราชการ

วันพุธที่ ๖ มิถุนายน นับเป็นวันที่ ๕ ของงาน

เวลา ๐๘.๓๐-๑๑.๓๐ น. **พ่อครู**แสดงธรรมก่อนฉัน และ**สมณะฟ้าไท สมชาติโก** ดำเนินรายการ...การปฏิบัติธรรม ต้องมีสติ นำ เปิดทวารหุต พิจารณาสິงที่เกิตจริงเป็นจริง นั้นเป็นปาตุภาวะ พิจารณาเห็นของจริงตามความเป็นจริง พิจารณาจากของจริง มีใช้พิจารณาแค่จินตามยปัญญา มีใช้แค่ขบคิดเอา

หลังจากพ่อครูแสดงธรรม มี**กลุ่มราษฎรอาสาปกป้องราษฎรอ่านแถลงการณ์, การแสดงกลองสะบัดชัยของนักเรียนสัมาสิกขาภูผาฟ้าน้ำ, สัมภาษณ์ปฏิบัติกร คุณหมอบเขี้ยว(ใจเพชร กล้าจน)** กับประสบการณ์แพทย์วิถีธรรมที่ไปประเทศสหรัฐอเมริกา ดำเนินรายการโดย **คุณขวัญชนก ชูเกียรติ**

เวลา ๑๓.๐๐ น. **พ่อครู**เป็นประธานการประชุมเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษ ที่เด็นท์สมณะ

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. **การประกวดร้องเพลง** ผลงานเพลงของ**ครูรัก รักพงษ์** แบ่งเป็น ๒ รุ่น ระดับอายุ ๓-๑๒ ปี และอายุ ๑๓-๒๐ ปี สำหรับของรางวัลผู้ชนะเลิศที่ ๑ ทั้งสองรุ่น จะได้รับภาพของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ระดับอายุ ๓-๑๒ ปี มีผู้เข้าประกวด ๘ คน **ผู้ชนะเลิศที่ ๑** คือ **ด.ญ.เบญจมาศ โรจนะลภัสปริดา** อายุ ๑๐ ปี **ขับร้องเพลงก่อนสิ้นแสงตะวัน, รางวัลที่ ๒** คือ **ด.ญ.ณิชา มหาโคตร** อายุ ๙ ขวบ **ขับร้องเพลงฟากฟ้าฝั่งฝัน, รางวัลที่ ๓** คือ **ด.ญ.อุ๋นไอรัก อินทร์ชื่น** อายุ ๑๐ ปี **ขับร้องเพลงดรูนวอลท์**

ระดับอายุ ๑๓-๒๐ ปี มีผู้เข้าประกวด ๕ คน **ผู้ชนะเลิศที่ ๑** คือ **น.ส.วันทนา ยารัมย์** อายุ ๑๖ ปี **ขับร้องเพลงฟากฟ้าฝั่งฝัน, รางวัลที่ ๒** คือ **น.ส.เพียงขวัญ ชันธนเดช** อายุ ๑๗ ปี **ขับร้องเพลงฝั่งฟ้าฝากฝัน, รางวัลที่ ๓** **นายแผ่นด้าว อัมพฤษ** อายุ ๒๐ ปี **ขับร้องเพลงอิสริภาพ**

โดยมีกรรมการผู้ตัดสิน ๕ ท่าน ประกอบด้วย ๑. **ท.ญ.ฟ้ารัก ทิพยธรรม** ๒. **นายหินชนวน อโศกตระกูล** ๓. **น.ส.พรพรรณ เอมพันธ์** ๔. **นายเกียรติพงษ์ เหมวรานันท์(ไอ้ วงฆราวาส)** ๕. **นายป๊อป ชุนพล**

ในช่วงบ่าย มีกลุ่มราษฎรอาสาปกป้องสถาบัน นำโดยคุณบวร ยสินทร กลุ่มสยามสามัคคี มีคุณสำราญ รอดเพชร คุณสนธิญาณ ชื่นฤทัยในธรรม(ผู้อำนวยการสำนักข่าวที-นิวส์) และคณะผู้ติดตาม มาพบพ่อครูในตอนบ่าย สนทนาในเรื่องที่จะขอให้พ่อครูใช้บารมี รวบรวมประชาชนผู้รักชาติให้เป็นปึกแผ่น เป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งพ่อครูให้ข้อคิดว่า เมื่อเราทำในสิ่งที่ดีที่ถูกต้องเป็นลัทธิธรรมคนก็จะมารวมกันโดยธรรมชาติ อย่างค่อยเป็นค่อยไปตามเหตุปัจจัย ซึ่งก็มีความคืบหน้าอยู่อย่างเป็นที่ประจักษ์ และใครหนัดทำในสิ่งไหนที่ดี ก็ให้ทำตามทีถนัด

หลังจากนั้นภาคีเครือข่ายสยามสามัคคี ขึ้นเวทีแสดงจุดยืนในการร่วมมือคัดค้านความไม่ถูกต้องทางการเมือง

เวลา ๑๖.๓๐-๑๗.๓๐ น. รายการเสวนา “การแก้รัฐธรรมนูญ พ.ร.บ. ปรองดอง จะนำไปสู่การรัฐประหารหรือไม่?” โดย คุณสำราญ รอดเพชร, ส.ว. พล.อ. สมเจตน์ บุญถนอม, คุณสนธิญาณ ชื่นฤทัยในธรรม

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. ปิดท้ายวันนี้ด้วยรายการภาคค่ำ “จะช่วยกันฝ่าฟันวิกฤติชาติได้อย่างไร” ดำเนินรายการโดย คุณอัมพา สันติเมทนีดล สัมภาษณ์คุณ ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ คุณคมสัน โพธิ์คง และคุณพมร นวรัตน์นการ

วันพฤหัสบดีที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๕

เช้ามีตมมีเสียงดังกระหึ่มจากเวทีของกลุ่มคนเสื้อแดง ซึ่งนัดกันมาชุมนุมหน้ารัฐสภา ใกล้เคียงกับพระที่นั่งอนันตสมาคมนั่นเอง ทำให้บรรยากาศดูตึงเครียดกว่าทุกๆวัน เพราะมีพี่น้องเสื้อแดงทยอยเดินทางเข้ามาชุมนุมหน้ารัฐสภา มีบางส่วนมารับประทานอาหารที่โรงบุญฯในงานของเราด้วย พวกเราก็เชื่อเชิญให้การต้อนรับและบริการอย่างดี เพราะเป็นเพื่อนร่วมแผ่นดินเดียวกัน ไม่มีแบ่งแยกสีแต่อย่างใด

เต็นท์ยักษ์เกิดขึ้นในชั่วข้ามคืน โดยศิษย์เก่าสัมมาสิกขา และนักเรียนสัมมาอาชีวะสิกขา พร้อมญาติธรรมฝ่ายชาย ร่วมกันกางเต็นท์ที่เวทีที่ตั้งแต่กลางดึกที่ผ่านมา จนถึงเช้าวันนี้เวลา ๖.๐๐ น. จึงเสร็จ พร้อมใช้ทันเทิร์นก่อนนั้น ด้วยจิตที่เสียสละและเอาจริงเอาจัง ของลูกหลานพ่อครู

วันนี้มีแดงไม่ไร้สารพิษ จาก จ.อุดรธานี มาลงอีก ๗ ต้น สำหรับแจกกินกันในงานและ

ในโรงบุญ อีกทั้งยังมีเหลือสำหรับขายในราคาบุญนิยมให้ชาวกรุงได้มีแสงไม่ไร้สารพิษกินอีกด้วย

เวลา ๐๘.๓๐ น. ธรรมะก่อนฉันโดย **พ่อครูฯ** และ**สมณะฟ้าไท สมชาติโก...** ศาสนาเป็น ความรู้ระดับแก่น บุคคลต้องการแก่นไม้ แต่ไม่รู้จักแก่นไม้ เขาไม่รู้จักแม่กระพี้ เปลือก สะเก็ด กิ่ง และใบ บางคนได้แค่เปลือกก็ยึดแค่เปลือก แก่นไม้ท่านเปรียบเป็นแจ้โตวิมุติอันไม่กลับกำเริบ กระพี้ ท่านเปรียบเป็นญาณทัศนะ เปลือกไม้ท่านเปรียบเหมือนสมาธิ สะเก็ดไม้ท่านเปรียบเหมือนศีล กิ่งไม้ ไปไม้ท่านเปรียบเหมือนลาภ ลักการะ ชื่อเสียง

ต่อจากนั้นเป็นรายการเพลง จากนักร้องต่างๆ, รีวิวประกอบเพลง**เพื่ออะไร**ของ**นักเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศก, น.พ.ตุลย์ ลิทธิสมวงศ์** ขึ้นกล่าวจุดยืนของกลุ่ม**เสื่อหลากสี**

ภาคบ่าย มีรายการแสดงบนเวที สลับกับดนตรีจาก**วงฆราวาส** โดยมี**พี่ตั้ว(ศรีบุญ วงค์กระจ่าง)** มาช่วยสร้างสีสันบนเวทีในรายการตลาดอารียะบาทเดียวอีกด้วย บรรดาแม่ยกสนุกสนานกับการเต้นรำจนเราเกรงว่าพวกเขาจะหายใจไม่ทันกันทีเดียว

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. รายการ **“ชะตาบ้าน ชะตาเมือง”** ดำเนินรายการโดย **พล.ร.ท. ประทีป ชื่นอารมณ** สัมภาษณ์ **พล.ร.ท.วัชระ ฤทธาคณี** และ **รศ.ดร.พิชาย รัตนดิถ**

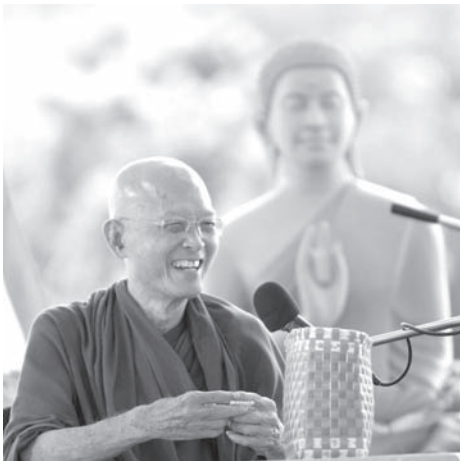
สุขที่ยิ่งใหญ่ของผู้มาร่วมงานคือ สุขา วันนี้ ชาวกองทัพธรรม ได้สร้างห้องสุขาหญิง ๑๐ ห้อง ชาย ๑๐ ห้อง และห้องสุขาสมณะ ลิกขมาตุเพิ่มเติมโดยมี**คุณไพโรเมือง** และ**นักเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศก** ผู้มีความชำนาญในการสร้างห้องสุขาออกมาดูดีและดูแข็งแรง ถ้าจะอยู่ต่อยาวก็คงอยู่ได้อย่างสบายๆ

วันศุกร์ที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๕

เป็นวัน “**บัณฑิตและศิษย์เก่า บูชาธรรม ครั้งที่ ๔**” เป็นวันรวมของ**บัณฑิตและศิษย์เก่า** ซึ่งประกอบด้วย**สมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม(นศ.ปธ.)** และ**สมาคมศิษย์เก่าสัมมาสิกขา** บรรยากาศ ช่วงเช้ามีการใส่บาตรร่วมกัน และร่วมกันลงทะเบียน

เวลา ๐๘.๓๐ น. ธรรมะก่อนฉันโดย **พ่อครู** และ**สมณะฟ้าไท สมชาติโก** ดำเนินรายการ ...ในหัวข้อ “**บัณฑิตให้มาเป็นบัณฑิต**” พ่อครูเป็นผู้ชี้ทางให้ผู้ปฏิบัติมาเป็นบัณฑิตที่แท้จริง สิ่งที่ พ่อครูพาทำ ชี้ทางเป็นธรรมะ แต่คนเขาว่าไม่ใช่ธรรมะ เช่น เรื่องของการเมือง เป็นธรรมาธรรมะ

สงคราม ตอนนี้จะกะพริบตาไม่ได้เลย เราอยู่ที่นี้ตรงนี้ก็ไม่ได้ไปรบราฆ่าฟันกับใคร แต่เป็นสงครามแห่งความเสียสละ เช่น เรามาทำตลาดอาริยะ ผู้ที่มาเสียสละได้จริงคือผู้ที่เป็นบัณฑิตที่แท้จริง...

หลังจากฟังธรรมมีการแสดงของ**คุณวิไล เตชะไพฑูริย์** และ**พี่น้องชาติพันธุ์กะเหรี่ยง จ.กาญจนบุรี** จากนั้น**พ่อครู**ได้กรุณาจับสลากให้รางวัลผู้มาร่วมงาน ผู้โชคดีจะได้รับภาพถ่ายของพ่อครู มีทั้งหมด ๔ ภาพ บรรยากาศสนุกสนานตามประสาพ่อลูก

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. **รายการเสวนา บัณฑิตและศิษย์เก่า** ดำเนินรายการโดย **สมณะฟ้าไท สมชาติโก** สัมภาษณ์ **คุณศรศิลป์(ใหม่) วณิชวิทย์, คุณสุ้งจิง(โมมิ) แสนมหามงคล, คุณธรรมบุญ(ปอนนี่) ศิริโชติ, คุณศศิธร(ดาว) จเร, คุณใจใฝ่บุญ(ออย) เจริญทรัพย์** หลังรายการมีการจับสลากผู้โชคดีรอบสอง แจกจานดาวเทียม ๕ จาน, แจกพัดลม, ตู้เย็น(กระดิก น้ำแข็ง), เครื่องซักผ้า(กะละมังซักผ้าพร้อมแปรง) และ รถ(จักรยานเด็ก)

ศิษย์เก่าจากหลายสถาบันสัมมาสิกขา มาร่วมงานและมาเสียสละแจกอาหารและน้ำในโรงบุญ มังสวิรัตสำหรับ**กลุ่มศิษย์เก่าสัมมาสิกขาศีระอโศก และศิษย์เก่าแต่ละที่** ได้จัดโรงบุญแจกน้ำหวาน ทุกวัน(ยกเว้นวันแรก) และศิษย์เก่าจากที่อื่นๆต่าง ช่วยงานตามจุดต่างๆที่ตนเองถนัด

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. รายการ “**บัณฑิตคืนถิ่น**” ดำเนินรายการโดย**เรือดรีแซมดิน**

เลิศบุศย์ และคุณขวัญดิน สิงห์คำ สัมภาษณ์ **ดร.สมหมาย วันสอน, ดร.พรเพ็ญ ศาสตรียากรณ์** อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ลาออกมาใช้ชีวิตเรียบง่าย ทำสวน ทำไร่ ปลูกพืชผักไร้สารพิษ อุทิศชีวิตที่เหลือเป็นครูตัวจริงให้กับสังคม อบรมบัณฑิตที่สนใจจะคืนถิ่น

วันเสาร์ที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๕

วันนี้เป็นวัน **“บูชาพระบรมสารีริกธาตุ”** เวลา ๗.๐๐ น. พ่อครูนำหมู่สมณะและสิกขมาตุ บิณฑบาต มีผู้มาร่วมทำบุญตักบาตรอย่างหนาแน่น จนพ่อครูต้องนำเดินบิณฑบาตอีกรอบ วันนี้เป็น วันเสาร์ด้วยจึงมีผู้มาร่วมงานเป็นจำนวนมากกว่าทุกวัน ตลาดอารีเยะก็คึกคักเป็นพิเศษ แม้แต่โรงบุญ มังสวิรัตก็คึกคักมีผู้มาออกร้านมากที่สุด เพราะเป็นวันบูชาพระบรมสารีริกธาตุ และยังเป็นวันหยุดอีกด้วย มีเจ้าภาพมาออกร้านถึง ๔๑ ราย เต็มที่โรงบุญจึงแน่นขนัด โต๊ะที่จัดแจกอาหารไม่พอใช้ บางรายมาถึงก็ต้องนั่งรอหาโต๊ะมาเสริมให้ หรือรอให้โต๊ะว่าง อาหารมากมายละลานตา

เวลา ๐๘.๓๐ น. ธรรมะก่อนฉันโดย **พ่อครูฯ** และ**สมณะฟ้าไท สมชาติโก** ต่อจากนั้น **นักเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศกร้องเพลงหมู่** เพลง **“บินตามพ่อ”** เพื่อถวายพ่อครูฯ

เวลา ๑๐.๓๐-๑๑.๓๐ น.

รายการ **“บ้านเมืองเรื่องของเรา”** ดำเนิน รายการโดย **คุณป้าร่ม อินทสร** สัมภาษณ์ **สว.วรินทร์ เทียมจรัส** และ**คุณไต้ฤกษ์ หมิ่นนาอาน** ซึ่งมาให้ความรู้เกี่ยวกับ ข้อมูลหมายที่กำลังเป็นที่สนใจในสังคม ไทยปัจจุบัน ต่อจากนั้นพบกับศิลปิน นักร้องคุณภาพมากมาย เช่น **คุณสแกน สิทธิวงศ์, คุณอุมาพร บัวพึ่ง, คุณสุเทพ วงศ์คำแหง** (ศิลปินแห่งชาติ), **คุณชินกร ไกรลาศ** (ศิลปินแห่งชาติ), **น้ำเสก คักดีสิทธิ์, ฟ็อนจันทร์เทวีสีภาค** โดยนาฏศิลป์ **อ.ไพโรจน์ สว่างศรี,** การแสดงดนตรีของวงหยดน้ำ, การร้องเพลงโดย**คุณเป็ญพล เหมวรานันท์,** **คุณสุทธินันท์ จันทร**

ชาติ), **คุณชินกร ไกรลาศ** (ศิลปินแห่งชาติ), **น้ำเสก คักดีสิทธิ์, ฟ็อนจันทร์เทวีสีภาค** โดยนาฏศิลป์ **อ.ไพโรจน์ สว่างศรี,** การแสดงดนตรีของวงหยดน้ำ, การร้องเพลงโดย**คุณเป็ญพล เหมวรานันท์,** **คุณสุทธินันท์ จันทร**

เวลา ๑๓.๓๐-๑๕.๐๐ น.

รายการพิเศษ “ไขข้อกฎหมาย เดินหน้าปฏิรูปประเทศไทย” โดย นาย สุวัจน์ อภัยภักดิ์ และเลขาฯ

เวลา ๑๕.๐๐-๑๗.๒๐ น.

รายการ “อโศกรำลึก หนึ่งจากแห่งความประทับใจ” ดำเนินรายการโดย สมณะเดินดิน ดิกขวีโร และสมณะ

บินบน ถิรจิตโต มีฆราวาส ลิกขมาตุ และสมณะร่วมแสดงความประทับใจตามลำดับ ช่วงรายการนี้มีฝนตกลงมาอย่างหนัก ช่วยลดความร้อนของบรรยากาศในช่วงกลางวัน อากาศจึงเย็นสบายต้อนรับพิธีอันสำคัญ

เวลา ๑๗.๒๐-๑๙.๒๐ น. ดู

รายการถ่ายทอดสดจากโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทยในพิธี **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว** เสด็จฯออกจากโรงพยาบาลศิริราช พร้อมด้วย **สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ** และ **สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ** เพื่อประทับรถยนต์พระที่นั่งไปทรงประกอบพิธีเปิด **พระบรมราชานุสาวรีย์ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหา**

อานันทมหิดลฯ ณ สะพานพระราม ๘ FMTV ร่วมถ่ายทอดรายการด้วย

เวลา ๑๙.๔๙ น. **พ่อครูฯ** นำกล่าววบูชาพระบรมสารีริกธาตุ และ**ทำพิธีบูชาพระบรมสารีริกธาตุ** เป็นบรรยากาศการทำพิธีที่กระชับเรียบง่าย และน่าอัศจรรย์ที่หลายเหตุการณ์มาบรรจบกันได้ในวันนี้ ณ สถานที่นี้

รายการสุดท้ายของวันนี้ด้วยการร่วมชมวีดิทัศน์สรุป ๔ ชาวใหญ่ในรอบปี ๒๕๕๔-๒๕๕๕ ประกอบด้วย งานซบขวัญผู้ประสบภัยน้ำท่วม โครงการกัญญิกฤตอุทกภัยเพื่อการพึ่งตนเองในอนาคต, งานโพชฌังคารียสัจจายุและว.บ.บ.ครั้งที่ ๑ ณ ชุมชนหมู่บ้านราชธานีโอศก, งานตลาดอารียะปีใหม่ สงกรานต์ ณ ชุมชนหมู่บ้านราชธานีโอศก, งานรวมพลังชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง น้อมใจถวาย พระพรพ่อหลวงของแผ่นดิน ณ สวนหลวง ร.๙ ในวันที่ ๕ เดือน ๕ ปี ๒๕๕๕

วันอาทิตย์ที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๕

วันสุดท้ายของงาน เตรียมปิดงานและเก็บข้าวของ นักบวช ฆราวาส รวมทั้งเด็กนักเรียน ตื่นมาเก็บของ เก็บเต็นท์ ในส่วนที่เก็บได้ก่อน เช่นที่ปัก เก็บกันอย่างชำนาญ เพราะผ่านมาหลายสนามแล้ว การทำ ๕ ส. ก็ทำได้อย่างรวดเร็วเรียบร้อย เป็นวัฒนธรรมอันดีงามของชาวโอศกที่ไปอยู่ที่ไหน ก็ไม่ทำให้สถานที่สกปรก ช่วยกันทำให้สถานที่ที่เราไปใช้นั้นดีขึ้นกว่าเดิม ฝ่ายรถขนของเริ่มทยอยขนของในส่วนที่ขนได้แล้ว

เวลา ๗.๐๐ น. พ่อครูนำหมู่สมณะและสิกขมาตุ**บิณฑบาต** มีญาติธรรมและประชาชนในแต่ละช่วงวัยที่มีทั้งผู้สูงอายุ หนุ่มสาว เด็กเล็ก มาร่วมกันตักบาตรอย่างเนืองแน่น

วันนี้เป็นวันสุดท้าย งานจะเลิกในเวลาเที่ยง ๑๒.๐๐ น. **ตลาดอารียะ**จึงเปิดขายตั้งแต่ ๗ โมงเช้า โดยไม่หยุดจนถึงเที่ยง

เวลา ๐๘.๓๐-๑๐.๓๐ น. ธรรมเทศนาก่อนฉันโดย**พ่อครู**และ**สมณะฟ้าไท สมชาติโก...**ได้สาธยายสรุปบทเรียนการจัดงานสัมพุทธชยันตีฯ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ...และปัญหาบ้านเมืองไทยใน

ปัจจุบัน เป็นเรื่องของการหลงเอากิ่งก้านใบของต้นไม้ซึ่งก็คือ ลาม ยศ สรรเสริญ โลภียสุข มาเป็นแก่นสาร แต่เรามาทำแบบฝึกหัดกับสังคม โดยมาประพาศติเสียสละอย่างจริงใจ เสียสละเรื่องเครื่องอุปโภค บริโภค มีทั้งแจกฟรีและขายต่ำกว่าทุน เป็นการรบ และรบอย่างสงบ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ส่วนคนที่แย่งจะเอาชนะกันนั้นคือคนที่ยังฉลาดน้อย **“ผมแพ้ไม่ได้” นั่นคือคนที่ฉลาดน้อยที่สุด**

หลังฟังธรรมกลุ่ม**โบสถศีล**ขับร้องเพลง**เส้นทางนิพพาน** ถวายพ่อครู และต่อเนื่องด้วย**รายการตลาดอาริยะพาเพลิน(บาทเดียว)** ซึ่งเป็นรายการสุดท้ายบนเวที มีผู้มาร่วมกิจกรรมมาก สินค้าบาทเดียวเราก็มีมาก จึงสนุกสนานเพลิดเพลินกันการเดินและการซื้อ จนเลยเวลาเที่ยงที่จะต้องปิดรายการกว่าจะเลิกได้ก็ประมาณบ่ายโมง จากนั้นจึงช่วยกันเก็บงาน ทำความสะอาด ซึ่งเสร็จเรียบร้อยภายในเวลาไม่นานเลย

ตลาดอาริยะได้รับการต้อนรับจากประชาชนสูงมาก เพราะราคาถูกจริง ขาดทุนจริง ก้าไรอาริยะจริงๆ สินค้าก็มีคุณภาพ เป็นที่เชื่อถือของประชาชน เขามีความสุขในการจับจ่ายซื้อของ ข้าวไม่ใช่แค่ปลอดสารพิษ แต่ไร้สารพิษ เพราะไม่ใช่ยาฆ่าแมลง ไม่ใช่ปุ๋ยเคมี **ผักผลไม้**ก็ไร้สารพิษ ผู้ที่มาซื้อสินค้าจึงมีทั้งผู้ที่ต้องการของราคาถูก ผู้ที่ต้องการของมีคุณภาพ หรือต้องการทั้งสองอย่าง

ชาวกรุงเทพฯ ตื่นตัวในเรื่องสุขภาพกันมาก นิยมซื้อข้าวกล้อง ผักพื้นบ้าน **การดูแลสุขภาพแบบแพทย์วิถีธรรม** ซึ่งจะต่างจากการจัดตลาดอาริยะที่บ้านราช จ.อุบลราชธานี จะขายสินค้าที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ดี เช่น เครื่องครัวต่างๆ

ประชาชนมากหน้าหลายตา มาเข้าแถวเข้าคิวซื้อสินค้า จนสินค้าบางอย่างบรรจุไม่ทัน เช่น**ข้าว** กว่าจะเดินทางมาถึงก็ได้เวลาขายแล้ว จึงต้องบรรจุใส่ถุงไปขายไป บางช่วงเครื่องปิดปากถุงทำงานไม่ทัน ก็ต้องใช้หนังยางรัดแทน เฉพาะร้านขายข้าวต้องใช้นักเรียนและผู้ใหญ่ช่วยกันถึงประมาณ ๔๐ คน งานเยอะยุ่ง แต่พวกเรากลับมีความสุขในการทำงานเสียสละนี้ แม้แต่ทาง

บ้านราชก็ต้องช่วยกันสี่ข้าว ทำงานกันจนตึกตื้น ทอยยส่งข้าวมาที่กรุงเทพฯ ชาวบ้านราชส่วนที่ไม่ได้มาร่วมงาน แต่ก็ได้ร่วมบุญ เหนื่อยแต่ก็มีความสุขกัน งานนี้**ขายข้าว**มีจำนวนถึง ๘๓ ตัน(๘๓,๐๐๐ ก.ก.)เลยที่เดียว

พ่อท่านเคยกล่าวไว้ว่า **“ข้าวไม่ใช่สินค้า แต่เป็นสิ่งที่แบ่งปันกัน”** งานนี้จึงเหมือนเราได้เอาข้าวที่มีคุณภาพดี ในราคาบุญนิยมที่ถูกแสนถูก มาแบ่งปันให้พี่น้องชาวกรุงเทพฯได้รับประทานข้าวดีๆ ไร้สารพิษ

ขาย**น้ำมันพืช**ไป ๓๐,๐๐๐ กว่าขวด(๓๐,๐๐๐ กว่าลิตร) **น้ำตาลทราย** ๑๕ ตัน(๑๕,๐๐๐ ก.ก.) **ปุย** ๒๕ ตัน(๒๕,๐๐๐ ก.ก.) **ร้านดินอุ้มดาว**ขายสินค้าทั้งมือสองและของใหม่ราคา ๑, ๕, ๑๐ บาท ขายได้ร่วม ๗๐,๐๐๐ บาท **ผักผลไม้**ราคา ๑-๕ บาท ขายได้ประมาณ ๒๕,๐๐๐ บาท มีจำนวนน้อย ไม่ค่อยพอขาย มาลงที่ก็ขายแทบเดียวหมด บางครั้งชนผักผลไม้มา คนก็มายืนจองไว้แล้ว

ธรรมทัศน์สมาคมขายหนังสือ ซีดี ดีวีดีธรรมะ สุขภาพ และสาระต่างๆ ก็ขายดีมากเป็นประวัติการณ์ อาจเป็นเพราะราคาถูกมากๆเลย(ลดประมาณ ๕๐% จากราคาทุน) หรือมีผู้สนใจธรรมะมากขึ้น เพราะหนังสือที่อ่านยากๆเล่มหนาๆ เช่น **คนคืออะไร?** ก็ขายดี หรือมีผู้ติดตามชมรายการโทรทัศน์ทาง FMTV มากขึ้น จึงมีผู้สนใจสื่อต่างๆมากขึ้น

งานนี้เฉพาะ**กำไรอาริยะ**หรือขาดทุนสินค้าต่างๆในส่วนของ**ส่วนกลาง** ๒ ล้านกว่าบาท และยังมีหน่วยงานของ**เอกชน**หรือ**ส่วนบุคคล**มาร่วมทำบุญ เอาสินค้ามาขายร่วมด้วย**กำไรอาริยะ**ประมาณ ล้านกว่าบาท รวมๆแล้ว**กำไรอาริยะ**ประมาณ ๓.๕ ล้านบาท เป็น**กำไรอาริยะ**ล้วนๆ ขาดทุนสินค้าจริงๆ ไม่รวมค่าบรรจุหีบห่อ ค่าเดินทาง ค่าบริหารจัดการ หรือใช้จ่ายใดๆ เป็นงานบุญงานกุศลที่ฝึกฝนให้ได้ฝึกให้ฝึกเสียสละ

โรงครัวกลางได้สรุปการใช้วัสดุในการปรุงอาหารโดยประมาณ เช่น **ใช้ผัก**ไป ๘,๔๐๐ ก.ก. **ถั่วงอก** ๘๐๐ ก.ก. **ข้าวเจ้า** ๑,๗๓๗ ก.ก. **ข้าวเหนียว** ๑,๗๕๐ ก.ก. **มะละกอ** ๘๐๐ กว่าก.ก. **ฟักทองฟักเขียว** ๑,๐๐๐ ก.ก. **แตงโม** ๘,๐๐๐ ก.ก. **น้ำแข็งหลอด**เกือบ ๗๐๐ ก.ก. **เส้นก๋วยเตี๋ยว** มี**พันธมิตร**ร่วมบริจาคให้อย่างเต็มที่ ต้องการเท่าไรออกไปได้ **ผลไม้**ไร้สารพิษนับจำนวนไม่ได้

ผักผลไม้ส่วนหนึ่งต้องซื้อ แต่อีกส่วนหนึ่งก็มีผู้มาร่วมบุญบริจาคด้วย แม้แต่แรงงานบุญ ก็มีทั้งชาวพันธมิตร และประชาชนทั่วไปมาร่วมกันทำงานในจุดต่างๆ **พันธมิตรท่านหนึ่ง**ร่วมสนับสนุนที่

เราไม่ใช่โพนในการบรรจุอาหารแจก จึงบริจาคภาชนะเคลือบ มีชาม ๕๐๐ ใบ ถาด ๗๗๗ ใบ หม้ออวยขนาดใหญ่ ๑๒ หม้อ

ในส่วนของ**โรงบุญมังสรี**ไม่สามารถประเมินราคาได้ เพราะเป็นความเสียสละของแต่ละบุคคลแต่ละกลุ่มที่มาร่วมกันออกร้านแจก การเปลี่ยนสถานที่จากสันตือโศกมาเป็นลานพระบรมรูปฯ ก็ทำให้หลายรายเปลี่ยนใจ เพราะเกรงว่าจะทำอาหารไม่สะดวก การขนย้ายก็ลำบาก

แต่เมื่อเริ่มแจกอาหารในแต่ละวัน มีประชาชนมารับประทานอาหารมากมายทุกวัน จึงทำให้หลายๆคน เปลี่ยนใจมาร่วมแจกอาหารกันมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะวันที่ ๔ มิ.ย. วันวิสาขบูชา สัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี จัดเต็มจัดหนัก โรงบุญแน่นขนัด จนโต๊ะไม่พอใช้ ต้องแบ่งๆเฉลี่ยกัน **วันที่มากที่สุดก็คือ วันที่ ๙ มิถุนายน วันบูชาพระบรมสารีริกธาตุ เจ้าภาพมีถึง ๔๑ ราย** เต็มที่โรงบุญและโรงครัวคึกคักเป็นพิเศษ อาหารก็มีมากมายนานาชนิด จนโต๊ะไม่พอใช้ ใครที่มาสายก็ต้องนั่งรอโต๊ะว่าง บรรยากาศ คึกคักทุกวันจนทำให้คนที่ไม่ยอมมาแจกก็มาแจก คนที่มาแจกแล้วก็อยากแจกอีก จึงทำให้**โรงบุญ ทั้ง ๙ วัน มีถึง ๒๖๗ ราย** แต่ละรายมีทั้งขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่แบบจัดเต็มจัดหนัก บางรายแจกทุกวัน ทั้งวัน เป็นน้ำพักน้ำแรงน้ำใจของแต่ละคน บางคนไม่ได้ทำอาหารมาร่วม ก็ช่วย บริจาคเงิน ผัก ผลไม้ หรือแม้กระทั่งมาช่วยกันออกแรงทำงานทำอาหาร **ผู้ที่มาจัดแจก ไม่ได้มีแต่ ญาติธรรมชาวโศกเท่านั้น ประชาชนและชาวพันธมิตรก็มาร่วมแจกด้วย** ซึ่งเราก็เห็นว่าขอเป็น อาหารมังสวิรัต ก็จะได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

โรงบุญคึกคักทุกวัน เรียกได้ว่า เป็นมหกรรมอาหารมังสวิรัต เพราะมาจากหลายทิศหลาย

ถิ่น หลากหลายเมนู เช่น ข้าวแกง ข้าวเหนียว ส้มตำ ก๋วยเตี๋ยวสมุนไพรร ก๋วยเตี๋ยวเนื้อมันๆ ก๋วยเตี๋ยวสุโขทัย เย็นตาโฟ กวยจั๊บ สุกี้ ผัด หมี่โคราช ข้าวยาปักซี่ได้ ถั่วพลั่งลั่น ขนมจีนมี ทั้งน้ำยา-น้ำเงี้ยว-ซาวน้ำ ลูกชิ้นปิ้ง เห็ดปิ้ง จาปาตีแกงถั่ว สลัดผักไร้สารพิษ ผลไม้ ขนม ต่างๆหลายชนิดมาก ไอคกรีม น้ำนมธัญพืช น้ำสมุนไพรร น้ำหวานต่างๆ ฯลฯ อาหารมากมาย ประชาชนจะได้รู้จักอาหารมังสวิรัตหลากหลายเมนู

และเป็นที่ยอมรับว่า **อาหารอร่อยมาก นอกจากความอร่อยแล้ว ยังเน้นเพื่อสุขภาพอีกด้วย**

ขยะจากโรงครัว โรงบุญ และจุดต่างๆ เราก็เก็บรวมไว้ ทางกทม.จะมาขนไปให้ทุกวัน ซึ่งทาง กองทัพรธรรมเป็นที่เชื้อใจของเจ้าหน้าที่เก็บขยะของ กทม.มาก เพราะเราเตรียมไว้ให้เขาอย่างเรียบร้อย และช่วยเขาทำความสะอาดบริเวณที่วางขยะด้วย

FMTV ต้องทำงานกันหนัก ทำการถ่ายทอดสดทุกวัน ผู้ชมที่บ้านสามารถติดตามบรรยากาศ รายการต่างๆได้ตลอดทั้งวัน อีกทั้งยังมีสื่อบริการต่างๆแทรกเป็นระยะๆ การจัดผังรายการมีการปรับ ตลอด และต้องปรับทุกวัน เพราะองค์ประกอบในแต่ละวันแต่ละเหตุการณ์เหตุปัจจัยต้องพิจารณาให้ดี ทีมทำงานมีทั้งนักเรียน คิษย์เก่าสัมมาสิกขา ญาติธรรม และนักบวช การทำงานมีความสามัคคีกันดีมาก

เมื่องานสิ้นสุดลง แต่ละคนต่างช่วยกันเก็บของคนละไม้ละมือ ฝ่ายรถขนของที่ทยอยขน ตั้งแต่เช้าก็คอยขนไปส่งตลอด ทั้งที่ปทุมธานีและสันติอโศก งานนี้ทั้งนักเรียน ผู้ใหญ่ และนักบวช ช่วยกันทำงานกันอย่างเต็มที่ จากการทำงานภาคสนามบ่อยๆ ทำให้มีความชำนาญและความคล่องตัวมากขึ้น เป็นมืออาชีพ เจริญขึ้น มีน้ำใจช่วยเหลือกันมากขึ้น ความขัดแย้งน้อยลง แม้แต่ความ ขัดแย้งจากภายนอกก็น้อยลง เมื่อเราขอความร่วมมือจากหน่วยงานใด จึงได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

เป็นความเจริญในการปฏิบัติธรรมจากการทำงานในแต่ละครั้ง
แต่ละคนก็จะได้อริยทรัพย์ติดตัวกันไป มากน้อยตาม
มรรคผลของแต่ละคน **แต่ละคนเจริญขึ้น ก็เป็นภาพ
สะท้อนถึงองค์รวมของหมู่กลุ่มก็เจริญขึ้น**

รถคันสุดท้ายที่แล่นออกจากลานพระบรมรูป
ทรงม้าชนของออกมาตอนตี ๒ ไม่เหลือภาพขยะระกเลอะ
จากการจัดงานทิ้งไว้ให้เกะกะสายตาของผู้ใด จะเหลือไว้
แค่ความทรงจำ ในยามเช้าคนที่ผ่านไปผ่านมาจะไม่เห็น
ร่องรอยของการจัดงานเลย เพราะเราเก็บกวาดกันเรียบร้อย
แม้กระทั่งส้วม-ห้องน้ำที่เราสร้างขึ้นมาก็รีบเก็บ ไม่ให้
พนักงานทำความสะอาดของ กทม. ต้องมาลำบากกาย
และลำบากใจ ลานพระบรมรูปทรงม้าจะสะอาดเรียบร้อย
เหมือนเดิม หรืออาจจะดีกว่าเดิม

บทสรุปส่งท้าย

คำว่า **จุดดั่ง** ในทางพุทธศาสนา คือ **องค์แห่งความเคร่งในการปฏิบัติธรรม ที่โน้มมนำสู่
ความหลุดพ้นจากความทุกข์ หรือ ข้อวัตรปฏิบัติที่เคร่งครัด อันมีผลให้กิเลสลด หรือกิเลสหมดไป
จากจิตวิญญาณ**

ดังนั้น คำว่า **จุดดั่ง** จึงมีได้หมายถึงการปฏิบัติที่ต้องเข้าป่า เข้าดง เพราะคำว่า **จุดดั่ง** มีได้
หมายความว่า ป่า หรือ ดง ตามที่กล่าวมา

งานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกจำลอง ครั้งที่ ๓๑ ที่
ชาวอโศกได้จัดขึ้นบริเวณลานพระบรมรูปทรงม้า รัชกาลที่ ๕ หน้าพระที่นั่งอนันตสมาคม จึงเป็นงาน
ที่ชาวเราได้บำเพ็ญจุดดั่งควัตร ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตที่มักน้อย สันโดษ ด้วยการกินอยู่หลับนอนอย่าง
ง่ายๆ แต่ไม่มักง่าย คือ ไม่สะดวกสบายเหมือนอยู่ในวัดหรือในบ้าน แล้วยังมาทำงานเสียสละแจก
อาหาร ขายสินค้าราคาต่ำกว่าทุนแก่ประชาชนทั่วไป อันเป็นการลดละกิเลสความเห็นแก่ตัว

**นี่คือการบำเพ็ญจุดดั่ง ซึ่งเป็นการปฏิบัติบูชา ถวายแด่องค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ที่ประกาศสังฆธรรม จนส่งมาถึงทุกวันนี้ เป็นเวลา ๒๖๐๐ ปี แห่งหลังการตรัสรู้ และ
ถวายเป็นพระราชกุศลแก่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว**

☆ **ทีมงานสภมณฑล**

ปรองดองทุกสี

๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บรรจบครบรอบในวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ด้วยความซาบซึ้งในพระองค์ ชาวอโศกได้จัดงานใหญ่เพื่อบูชาและสดุดีพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งผนวกรวมกับงานอโศกรำลึกเข้าด้วยกัน เพราะเวลาอยู่ในช่วงเดียวกันพอดี จึงมีการจัดงาน **ฉลองสัมพุทธชยันตี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๑** ในวันที่ ๒-๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๕ และเหมือนฟ้าจัดสรรให้ จากการไปชุมนุมประท้วงรัฐบาลที่จะมีการร่าง พ.ร.บ.ปรองดอง ทำให้กองทัพธรรมอยู่ที่ลานพระบรมรูปทรงม้าพอดี เราจึงได้โอกาสดี จัดงานใหญ่ในที่นี้

การที่รัฐบาลจะออกร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติ ดูเหมือนจะทำให้ประชาชนไทยมีความปรองดองกัน แต่กลับกลายเป็นการสร้างความแตกแยกยิ่งขึ้น เพราะประชาชนยอมรับไม่ได้ จึงออกมาประท้วงกันมากมาย ปิดถนนหน้ารัฐสภา และกันทางเข้ารอบรัฐสภาทุกจุด จนบรรดาส.ส.ไม่สามารถเข้าไปทำการพิจารณาร่างได้ ประชาชนเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ ไม่ได้เป็นไปเพื่อความปรองดองจริง แต่เป็นไปเพื่อทำให้คนที่ทำผิดต่อชาติบ้านเมืองกลับกลายเป็นคนพ้นผิด ซึ่งผิดทั้งหลักกฎหมาย และหลักจริยธรรม ต่อไปกฎหมายจะมีความหมายอะไร

การจัดงานฉลองสัมพุทธชยันตี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๑ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ชาวอโศกปักหลักปักค้างเพื่อจัดงานตลอด ๙ วัน ทั้งสมณะ ลิกขมาตุ ญาติธรรม และชาวพันธมิตร มีการแสดงธรรม การแสดงบนเวที ตลาดอาริยะ โรงบุญมังสวิรัต ฯลฯ มีประชาชนมาร่วมงานกันมากมาย โดยเฉพาะตลาดอาริยะ ประชาชนมาจับจ่ายซื้อของกันมากมาย เพราะขายในราคาต่ำกว่าทุนอย่างน้อย ๓๐% เป็นการขาดทุน เราเรียกว่า กำไรอาริยะ โรงบุญมังสวิรัต แจกอาหารมังสวิรัตทุกวัน ก็มีประชาชนมารับประทานกันตลอดทั้งวัน

๗ มิถุนายน ๒๕๕๕ ขณะที่เราจัดงานมาได้เป็นวันที่ ๖ กลุ่มเสื้อแดงมีการชุมนุมกันที่หน้ารัฐสภาจำนวนมาก พี่น้องเสื้อแดงบางส่วนมาเดินดูงานสัมพุทธชยันตีฯ บางคนก็มาร่วมรับประทานอาหารที่โรงบุญ ซึ่งเราก็ยินดี และต้อนรับเหมือนประชาชนทุกคนที่มาร่วมงานบุญของเรา

เราไหว้และซื้อเชิญอย่างอ่อนน้อมเพื่อให้พวกเขาลดความเก้อเขินพี่น้องจึงรับประทานอาหารอย่างมีความสุข
บางคนก็ใส่เสื้อแดงตามปกติ แต่บางคนก็ปกปิดความแดงลงไปบ้าง **แต่ไม่ว่าจะใส่เสื้ออะไร เราก็ต้อนรับ
เหมือนเป็นที่พี่น้องจริงๆ** พี่น้องเสื้อแดงบางคนก็อ่อนน้อมมาก ยกมือไหว้พวกเราตั้งแต่เดินที่อาหาร

เดินที่แรกจนถึงเดินที่สุดท้าย บางคนยืน
กันเป็นกลุ่มที่หน้ารั้วพระที่นั่งอนันตสมาคม
พวกเรา ก็ไปชวนให้เขามารับประทานอาหาร
บางคนไม่ยอมมา เราก็นำขนมอาหารเป็น
ห่อไปแจกเขา

**ตลาดอารียะ พี่น้องเสื้อแดง
ก็ได้มาร่วมจับจ่ายซื้อของ เพราะของเรา
ถูกจริงๆ** พี่น้องก็จะได้ของดีราคาถูกติดไม้
ติดมือไปตรงเวทีม็ทกิจกรรมขายสินค้าบาทเดียว
โดยให้ประชาชนออกไปเดินรื้อหน้าเวที ก็จะ
มีสิทธิซื้อสินค้าที่มาจากตลาดอารียะได้ใน
ราคาแค่ ๑ บาท ซึ่งพี่น้องเสื้อแดงก็มา
ร่วมรายการกันอย่างสนุกสนาน

ได้ยินมาว่า หัวหน้าการ์ดของที่นั่ง
เสื้อแดงยังบอกกับชาวเสื้อแดงว่า อย่าไปทำอะไร
กองทัพระธรมะ เขาเคยช่วยเราตอนน้ำท่วม

นี่เป็นเหตุการณ์ดี **เนื่องในการ
ฉลองสัมพัทธชยันตี พระพุทธองค์ทรงสอนให้มีเมตตา
กรุณา ทั้งต่อมนุษย์และเหล่าสรรพสัตว์ เราเป็นชาว
พุทธก็ควรจะรักกัน มีเมตตาต่อกัน โดยเฉพาะเราเป็น
คนไทยด้วยกัน มีพ่อองค์เดียวกันด้วย**

นี่คือความปรองดองที่แท้จริง เป็นการสมาน
ฉันท์ ทั้งเสื้อแดง เสื้อเหลือง เสื้อหลากสี ฯลฯ

พ่อท่านมักจะเทศน์เสมอว่า ชาวอโศกจะ
เป็นหน่วยกาชาด คอยช่วยเหลือทั้งอาหารและยา
กับประชาชนทุกคน ไม่ว่าจะมีเสื้อสีใดก็ตาม

❀ **รวมมิตร**

ตัดถ่าน พ.ร.บ.ปรองดอง

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนัดชุมนุมคัดค้านการยื่นร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติ เข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร นอกจากนี้ยังมีพี่น้องจากหลายๆกลุ่มได้ออกมาร่วมกัน เช่น กลุ่มเสื้อหลากสี กลุ่ม ๑๓ สยามไท กลุ่มสหสวรรค์ กลุ่มสรส. กลุ่มโซเซียลเน็ตเวิร์ก กลุ่มเฟชบุ๊ก และอีกหลายๆกลุ่ม รวมทั้งประชาชนทั่วไปที่มีหัวใจรักชาติ

“ไม่มีสีไหนๆทั้งสิ้น มีแต่ของไทย **“สายเลือดไตรรงค์”** เดียวกัน

อย่างอื่น...แยกไปเล่นกันได้ แต่กับ พ.ร.บ.ปรองดอง ซึ่งไม่เพียงล้างโทษทักษิณ แต่เป้าหมายที่ชุกช่อนคือมันเป็น พ.ร.บ.ล้มสถาบันตุลาการ คือศาล ตัดรากสถาบันพระมหากษัตริย์ รวบอำนาจรวมศูนย์ระบอบทักษิณ อย่างนี้ไม่แยกกันเล่น

แต่ประชาชน **“รวมกันตีแล้ว!”**

ถ้า พ.ร.บ.ปรองดองสำเร็จได้ตามแผน ก็หมายความว่า สถาบันบริหาร สถาบันนิติบัญญัติ ซึ่งอยู่ในกำมือระบอบทักษิณแล้ว สามารถยึดอำนาจ **“สถาบันตุลาการ”** ได้อีกแห่งเบ็ดเสร็จ เป็นไปตามที่ยังลักษณะตั้ง คอ.นธ. ให้นายอุกฤษ มงคลนาวิน ศึกษารวบอำนาจ ๓ สถาบัน **“รวมศูนย์”**

การยึดอำนาจ ๓ สถาบันสำเร็จ ก็เท่ากับยึดพระราชอำนาจที่ทรงใช้ผ่านสถาบันบริหาร สถาบันนิติบัญญัติ และผ่านสถาบันตุลาการ ไปไว้ในกำมือระบอบทักษิณ

แล้วรัฐบาลระบอบทักษิณ ก็จะ **“พังราก”** ยึดประเทศเป็น **“รัฐบาลเผด็จการ”** ในคราบประชาธิปไตย ระบบรัฐสภา ประเทศไทยก็จะก้าวหน้าเหมือนประชาธิปไตยเขมร **“ระบบฮุน เซน”** อย่างไร ก็อย่างนั้น!

สำเร็จ ๒ ชั้นนี้แล้ว คือแก้รัฐธรรมนูญเพื่อฉีกรัฐธรรมนูญเขียนใหม่ได้ ออก พ.ร.บ.ล้างโทษทักษิณ คืนเงิน ล้มเลิกทุกคดีความทั้งเก่า-ใหม่ได้ แล้วกะแคะแกำ หรือจะไล่ตั้งกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒ ตามที่อาจารย์

ธรรมชาติ: โลก-เวลา “นิตรสาร” ยื่นเข้าสภาไว้

มันง่ายยิ่งกว่าปกกล้วยชะอิ๊ก

(บางตอนจาก คอลัมน์วันเสาร์ที่ปลายซอย เปลว สีเงิน น.ส.พ.ไทยโพสต์ ๒ มิ.ย. '๕๕)

เพราะประชาชนคนไทยเห็นความเลวร้าย ของพ.ร.บ.ปรองดองนี้ จึงมารวมตัวกันมากมาย ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า มีการถ่ายทอดสดทาง ASTV, TVD, T-NEWS, FMTV, BLUESKY

ทาง**กองทัพธรรม**ยังคงมาร่วมเป็นหน่วยบริการประชาชน คำคือวันที่ ๒๙ พ.ค. ได้มา กางเต็นท์ ๑๕ หลัง บนฟุตบาท ฝั่งสนามเสือป่า ข้างลานด้านหลังพระบรมรูปทรงม้า และ**ตั้งโรงครัว กองทัพธรรม** เตรียมทำอาหารตั้งแต่ตี ๓ บริการพี่น้องที่มาชุมนุมตลอดทั้งวัน **เวทีพันธมิตร** อยู่ด้านหน้าเต็นท์กองทัพธรรม หรืออยู่ตรงถนนหน้าพระที่นั่งอนันตสมาคม

เวลา ๑๐.๓๐ น. **เริ่มการปราศรัย** ประชาชนทยอยมาร่วมชุมนุมกันมากมายเต็มลานอัน กว้างใหญ่ อากาศร้อนมาก เพราะเป็นลานโล่งไม่มีหลังคา แต่แม้จะร้อนสักเพียงใด พี่น้องที่มา

ชุมนุมก็สู้ไม่ถอย ยังคงมีทั้งยืนทั้งนั่ง ฟังการปราศรัย โดยกางร่มบ้างใส่ หมวกบ้าง บางส่วนก็อยู่ในเต็นท์ กองทัพธรรม บางส่วนก็อาศัยร่มไม้ ข้างถนน

เวลา ๑๓.๐๐ น. **ผู้ร่วม ชุมนุมได้เคลื่อนขบวนเดินไปยังถนน หน้ารัฐสภา** โดยมีรถเวทีเคลื่อนนำไป ผู้ชุมนุมมีจำนวนมากเต็มถนนหน้ารัฐสภา

เวลา ๑๖.๑๐ น. แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย นำโดย **พลตรีจำลอง ศรีเมือง นายสนธิ ลิ้มทองกุล นายพิภพ ธงไชย นายปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ นายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ และ นายประพันธ์ คุณมี ได้ไปยื่นหนังสือถึงประธานสภาผู้แทนราษฎร** เพื่อขอให้หยุดยั้งการตรากฎหมาย

ฉบับดังกล่าว

ตอนเย็นฝนตกหนัก แต่ผู้ชุมนุมก็ยังยืนหยัดที่จะสู้ไม่ถอย โฆษกพันธมิตรได้แจ้งว่า ทางสภาฯได้เลื่อนวาระการพิจารณาร่าง พ.ร.บ.ไปวันรุ่งขึ้นวันที่ ๓๑ พ.ค. เพื่อเป็นการอ้อมกำลังผู้มาร่วมชุมนุม จึงยุติการชุมนุม แล้วมาพบกันใหม่ในวันรุ่งขึ้น เวลา ๐๘.๐๐ น.

ส่วนทางเวทีกองทัพธรรมบริเวณลานหลังพระบรมรูปทรงม้า หน้าพระที่นั่งอนันตสมาคม **รายการเรียนอิสระ(ตามสำนัก)** ทางสถานีโทรทัศน์ FMTV ย้ายมาถ่ายทอดสดที่นี่ พ่อครูแสดงธรรม โดยมี **ดร.วุฒิพงษ์ เพียบจรรย์วัฒน์** ร่วมรายการ สมณะ ญาติธรรม และชาวพันธมิตรฯบางส่วนได้พักค้างที่บริเวณลานพระบรมรูปฯ

วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ เวลา ๗.๐๐ น. พันธมิตรฯและพี่น้องประชาชนผู้ไม่เห็นด้วยกับ พ.ร.บ. ประรองดอง ทอยยมารวมตัวกันหน้ารัฐสภาอย่างหนาแน่นเช่นเคย แกนนำพันธมิตร พล.ต.จำลอง ศรีเมือง นายพิภพ ธงไชย นายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ และนายปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ ได้ยื่นจดหมายฉบับที่ ๑ ต่อสภา เพื่อให้ตัวแทน ๒๐๐ คน เข้าร่วมรับฟังการประชุมภายในห้องประชุมรัฐสภา โดยอาศัยรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๖ ที่บัญญัติให้บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารณะ ในครอบครัวของหน่วยราชการและหน่วยงานของรัฐ ตลอดจน

รัฐธรรมนูญมาตรา ๘๗(๒) และ ๘๗(๓) ได้บัญญัติให้รัฐต้องดำเนินการตามนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับ

โดยให้เวลาในการพิจารณาเรื่องดังกล่าว ๑ ชั่วโมงผ่านไป ๓ ชั่วโมงได้รับคำตอบว่า ให้พันธมิตรฯเข้าไปฟังการอภิปรายครั้งละ ๔๕-๕๐ คน ทางแกนนำและผู้ชุมนุมไม่ต้องการจึงได้ยื่นจดหมายฉบับที่ ๒ โดยขอเปลี่ยนเป็นการเข้าไปชุมนุมภายในรัฐสภาแทนการเข้าไปในอาคารรัฐสภา โดยให้เหตุผลว่าเนื่องจากเคยเกิดเหตุการณ์ นปช.บางคนได้เคยนำผู้ชุมนุมปิดทางเข้าออกรัฐสภา และมีแกนนำบางคนกับพวกได้ฟังประตูเข้ามาเมื่อวันที่ ๗ เม.ย.๒๕๕๓ และพนักงานสอบสวนได้ขอออกหมายจับ ซึ่งปัจจุบันบางคนได้ถูกดำเนินคดีและขณะนี้รัฐบาลได้เสนอร่าง พ.ร.บ.ว่าด้วยความปรองดอง ที่มีเนื้อหาให้การกระทำผิดลักษณะดังกล่าว ไม่เป็นความผิด แสดงให้เห็นว่าประธานสภาที่รับพิจารณาต่างเห็นพ้องต้องกันว่าการชุมนุมลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่กระทำแล้วไม่ต้องรับผิดชอบใดๆทั้งสิ้น ขอให้ประธานสภาพิจารณาข้อเสนออย่างเร่งด่วน

เจ้าหน้าที่ตำรวจได้มีการระดมกำลังเพิ่มขึ้นอย่างมากทันที พร้อมเครื่องมือเตรียมสลายการชุมนุมเต็มพิกัด ส่วนทางสภาได้เลื่อนการพิจารณาวาระ ร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าวไปในวันรุ่งขึ้น เวลา ๙.๓๐ น.

ช่วงเย็น นายสนธิ ลิ้มทองกุล แกนนำขึ้นปราศรัยสายฝนได้เทกระหน่ำลงมา ผู้ชุมนุมยังคงกางร่ม ใส่เสื้อกันฝน ฟังต่อ บางส่วนก็หาที่หลบฝน แกนนำก็ยังคงปราศรัยต่อไป ต่อมา นายปานเทพได้แถลงผลการยื่นจดหมายฉบับที่ ๒ รอมมา ๔-๕ ชั่วโมง ไม่มีการตอบกลับมา ก็ถือว่าไม่ปฏิเสธที่จะให้

มวลชนเข้าไปชุมนุมภายในรัฐสภา จึงนัดให้มาชุมนุมกันอีกพรุ่งนี้ เวลา ๖.๐๐ น. โดยให้เตรียมตัวมาให้พร้อม เช่น ที่อุดหู แวนกันแก๊สน้ำตา ผ้าขนหนู และน้ำเปล่า

ส่วนทางเวทีกองทัพธรรม ประมาณ ๑๗.๐๐ น. จัดเสวนา “ชะตาบ้าน ชะตาเมือง ภาคพิเศษ” ดำเนินรายการโดย ดร.กฤษฎา ใจวัฒนา นกุล ผู้ร่วมรายการประกอบด้วย อ.บวร ยสินทร และคุณอธิวัฒน์ บุญชาติ เพื่อให้ความรู้แก่ประชาชน

วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕

เวลา ๖.๐๐ น. กลุ่มพันธมิตรฯ กลุ่มเสื้อหลากสี กลุ่มต่างๆ และประชาชนทั่วไป ทอยยมาชุมนุมบริเวณหน้ารัฐสภากันอย่างมากมาย ช่วยกันปิดเส้นทางที่จะเข้ามาถึงรัฐสภาโดยรอบทั้งหมด ปิดการจราจรจนรถไม่สามารถเดินทางเข้ามาได้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจึงไม่สามารถเข้าไปประชุมในสภาได้

เจ้าหน้าที่ตำรวจวางกำลังบริเวณโดยรอบรัฐสภา เพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด ตอนสายเพิ่มอีก ๑๐ กองร้อยหรือประมาณ ๑,๕๐๐ นาย ส.ส.เพื่อไทยไปรวมตัวกันที่มูลนิธิ ๑๑๑ หลังเข้าสภาไม่ได้ และจะเปลี่ยนสถานที่ประชุม

ตอนบ่าย ส.ส.จะหาทางเปิดประชุมสภา โดยจะใช้รถตำรวจพา ส.ส.พรรคเพื่อไทย ขับรถฝ่าแนวผู้ชุมนุมเข้ามาในสภา แต่ไม่สำเร็จ กลุ่มพันธมิตรปิดทางเข้าอาคารรัฐสภาทุกเส้นทาง ประธานสภาจึงสั่งเลื่อนการพิจารณาไปเป็น ๖-๗ มิ.ย. นี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงถอนกำลังออกไป

ตอนเย็น แกนนำประกาศชัยชนะที่ทำให้สภาไม่สามารถพิจารณา พ.ร.บ.ปรองดองได้ นายปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ โฆษกพันธมิตรฯ ได้อ่านแถลงการณ์ว่า **ช่วงบ่ายที่ผ่านมาศาลรัฐธรรมนูญ ได้ลงมติรับคำร้องและสั่งให้สภาชะลอการพิจารณาไว้แล้ว** จากสถานการณ์แกนนำพันธมิตรขอกำหนดการเคลื่อนไหวดังนี้

๑. การประชุมสภาผู้แทนราษฎรที่จะพิจารณาอีกครั้งวันที่ ๖-๗ มิ.ย. แต่ในวันที่ ๒-๔ มิ.ย. ถือเป็นวันที่พุทธศาสนิกชนจะมีโอกาสทำบุญรับวันวิสาขบูชา แกนนำจึงมีมติปิดเวทีการชุมนุมในวันนี้เป็นต้นไป เพื่อให้ผู้ชุมนุมกลับบ้านออมแรงในการกลับมาชุมนุมครั้งต่อไป

๒. พันธมิตรเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติปรองดองเป็นความรับผิดชอบของสภาและนายกฯ ดังนั้นจึงเห็นสมควรปรับระดับการชุมนุมโดยจะมีการกลับมาชุมนุมปักหลักอีกครั้งที่สะพานมอญวานรณรงค์ ตั้งแต่วันที่ ๕ มิ.ย. เวลา ๑๕.๐๐ น. เป็นต้นไป และพร้อมเคลื่อนย้ายมวลชนไปทุกที่ตามแต่ละสถานการณ์

๓. ก่อนถึงการชุมนุมวันที่ ๕ มิ.ย. หากมวลชนจะปักหลักชุมนุมต่อใน กทม. ก็ขอให้ไปร่วมการชุมนุมกับกองทัพธรรมที่ลานพระบรมรูปทรงม้าต่อไป

สำหรับทางเวทีกองทัพธรรม มีการถ่ายทอดสดทาง FMTV พ่อครูได้แสดงธรรมในรายการ สงครามสังคม-ธรรมะการเมือง บนเวทีหน้า

พระที่นั่งอนันตสมาคม ท่ามกลางสายฝน เมื่อเวทีพันธมิตรยุติลง ผู้ร่วมชุมนุมบางส่วนมาร่วมฟังธรรมที่เวทีกองทัพธรรมต่อ

ในงานนี้ทางกองทัพธรรมได้ดูแล การเคลื่อนมวลชน เรื่องความปลอดภัย เวทีที่ลานพระบรมรูปทรงม้าก็เตรียมพร้อม เป็นเวทีสำรอง บริการอาหารมังสวิรัต

ตลอดทั้งวันและทุกวัน ดูแลเรื่องชยะและความสะอาด แต่ผู้ชุมนุมประท้วงก็ให้ความร่วมมือทั้งชยะ เป็นที่เห็นทางเรียบร้อยดีเพราะเราได้ฝึกความมีระเบียบเรื่องความสะอาดกันมาหลายรอบของการชุมนุมแล้ว

มวลชนใหญ่สลายการชุมนุมไปแล้ว ทางกองทัพธรรมก็ยังคงปักหลักปักค้างยึดพื้นที่ร่วมกับผู้ชุมนุมบางส่วน เพื่อรอวันนัดหมาย ในวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๕

✿ กім่าวอโตก

งานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี

อโศกราถ์ ครั้งที่ ๓๑

☆ ทิม สมอ.

บทนำ

หลายครั้ง หลายหน งานศาสนา มักจะมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นเสมอ ซึ่งเราเรียกกันว่า “**เป็นไปตามธรรม**” หรือ “**ธรรมจัดสรร**” เช่น กรณีการจัดงาน **อโศกราถ์** ซึ่งเป็นงานประจำปีของชาวเรา ระหว่างวันที่ ๔-๑๐ มิถุนายน และเนื่องจากปีนี้ตรงกับ**การจัดฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี** แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เราจึงผนวกรงานสำคัญนี้เข้าด้วยกันนับเป็นงานที่ยิ่งใหญ่

เราเตรียมแจกอาหารมังสวิรัติตลอดทุกวัน จากบรรดาพ่อให้ แม่ให้ ที่ จะมาร่วมกันจัดโรงบุญในงานอโศกราถ์ ครั้งที่ ๓๑ ได้แจ้งความจำนงเข้ามากว่า ๑๖๐ เจ้า(มาจริง ๒๖๗ เจ้า) อีกทั้งยังมีตลาดอารีชะขายสินค้าจากร้านค้า บริษัทต่างๆของชุมชนซึ่งจำเป็นต่อการครองชีพของประชาชนด้วยราคาต่ำกว่าทุน ในยุคของแพงทั้งแผ่นดิน และอีกหลายรายการสารบนเวที ซึ่งคาดกันว่าจะมีผู้มาร่วมงานคับคั่งแน่น รวมทั้งปัญหาที่จอดรถและรถติดอย่างมโหฬารที่ตามมา ณ ชุมชนสันติอโศก

แล้วสิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้นจนได้ เมื่องานของเราต้องย้ายไปจัดที่ลานพระบรมรูปทรงม้า แม้จุดหมายแรกที่เราเข้าไปคือ การประท้วง พ.ร.บ.ปรองดอง

พบกับบทสัมภาษณ์พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ แจกแจงภาพความงดงามของงานศาสนาคืองานการเมือง งานการเมืองคืองานศาสนาในงานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสูงสุดยิ่งใหญ่ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อโศกจัดงานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าอย่างยิ่งใหญ่ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า เมื่อวันที่ ๒-๑๐ มิถุนายน ซึ่งรวมทั้งได้ผนวกงานของอโศกเข้าไปด้วยหลายงาน กราบเรียนถามพ่อท่านว่างานนี้สังคมได้อะไรจากเรา

พ่อท่าน : ที่ถามมาว่าจัดงานสัมพุทธชยันตีอย่างยิ่งใหญ่ ก็ขอท้วงก่อนว่ามันไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรหรอก มันจุกจุกยุ่งกับอะไรดี แล้วมันก็อยู่ในที่บังคับให้เราต้องทำ จริงๆที่สันติอโศกเตรียมจะทำอยู่แล้ว ก็ทำไปตามประสาเรา ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไร เราเตรียมไว้ ๗ วัน แต่เสร็จแล้วก็ถูกบีบให้ไปเข้าเครื่องบังคับเป็นไปตามสังฆกรรมธรรมชาติ ก็ไม่เป็นไร ถูกบังคับให้ทำเป็น ๔ วัน และยังไปทำในที่กว้างบริเวณลานพระรูปอีกด้วย มันก็เหมือนกับเราบังอาจไปทำในที่ใหญ่ แล้วก็บอกว่ายิ่งใหญ่

มันใหญ่ยังไม่ยิ่ง จริงๆเราไม่ได้อุดมสมบูรณ์ เราไม่ได้มีสมรรถนะ เราไม่ได้เก่งกล้าจนกระทั่งจะไปทำได้ถึงขนาดในสถานที่อย่างนั้น ในกาลอย่างนั้น ซึ่งเป็นกาลที่เขาฉลองกันทางสนามหลวงยิ่งใหญ่ เราก็อำนาจของเราอยู่ตรงนี้ มันถูกจัดสรรไปตามอะไรของมันก็ไม่รู้ **เราไม่ได้บังอาจจะไปยิ่งใหญ่กับใครหรอก** เอาละก็ขอเกลี้ยๆพูดให้เข้าใจนิดหน่อย พูดให้พอชัดเจนยิ่งขึ้นว่ามันไม่ใช่จะเป็นอย่างที่คุณเข้าใจว่าจัดยิ่งใหญ่ เราไม่เห็นว่าจะทำได้ยิ่งใหญ่อะไรก็ได้แค่นั้น แต่มันใหญ่เกินตัวจริงของเรา เราเลยรู้สึกว่ามันใหญ่สำหรับเรา อย่าลืบนเดี่ยวหลงผิด

ถามว่าสังคมได้อะไรจากเราบ้าง เราก็มองไปตามประสาเรา จะบอกว่าเราหลงตัวเองบ้างก็ไม่ใช่ไร ก็ยอมรับจริงๆแล้วเราก็มองดูผลงาน หรือการ

กระทำแล้วก็ตรวจสอบตามลัทธิธรรมที่เรา มี ตรวจสอบผลที่เราประเมินตามความรู้ ตามภูมิของเรา
แหละ ด้วยความเห็นของอาตมาเอง อาตมาเห็นว่า มีผลไม่น้อย ยังไม่อยากจะบอกว่ามีมาก ก็บอกว่าได้
ผลไม่น้อยทีเดียว ที่ว่าผลไม่น้อยนี้ มันเป็นผลที่คิดว่าถูกต้อง ดี แต่แน่นอนไม่สมบูรณ์ เรียกว่าดี
เรียกว่าถูกต้องคือเป็นงาน

**ถ้าเรียกว่าสัมพุทธชยันตีก็หมายถึงศาสนาพุทธ เราได้ไปประพฤติ เราได้ไปแสดงพฤติกรรม
เป็นธรรมะหรือว่าเป็นศาสนา ก็คือประพฤติเข้าร่องเข้ารอยของคำสอนตามพระอนุสาวรีย์พระพุทธเจ้า
ก็ตรวจสอบว่าเป็นไปเพื่อความละอายคลายใหม่ เป็นไปเพื่ออภัยสัจธรรมใหม่ เป็นไปเพื่อช่วยเหลือ
เกื้อกูลกันใหม่ เป็นไปอย่างหลักๆ สาธารณธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗ เมตตาทายกรรมวชิกรรมโมหกรรม
สาธารณโภคี เรื่องทิวาสัมมัญญตา ศีลสัมมัญญตา เรามั่นใจของเราอยู่แล้ว แล้วก็เกิดลักษณะของ
สาธารณยะ ระลึกถึงกัน ปิยภระณะรักกัน ครุภระณะเคารพกัน เกื้อกูลกันสังคหะ อวิวาหะไม่ทะเลาะวิวาท
สามัคคียะพร้อมเพรียง เอกิภาวะเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียว**

**ความเป็นปึกแผ่นนี้แหละเป็นการพิสูจน์ตัวพวกเรา ปึกแผ่นคือความพร้อมกัน เป็นหนึ่ง
เดียวกัน** มันสอดคล้อง ขัดแย้งน้อย มีมรรคผล มีประสิทธิภาพ เป็นผลงานที่เห็นได้ทั้งงานในทางวัตถุ
ธรรม งานในทางพฤติกรรม งานในทางผล เสนอสิ่งนั้นให้แก่สังคม สิ่งนั้นเป็นคุณธรรม ถ้าเป็น
ศาสนาก็เห็นเอาเนื้อหาของสาระของคุณธรรม ของศีลธรรม ของจริยธรรม อาตมาก็ว่ามีอย่างที่ว่าไป
ครบถ้วน

พวกเรามีสาธารณโภคี แม่มั่นรวดเร็ว มันจุลละหุก แต่มันก็รู้กันทันทีทันใดเลย พอรู้ปั๊บเรา
ก็เร่งปั๊บ คนนั้นมือนั่นอันนี้ควักมา เตรียมมา ส่งมาช่วยกัน มาร่วมงานกันพร้อมๆ กัน งาน
๔ วัน ซึ่งเป็นงานในสังคมกว้างสำหรับเรา เกือบกว้างออกไปไม่น้อยเลย มันสุดเอื้อมกันพอสมควรสำหรับ
เรา แต่เอื้อมเอื้อมไปตามเหตุปัจจัยบังคับ ก็ดูไม่ขัดเงิน ไม่ขาดแคลนอะไรนัก ไม่ว่าจะเป็นการไปตั้ง
โรงบุญตั้ง ๔ วัน ขนาดคนมาชุมนุมก็มาช่วยกันช่วยรับประทานกันอีกด้วยก็ยิ่งพออย่างนี้เป็นต้น
เป็นตลาดอาริยะ ซึ่งพยายามทำกันขึ้นมา นี่เป็นพฤติกรรมเป็นสิ่งที่นำมายืนยัน เป็นปรากฏการณ์
ที่แท้จริงจึงได้นำมาประกอบในการบรรยาย มันก็ดูไปได้ พอได้ตามประสาเรานะ มันดูไม่ยิ่งใหญ่
หรอก แต่ก็สมตัว สมควร มันได้ยืนยันตรวจสอบตัวของเราเองด้วยในตัว ว่ามันแสดงเป็น
ปรากฏการณ์ที่ให้วัดผลให้ประเมินค่าได้พอสมควร อย่างนี้เป็นต้น

สรุปแล้วทั้งในด้านพฤติกรรม ทางจริยธรรมองค์รวมของสังคมศาสตร์ก็พอสมควรหรือในด้าน พุทธศาสตร์ก็มีลักษณะที่เห็นได้พอสมควร ทั้งในธรรมะนี้เราได้ฝึกฝนตัวเราแต่ละคนๆ พวกเราเข้าใจ เพราะเราปฏิบัติธรรมแบบมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยในการปฏิบัติธรรม มีองค์ประกอบชัดเจน ไม่ใช่ไปนั่ง ขบคิด นึกคิดอยู่แต่ในสมองในหัวเท่านั้น หรือไปนั่งสะกดจิตเข้าไปใน ภาวังค์ แต่เรามีพฤติกรรมจริง ได้วิจยวิจารณ์ ได้วิตถกวิจารณ์ ได้ พัฒนาสังเคราะห์ ทั้งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรมของเราจริงๆ ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นหลักมรรคองค์๘ อันครบสมบูรณ์ เท่าที่อาตมามีความรู้เชื่อว่าทฤษฎีของพระพุทธเจ้าไตรสิกขาประพฤติ อย่างนี้ จรณะ ๑๕ เป็นต้น หรือว่าครบทั้งโพธิปักขิยธรรม ๓๗ กิติ

เมื่อผลมันเกิดขึ้นมา ที่ถามว่ามีผลต่อสังคมอย่างไร มี ผลทั้งทางด้านวัตถุ ทั้งทางด้านนามธรรมเท่าที่เราทำได้ ก็บอกได้ อย่างที่พูดมาแต่ต้นแล้วว่ามันใหญ่ไม่ยิ่งหยอก มันใหญ่สำหรับเรา หนักใหญ่พอสมควร เพราะเราเล็กๆ ขนาดนี้เราก็ต้องว่าใหญ่แล้ว เหมือนเด็กๆแบกข้าวกระสอบห้ากิโลก็หนัก ยิ่งยี่สิบกิโลยิ่งหนัก โอ้โฮ..นี่เหมือนกับเราแบกข้าวห้าสิบกิโลแล้ว เราแบกไม่ได้ร้อยกิโล พันกิโลอะไรหรอก ก็ได้ขนาดนั้นแหละ แต่มันก็ใหญ่สำหรับเรา นี่คือคำตอบที่เราให้ให้กับสังคม

*ชาวโคกทำขังงานการเมืองและงานศาสนาควบคู่กันไป
ขอพ้อท่านช่วยขยาย*

พ้อท่าน : งานนี้นอกจากเราไปพูดถึงเชิงธรรมะหรือศาสนา แล้ว เรากียืนยันว่าเราไปทำการเมืองควบผสมอยู่ในนั้นด้วย เพราะว่าอาตมาแยกการเมืองกับธรรมะออกจากกันไม่ได้ อาตมาว่าในการเมืองก็คือธรรมะ ในธรรมะก็คือทำการเมือง การเมืองคือทำงาน ให้ประชาชน ธรรมะก็ทำงานให้ประชาชน เราปฏิบัติตนให้ลดละความ เห็นแก่ตัวของเรา ลดละไปทำไม ก็เพื่อจะไปเกื้อกูลคนอื่น ละกิเลสความโลภโกรธหลงเพื่อจะได้ไม่ ไปเป็นภัยเป็นโทษต่อผู้อื่น จะได้ไม่เห็นแต่แก่ตัว

เมื่อมันลดละได้จริงเราก็ทำจริง เราก็ประพฤติตามฐานะของเรา จะเอื้อมเอื้อออกไปมากน้อย เท่าไหร่ จะเกื้อกว้างออกไปได้มากขึ้นเท่าไร เราก็ประมาณตามฐานะของเรา อาตมาว่าอาตมาดูแลเรื่องนี้ อยู่ไม่ใช่ผลึผลาม โอ้โฮ..เตี้ยอุ่มค่อมกระโดดใส่ ทำเป็นอวดดี เราไม่ทำเกินตน เราทำไปตามประสาเรา เราทำได้ขนาดนี้ก็ดีแล้ว เท่าที่ตรวจสอบประเมินผลตามตัวเองคิดประมาณประเมินดูไม่ว่าจะเป็นงาน การเมืองก็ตาม งานธรรมะก็ตาม เราออกสู่สังคม ไปสัมผัสสัมผัสกับสังคม ทำงานร่วมกับสังคมไปนี้ มันก็ไ้ระดับอัตราการก้าวหน้าที่สมดุลอยู่ ไม่ใช่ว่ามากไปน้อยไปอะไร พอใช้ได้ทีเดียว

สำหรับเรื่องการเมืองที่จะให้ขยายความบ้าง เราก็ทำการเมืองตามความเข้าใจของเรา **การเมืองคือรับใช้สังคม ช่วยสังคม** ไม่ว่าจะด้านสาธารณสุขโรค ช่วยในด้านความรู้ ช่วยในด้านการจะต้องพยายามจัดสรรอะไรก็แล้วแต่ จะทำตัวอย่าง ทำตัวเองให้มีพฤติกรรมที่ควรจะเป็น พฤติกรรมของคนในสังคม ก็คืองานการเมืองนี้แหละ เราก็ทำที่เรา หาหมู่กลุ่มมาทำ และเราก็ไปทำตามที่เราเห็นว่าควรทำกับสังคม แล้วเราก็นำพาพวกเราไปทำกับสังคม ไม่ใช่ทำเป็นสังคมปิด เราเปิดแล้ว ตอนแรกจริงๆเราก็ทำกับตัวเราก่อน เหมือนอย่างที่เราเคยโดนว่า มันเอาแต่พวกมัน มันทำแต่พวกมัน ก็จริงในระยะเริ่มฝึกตัวเราต้องทำกับตัวเรา เรายังช่วยใครไม่ได้ จึงทำที่ตัวเองก่อน อยู่แต่กับหมู่ก่อน

พระพุทธเจ้าสอนว่าทำคุณอันสมควรก่อนแล้วค่อยสอนผู้อื่นภายหลังจักไม่มัวหมอง เราก็ดำเนินตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน หรืออย่าฟังพร่าประโยชน์ตนเพราะประโยชน์ผู้อื่นแหม่มาก อะไรอย่างนี้เราก็ประมาณ เราก็ระมัดระวัง เพราะงั้นเท่าที่เราทำมาถึงขั้นนี้วันนี้ จะเรียกว่า**งานการเมืองเพื่อประชาชน** ก็คือ เราสามารถที่จะทำคุณอันสมควรกับตนพอได้พอมิแล้ว **เราก็ทำเพื่อประโยชน์ท่าน** **เราก็ทำเชื่อมโยงกับประชาชนเพื่อช่วยประชาชน** เพื่อเป็นประโยชน์ให้แก่ประชาชนไปตามลำดับๆไป

ทุกวันนี้เราพยายามประคองตน เจียมตนว่าเราไม่ได้เก่งกาจ เราไม่ได้ยิ่งใหญ่ ตัวเราก็เท่านี้ และเราก็ทำงานให้แก่สังคมอย่างจริงจัง เท่าที่เราจะสามารถ ทำได้เท่าไร มีสมรรถนะเท่าไร มีทุนรอนเท่าไร มีเวลาเท่าไร เวลาที่วันนี้คือเราก็ต้องมีเวลาทำมาหากินเลี้ยงตนเองด้วย แล้วก็ต้องมีเวลาทำงานกับสังคมด้วย เช่น ประชากรของชาวอโศกเรามีไม่มาก เมื่อออกมาสู่สังคมอย่างนี้เราจะแบ่งงานหน้าที่ของงานอาชีพงานหลักก็มันตะ-อาชีพของเราในชุมชนของเรา ในหมู่บ้านของเรา ในสังคมของเรา เราก็มีคนทำอยู่ส่วนหนึ่ง พอมาทำกับหมู่กลุ่มทางสังคมเราก็ต้องออกมาอย่างที่เห็นนี้แหละ ก็ยกทัพโยธาพลากันมา คนทางโน้นก็ลดลง ทางนี้ก็พอได้แต่ยังไม่มากจนกระทั่งว่าทางโน้นก็ไม่ขาดแคลน ทางนี้ก็ไม่ต้องขาดเงิน ได้ทั้งคู่เลย พร้อมกันเลยทั้ง

การเมืองธรรมะ สร้างธรรมะ สร้างพลเมืองของชุมชนเรา ที่มีทิวทัศน์สามัญญาตา คือสามัญญาร่วมกันได้เป็นกลุ่มเป็นหมู่ มันยังไม่สมบูรณ์บริบูรณ์พอ แต่เราก็ทำไปตามลำดับ

งานการเมืองที่หมายถึงซัดๆก็คืองานเพื่อผู้อื่น ส่วนงานธรรมะนั้นทั้งงานเพื่อตนเองและเพื่อผู้อื่น เพื่อตนเองก็คือชำระกิเลสตนเอง จำไว้เลยว่า**งานเพื่อประโยชน์ตัวเองในชีวิตมนุษย์นี่คือการชำระกิเลส ถ้าชำระกิเลสได้จริงแล้วเราจะพึ่งตนเองรอด** เราจะทำมาหากินเป็น เราจะเลี้ยงตัวเองเป็นไม่แพ้สัตว์เดรัจฉานที่มันทำมาหากินพึ่งตัวเองเป็น มันอยู่รอดนะ มันไม่รอดมันตาย คนก็เหมือน

กันไม่รอดก็ต้องตาย เราไม่ต้องไปเบียดเบียนใคร เป็นคนต้องไม่แยกว่าเดรัจฉาน

สัตว์เดรัจฉานมันไม่เบียดเบียนสัตว์อื่นมากมาย แต่คนเบียดเบียนมากเหลือเกิน มากซับซ้อน ด้วย มากหลอกเอาเปรียบ อยู่ด้านบนด้านเหนือที่ได้เปรียบไม่รู้ที่ชั้นต่อที่ชั้น มันมากมายมหาศาล คนนี้แหละถ้าจะพูดแล้วเลวร้ายกว่าสัตว์เดรัจฉานมาก อย่างนั้นเราไม่เอา เราเข้าใจ เราไม่พยายามไปเบียดเบียนใคร เราพยายามที่จะพึ่งตนเองให้รอด แล้วเมื่อรอดแล้วเราจึงเอื้อมเอื้อเกื้อกว้างผู้อื่น

สรุปแล้วงานการเมืองคืองานเพื่อผู้อื่นโดยตรง ส่วนธรรมะนั้นมันต้องสร้างให้ทั้งตัวเองและทำให้ทั้งผู้อื่น แต่เป้าหมายจริงๆก็คือเพื่อผู้อื่นเหมือนกัน เพราะประโยชน์ตนแท้ๆคือกำจัดความเห็นแก่ตัวออก ดังนั้นธรรมะกับการเมืองแยกกันไม่ได้ เพราะการเมืองคืองานเพื่อผู้อื่น งานเพื่อช่วยประชาชน มวลประชาชน ส่วนธรรมะนั้นงานเพื่อตัวเองก่อนแล้วมีสมรรถนะ มีทุนพอ เราจึงไปช่วย

ผู้อื่น ช่วยประชาชน แต่เป้าหมายก็คือลดตัวเอง เมื่อทำได้จริงมันก็คือเพื่อผู้อื่นโดยแท้ อย่าไปเปลือก ไปผลาญ ไปเกิน ไปโลภ ไปกอบ ไปโกย ไปกัก ไปตุน ไปเอาเปรียบเอาardt ไปโกงคนอื่น มามากนัก มันเลว เราทำได้ ตามที่วานี้ มีอัตราก้าวหน้ามาเรื่อยๆ แล้วก็ทำดังที่ได้ จึงทำตามเรื่อยๆตามลำดับ

มาถึงวันนี้เราก็กองงานการเมืองคือเพื่อผู้อื่นได้เพิ่มขึ้นๆตามที่เราเป็นนี้แหละ เราไม่บังอาจว่าเราจะไปยังไปใหญ่อะไร แล้วไม่ได้ทำงานเพื่อยิ่งใหญ่ แต่งานมันจะค่อยๆโต ค่อยๆมากขึ้นตามจริงเท่านั้น นั่นเป็นสัจธรรม ตามสิ่งที่มันเป็นจริงของมันเองมันก็เรื่องของสัจจะ

ศาสนากับการเมืองแยกกันไม่ได้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนมาก

พ่อท่าน : บอกแล้วว่าธรรมะต้องทำตนให้ดีก่อน ทำคุณอันสมควรก่อนแล้วสอนผู้อื่นคือเพื่อผู้อื่นนี้ มันจะเพื่อผู้อื่นอย่างเป็นธรรม ไม่มีเล่ห์แฝง ธรรมะหรือศาสนาจะได้ไม่มั่วหมอง เพราะมันธรรมะสอนเรา ให้ทำตัวเองพอสมควรก่อนแล้วเราก็ก็นำไปทำเพื่อผู้อื่น การเมืองก็บอกแล้วว่าเป็นงานเพื่อผู้อื่น เพราะมันผู้จะมาเป็นนักการเมือง จึงต้องทำคุณอันสมควรก่อนเหมือนกัน ถ้าตนเองยังไม่ดี ยังไม่มีมรรคผลทางธรรมะ ยังไม่มีคุณอันสมควรก่อน อย่าไปเป็นนักการเมือง อย่าไปทำงานการเมือง เป็นแค่พลเมืองที่ร่วมมือกับการเมืองเท่านั้น ร่วมมือกับการเมืองที่อยู่หน้าหน้าประชาชนควรจะทำก่อน

การออกมาที่ลานพระรูปคราวนี้เรามีทั้งงานการเมือง เรามีทั้งงานศาสนา แต่จะเห็นได้ชัดว่าศาสนาของเรา งานทางคุณธรรมจริยธรรมมันมากกว่าเรื่องของช่วยผู้อื่น พวกเราช่วยผู้อื่นไม่ได้เท่าไร

หรือก็แค่นั้นแหละ จะขอยกตัวอย่างชัดๆ ถือว่าเป็นการเมืองชัดๆนั่นคือเรามาร่วมชุมนุมประท้วงต้าน เพราะเราไม่เห็นด้วย เราก็ต้าน เราก็เป็นมวลช่วยกัน การเมืองเราก็ได้แค่นั้นแหละ ส่วนเนื้อหาของ จริยธรรม สัจธรรมก็เอากลูกกันช่วยเหลือผู้ทุกข์กันแบ่งกินแบ่งใช้กันอะไรพวกนี้เราทำได้มาก มากกว่าการเมือง

พ่อท่านปรารภว่า ชาวโคกทักจะฟุ้งเฟ้ออย่างมากขึ้น เราน่าจะช่วยกันประหยัดได้มากกว่านี้

พ่อท่าน : อาตมาเห็นจริงๆว่าพวกเราจะประหยัดมัธยัสถ์เพิ่มขึ้นกว่านี้ได้อีก ยังทำได้ แม้แต่ อาตมาเองก็เถอะ อาตมาก็ยังรู้สึกตัวว่ายังเฟ้อ ยังมากเกิน ยังฟุ้งเฟ้อ ยังรับอนุเคราะห์ รับอุปถัมภ์ คำชูมามากไป มันเกินๆอยู่ อาตมาควรแจกจ่าย แต่อาตมาไม่มีเวลาที่จะไปกระจาย ไปแบ่งแจก ผู้อื่นออกไป มีแต่อย่างเก่งก็บอกใครจะช่วยเอาออกไป ช่วยเอาไปกระจาย ไปเผื่อแผ่ ไปแบ่งแจก ผู้อื่นผู้ใดที่เหมาะสมก็ว่ากันไปก็ได้แค่นั้น ไม่ได้ไปจัดแจงเองว่าคนไหนเหมาะสม คนไหนไม่เหมาะสม มันไม่มีโอกาสไปทำ

พวกเราถ้าดูโดยรวมแล้วอาตมาว่ามันอุดมสมบูรณ์ เพราะเราปฏิบัติตัวรู้จักสละ **เมื่อ รู้จักสละแล้วตัวเองก็ลดลง อย่าไปเฟ้อไปเกิน** สิ่งที่เราจะเลิกก็เลิก จะละก็ละ อรติวีรติ ปฏิวีรติ เว้น มา ขาดมา ลดมา ละมา มันทำได้จริงๆ ของที่ไม่จำเป็น ของที่ไม่ใช่สาระเราก็เจียนมาได้เรื่อยๆ ลดละลงมาได้เรื่อยๆ โดยเรียนตัวกิเลสที่หลงผิดยึดมั่นติดมันลงได้ มันก็เลยกลายเป็นคนมักน้อย สันโดษขึ้นมาได้อย่างจริง จนกระทั่งจิตมันลงตัวมันก็สงบ ปฏิบัติได้แล้ว เราน้อยเท่านี้ มีเท่านี้ ใช้เท่านี้ อาศัยเท่านี้พอ มันอยู่ในขั้นเหลือเฟือแล้ว ก็เลยไม่ค่อยเกิบงำไม่ค่อยช่วยกันรักษา ไม่ช่วยกันนำมา

ทนุถนอม เรียกว่าถนอมของ ถนอมสิ่งทีผลิต สิ่งทีสร้างสรรค์อะไรขึ้นมาแล้ว เอาไปเผื่อแผ่ แจกจ่ายเอื้อเพื่อเจือจานคนอื่นต่อ มันกลายเป็นตกหล่น มันกลายเป็นสูญสีย มันกลายเป็นทิ้งขว้างอะไรไปอยู่เท่าที่อาตมาารู้สึก คนอื่น จะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ไม่รู้นะ อาตมาว่า พวกเราพอกินพอใช้ พอมี และค่อนข้างจะเหลือ

เหลือแล้วไม่ค่อยช่วยกันเก็บบำรุงรักษาจนหมดแล้วก็นำไปเผื่อแผ่คนอื่นที่ขาดแคลนได้อีก อันนี้เรายังเก็บ
จำเก็บส่วนตกส่วนหล่นยังไม่ได้ดี ก็พยายามพากเพียรบอกกันฝึกฝนกันอยู่

*พวกเรารุ่นเก่าๆ เคยอยู่ด้วยความลำบากขาดแคลน พวกเราจะรู้คุณค่ามากกว่า แต่
เด็กรุ่นใหม่ที่เขาตอนเข้าเรฐาจะดีแล้ว เขุ่กอย่างมันจะสมบรูณ์*

พ่อท่าน : ใช่ เหมือนกับสังคัมข้างนอก พ่อแม่หนักหนาสาหัสต่อผู้มาตั้งแต่คนจนๆ จน
กระทั่งมีฐานะดี ลูกเกิดมาอยู่กับคนรวย มีฐานะร่ำรวย เพราะฉะนั้นลูกจะไม่ได้สัมผัสความจริงที่เป็น
ความจน การลำบาก การต้องอดต้องทน มันกลายเป็นอย่างนั้น พวกนี้เกิดขึ้นมารองรับฐานที่ดีแล้ว
จนกลายเป็นซุบมือเปียบ ก็เลยไม่ค่อยจะเห็นคุณค่า ไม่ค่อยเข้าใจอะไรพวกนี้

อันนี้เป็นจริงตามลัจจะ เพราะฉะนั้นเราก็จะต้องบอกต้องสอน เราจะไปบอกว่าเราก็มีกิน
มีใช้ เราอุดมสมบูรณ์ เราก็จะทำเป็นยากเป็นจนกระเบียดกระเสียนกันเกินไปมันก็ได้ มันก็จำนน
ว่า เออ..เราก็มีจริงมีกินมีใช้พอสมควร แต่พวกเราก็อีกแหละ ช้อนว่าผู้ใหญ่อองก็ดี บางทีมันก็มี
สมบูรณ์ก็เลยไม่ค่อยลดค่อยละ ไม่ค่อยประหยัดมัธยัสถ์ ไม่ค่อยเจียดไม่ค่อยเจียน ไม่ค่อยมัคน้อย
สันโดษลงไปให้สุขุมประณีตยิ่งขึ้น ก็มีอยู่บ้าง ผู้ที่พยายามกระทำ พยายามที่จะเป็นผู้น้อยอะไรให้มาก
เจียนๆน้อยๆให้มากมันก็มีบ้าง มันก็ยังคงไม่ค่อยสมดุลเท่าไรแต่ก็เอาเถอะมันก็ค่อยๆปรับปรุงกันไป
มีข้อบกพร่องเราก็ค่อยๆพยายามพัฒนากันไป ค่อยๆก้าวหน้าไป

บทสรุป

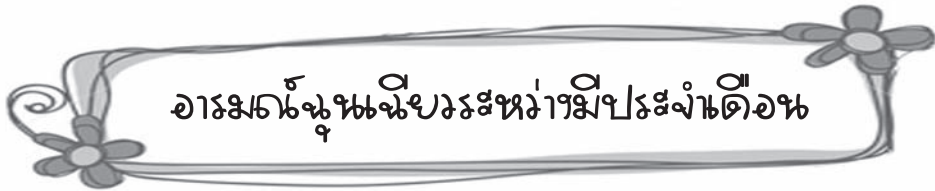
“...สังคัมเล็กๆ ลูกเต้าลูกหลาน
ไม่มาก ก็พอสอนกันได้ง่าย แต่ของเรา
มันเยอะมาก มันมาก มีลูกเหลือนม ทำให้
สอนกันไม่ทั่วถึง ก็เลยมีอะไรต่ออะไร
เยอะตาม กิเลสมันก็ซอกแซก หลบเก่ง
กิเลสพาหลบพาเสียด จับไม่ค่อยได้ไล่ไม่ทัน
พูดไปก็เหมือนแก้ตัว ก็ค่อยๆปรับปรุง มี
ข้อบกพร่อง เราก็พยายามพัฒนา...”

คำปรารภของพระโพธิสัตว์ที่มีลูกนับพันเป็นอนเนก

จดหมาย จากญาติธรณี

ในแต่ละเดือน เวลาใกล้มีประจำเดือน ดิฉันจะมีอารมณ์ฉุนเฉียวเพิ่มขึ้นด้วยเรื่องเพียงเล็กน้อยๆ แล้วก็ค่อยสงบขึ้นหลังจากรอบเดือนมาแล้ว ไม่รู้คนอื่นเป็นแบบนี้บ้างหรือเปล่า ขอคำแนะนำด้วยค่ะ

✿ เกวลินทร์ สาดศรีใจ กทม.

✿ หลายคนอาจมีอาการอย่างนี้อยู่บ้างเหมือนกัน หากเขาสังเกตตัวเอง และอีกหลายๆคนก็อาจไม่เคยมี ไม่เคยเป็นอย่างนี้เลยก็เป็นได้ ซึ่งในความรู้ทางแพทย์แผนปัจจุบันสามารถอธิบายได้ถึงภาวะการขึ้น-ลงของฮอร์โมนที่มีผลต่อกลไกการทำงานเชื่อมโยงของอวัยวะภายในร่างกายที่อาจส่งผลกระทบต่อจิตใจและอารมณ์ด้วยก็ได้ในบางคนการปฏิบัติธรรมสามารถช่วยให้เราได้เรียนรู้สังเกต กลไกการเกิดขึ้นของอาการต่างๆ เหล่านี้ และปรับตัวด้วยวิธีการดูแลสุขภาพด้วย ๔ อ. คือ อารมณ์ อิทธิบาท อาหาร อากาศ ออกกำลังกาย เอาพิษออก เอนกาย และอาชีพ ดังที่พ่อครูสอนและทำให้ดูเป็นตัวอย่างตลอดเวลาอยู่แล้ว

เรื่องช่วยคนดีให้สามารถเพิ่มสัมมาทิฐิ

ดิฉันปฏิบัติธรรมตามแนวทางของสันตโศก เข้าใจทิศทางการเสียสละของหมู่กลุ่ม แต่คุณพ่อของดิฉันก็นิยมเลื่อมใสและรักรัฐบาลนี้มาก

อยากให้คุณพ่อหลายๆเรื่องการติดตามข่าวสารช่องโทรทัศน์ของคนสี่นี้และเข้าใจความจริงที่แท้จริง เพราะคุณพ่อจะเชื่อถือข้อมูลที่เขาบอกเล่ากัน แต่กลับไม่สามารถเข้าใจในคำสอนของพ่อครูหรือธรรมะแนวทางอโศก รู้สึกเสียดาย เพราะคุณพ่อเป็นคนดีระดับหนึ่ง แต่ไม่สามารถเพิ่มสัมมาทิฐิได้

✿ อ้อมตะวัน กำไรสิน กทม.

✿ ฝึกดูทีวีช่องแดงกับคุณพ่อดูบ้าง

รับฟังสิ่งที่คุณพ่อพูด หัดแสดงความเห็นในประเด็นที่เราเห็นด้วยและแสดงความเห็นต่างในประเด็นที่เราไม่เห็นด้วยกับท่านอย่างมีสัมมาคารวะ กระตุ้นให้ท่านแสดงออกในประเด็นที่ท่านมั่นใจ ฝึกพูดคุยกซักถามท่าน จนสักวันคุณพ่อจะเปิดใจให้ ถ้าเราเปิดใจให้ท่าน ที่สำคัญเราเองปิด **ไม่รับความเห็นต่าง (ไม่มีปรโตโฆষะ)** เราก็เพิ่มสัมมาทิฐิไม่ได้ แล้วคุณพ่อจะเห็นตัวอย่างอโศกที่สัมมาทิฐิได้ที่ไหนกันละ

ธรรมะเรื่องขาดทุน

ถ้าคนอื่นมาทำนิสัยกริ้วกราดใส่เรา เราก็ยังต้องดีกับเขาหรือคะ

✿ ศติภาพร เพิ่งแสง

✿ ถ้าศรัทธาในพุทธธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านสอนให้เราเชื่อกรรม หากเรากำหนดพฤติกรรมของเราให้เป็นกุศลได้ เราก็ได้รับวิบากกรรมที่เป็นกุศล แต่หากเราทำพฤติกรรมไม่ว่าจะทางกาย ทางวาจา หรือทางใจ เป็นอกุศล(โลภ-โกรธ-หลง)เราย่อมได้รับวิบากกรรมที่เป็นอกุศล แน่แน่นอนว่าไม่มีใครสามารถทำให้ผู้อื่นทำกรรมอันเป็นกุศลหรืออกุศลได้ นอกจากตัวเจ้าของเอง ดังนั้น จะมีประโยชน์อะไร ที่เราจะทำไม่ดีตอบผู้ที่ทำกริ้วกราดใส่เรา...

บุคคลผู้ให้ข้อคิดเห็นสำคัญ ต่อการทำไร่หรืออาชีพสำคัญ บุคคลที่ช่วยแก้ปัญหาสำคัญ

สิ่งที่ผมได้รับจากการเข้ามาเรียนรู้ สัมผัสกับเครือข่ายของสันติอโศก

๑. เรื่องการเรียนรู้เรื่องธรรมชาติของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์อย่างต่อเนื่องทั้งทางหนังสือ และ FMTV ได้ช่วยเรื่องลดละความโลภ ความอยากมี อยากได้ อยู่อย่างพอเพียง ไม่เบียดเบียนเพื่อนร่วมโลกและสิ่งแวดล้อม การกินอย่างพอเพียงและลดอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ หันมากินอาหารที่เป็นแป้ง ผักผลไม้แทน และได้เข้าไปเรียนรู้เรื่องแพทย์วิถีธรรมของหมอเขียวที่จ.มุกดาหาร แล้วนำมาปฏิบัติ ได้ผลเป็นที่น่าพอใจมากเลยครับ

๒. เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และกสิกรรมไร้สารพิษ และได้เข้าไปเรียนรู้จากการอบรมในบางครั้งและหนังสือ CD ของเครือข่ายสันติอโศก

ผมเริ่มลงมือทำเรื่องปุ๋ยหมัก(น้ำ) จากผักผลไม้และเศษอาหารจากครัวเรือน มาเป็นเวลา ๑ ปีกว่าแล้วครับ ได้ลงมือทำกสิกรรมไร้สารพิษ บ้างบางส่วน และได้ผลมาบางส่วนแล้วครับ มาเรียนรู้เรื่องการแยกขยะอย่างจริงจัง สามารถลดขยะได้เป็นจำนวนมาก และเป็นผลดี ต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมากครับ สรุปแล้วการได้มาพบ**เรียนรู้ข้อมูลจากเครือข่ายสันติอโศก**เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางพฤติกรรมที่ดีได้มากขึ้น

* ศุภรัตน์ ทองชิต กทม.

* นับว่าเป็นผู้สามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้อย่างถูกต้องมากที่สุดผู้หนึ่งเลยก็เดียว พ่อครูนำพาชาวอโศกให้ทำ**ปุ๋ยสะอาด แยก-จัดการขยะ**ให้เหมาะสมและ**ทำกสิกรรมไร้สารพิษ**ไปด้วย เรียกรวมๆ กันว่า **“สามอาชีพกุ้ชาติ”**

สำนึกดี ไหวโอกาสชั่วร้ายวันเกิดปีที่ 40

จากการได้ติดตามรายการทาง FMTV โดยเฉพาะที่ฉายบนกิจท่าน **สมณะมั่นแจ้ง พุทธชาโต** ทำให้ซาบซึ้งและประทับใจในความเด็ดเดี่ยว และการทิ้งโลกีย์สุขตั้งแต่ยังหนุ่มๆ ของท่าน และจนท่านได้ต่อสู้กับโรคร้ายจนบั้นปลายของชีวิตจึงได้ประพันธ์ เรื่องราวให้เป็นข้อเตือนใจแก่ตนและฝากไว้ในโลกได้รับรู้

คารวะมั่นแจ้ง	พุทธะ ชาโต
อโศกสมณะ	แกร่งกล้า
ทรงธรรมสมณะ	แบบอย่าง
ขุนศึกหนึ่งคู่ฟ้า	หน่อเนื้อ นามบุญ
เจ็บป่วยสาหัสสู้	วิบาก
เวทนาแทบพราก	ดับสิ้น
รับรู้รสทุกข์ยาก	เย็นเยียม
จิตนิ่งดับแต่ตื่น	สิ่งร้ายด้วยธรรม
ทิ้งโลกีย์สุขได้	แต่หนุ่ม
อุทิศตนเพื่อกลุ่ม	ชีพม้วย
สธรรมิกโอบอุ้ม	สานต่อ ภาวะ
พิสูจน์ลัทธิจะด้วย	มรรคแท้ ทางพุทธ
จดจำจนแจ่มแจ้ง	จากใจ
ยืนหยัดอย่างยิ่งใหญ่	อยู่ยัง
ก่อเกิดก่อการณ์ไกล	กอบกิจ
รวมร่วมแรงรุดรั้ง	รดร้อนโรคร้าย
ชีวิตอุทิศให้	พุทธศาสน์
ประพุดิตินสะอาด	ชัดแจ้ง
สร้างสื่อลัทธิศาสตร์	แรงหลัก
ดีชั่วฤเสกแสวง	สื่อให้เห็นจริง
จักปฏิบัติด้วย	ลัมมา บุชา
ยึดหลักตามมรรคา	หยุดแย้ง
เดินตามพื่อนำพา	สอนสั่ง
ถึงฝั่งอย่างมั่นแจ้ง	จบสิ้น โลภี

✽ สุวัฑชัย สิงห์ดำ / จ.บุรีรัมย์

✽ อนุโมทนาสาธุ ในการตั้งจิตสำนึกที่ดีที่งดงาม

ง้อธิบายให้คนอื่นเข้าใจได้อย่างไร

ดิฉันได้ทดลองฝึกปฏิบัติธรรมตามแนวทางของอโศก เพราะได้อ่านหนังสือของอโศก และ ฟังธรรมจากพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ทาง FMTV และเคยฟังจากซีดีมาก่อนหน้านั้น จนมั่นใจในแนวทางนี้ เนื่องจากได้รับผลที่เกิดขึ้นจริงกับตัวเอง จนทำให้เกิดความเชื่อมั่นในมรรคผลที่ตัวเองได้รับ จนไม่อยากเสียเวลาไปฟังธรรมะจากที่อื่นๆ เพราะเชื่อว่าที่พบบอยู่นี้ถูกต้องแล้ว จนดิฉันถูกคนอื่นหาว่า

มีอัตตमानะสูง ยึดมั่น ถือมั่น แต่ในแนวทางของอโศกแห่งเดียวไม่เปิดใจรับฟังจากที่อื่นๆบ้าง และเขามองว่า คนของอโศกเป็นอย่างนี้ทุกคน เชื่อแต่แนวทางของตนเองว่าดี มีอัตตमानะสูง เป็นเหมือนกันทุกคนเลย คอยกับก็คนก็เป็นอย่างนี้ แต่ดิฉันพยายามที่จะอธิบายให้เขาฟังว่าที่เราเชื่อมั่น เพราะเชื่อจากมรรคผลที่ตัวเองได้รับ ไม่ได้เชื่อหรือหลงผู้สอน เราเชื่อถือครูบาอาจารย์ก่อนในเริ่มแรก แต่สาเหตุที่ทำให้เราเชื่อมั่นนั้น เป็นเพราะเห็นมรรคผลที่ตนเองได้รับ จึงทำให้มั่นใจและเชื่อมั่น แต่คนอื่นมองว่านี่คือ ตัวอัตตमानะในตัวดิฉัน ซึ่งดิฉันเชื่อว่าไม่ใช่ จึงอยากเรียนถามว่าจะมีวิธีการใด ที่จะอธิบายให้คนอื่นเข้าใจ

๒๕๙๑๑๔ กทม.

วิธีอธิบายให้คนอื่นเข้าใจ สำหรับผู้ฝึกปฏิบัติธรรม ทำโดยการปฏิบัติศีล๕ รักษาการกระทำทางกาย ทางวาจา และทางใจ ไม่ให้บกพร่อง ไม่ให้ผิดพลาดในแต่ละข้อๆ รมัดระวังการเบียดเบียนผู้อื่น ทั้งทางการกระทำ คำพูด และความคิด ดูแลตนอย่างนี้ๆทุกวัน ทุกเวลา แม้จะไม่สามารถตอบคำถามผู้อื่นได้รวดเร็วทันใจ แต่ก็ดีและปลอดภัยกว่าการชี้แจงโดยเขาก็ยังไม่เห็นเราเปลี่ยนแปลงจนถึงระดับดีอย่างที่เรารู้เลย จึงกลายเป็นการเถียงกันไป-มา เสียประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ซึ่งไม่แนะนำให้ทำเช่นนั้น.

ถูกรูดทรัพย์ เพราะ...

วางแผนอาหารจอบโต๊ะที่ Food Center แล้วเดินไปซื้ออย่างอื่นเพิ่มเติม

เรื่องนี้ มีผู้เล่าผ่านทางอินเทอร์เน็ต ว่าหญิงสาวรายหนึ่ง อายุ ๒๘ ปี ได้เข้าไปจับจ่ายซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งตามลำพัง และเมื่อรู้สึกหิว จึงแวะที่ศูนย์อาหาร (Food Center) ของห้าง ที่นั่นมีผู้คนพลุกพล่านซึ่งทุกคนมารับประทานอาหารตามปกติ หญิงสาวรายนี้ มีเครื่องประดับมีค่าบนตัวพอสมควร จึงตกเป็นเป้าหมายของมิจฉาชีพ ที่แฝงตัวอยู่ที่ศูนย์อาหารแห่งนี้ เธอแลกคูปอง ซื้ออาหาร และนำอาหารมาวางไว้ที่โต๊ะ และเธอก็เดินไปซื้อเครื่องดื่ม จึงเป็นโอกาสของมิจฉาชีพที่จะลงมือปฏิบัติการ...

นกดต่อที่เป็นหญิงสาวเช่นกัน รีบเดินมาที่โต๊ะของเหยื่อ ทำที่เป็นเหยื่อกระดาศหิซซุบโนโต๊ะ และด้วยความรวดเร็วและชำนาญ นกดต่อแอบพยายามหลบอย่างแรง ใส่ลงไปในอาหารที่เหยื่อวางทิ้งไว้ แล้วทำที่เป็นเดินเลือกซื้ออาหารตามร้าน และเมื่อเหยื่อกลับมาที่โต๊ะพร้อมน้ำดื่มและเริ่มต้นรับประทานอาหาร หญิงสาวนกดต่อหาที่นั่งที่ใกล้เหยื่อที่สุด...ทำที่ดื่มน้ำ

ซึ่งเหยื่อไม่ได้สงสัยอะไร ที่ผู้หญิงคนนั้นเข้ามานั่งใกล้ๆ เพราะศูนย์อาหารมันก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว อีกอย่างเห็นว่าเขาเป็นผู้หญิงด้วยกัน เพียงเวลาไม่นานที่เหยื่อรับประทานอาหารผสมยานอนหลับเข้าไป เธอก็เริ่มง่วงและมีศีรษะ และนั่นคือโอกาสของแก๊งมิจฉาชีพ

นกดต่อตรงรี่เข้าไป ทำที่เป็นถามหาแผนกเครื่องสำอางกับเหยื่อ “ขอโทษค่ะ คืออยากจะถามว่า แผนกเครื่องสำอางนี้อยู่ชั้นไหน” เหยื่อพยายามตั้งสติแต่ความง่วงมีแรงกดดันก่อตัวขึ้นรวดเร็วจนควบคุมไม่ได้ “คุณเป็นอะไรไปคะ...ไม่สบายหรือคะ” นกดต่อรีบเข้าประคองเหยื่อให้ลุกขึ้น ซึ่งเธอก็หมดแรงจะขัดขึ้น นกดต่อทำที่เป็นพูดต่อไปว่า “ฉันจะพุงไปนะคะ สงสัยต้องไปโรงพยาบาลแล้วละค่ะ”

นกดต่อประคองกึ่งลากเหยื่อออกไปจากบริเวณนั้น โดยที่ไม่มีใครสงสัย เพราะภาพที่เห็นทำให้คิดว่าผู้หญิงคนหนึ่งไม่สบายและเพื่อนกำลังพาออกไปเท่านั้น ไม่มีใครสังเกตก่อนหน้านี้ว่าใครเป็นใคร มาคนเดียวหรือมากับใคร นอกจากมิจฉาชีพเท่านั้น!

จากนั้น นกดต่อพยายามพุงเหยื่อที่ใกล้หมดสติไปยังจุดนัดพบ ซึ่งที่นั่น สมาชิกแก๊งทำที่เป็นคนขับวินรถรับจ้าง คอยท่าอยู่แล้วและตะโกนถาม “รถรับจ้างมีพี่” ซึ่งนกดต่อรีบตอบ “ไปโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด” เพียงเท่านั้น...ก็ขจัดความสงสัยของครอบครัวไปได้แล้ว

แก๊งมิจฉาชีพ พาเหยื่อไปที่แหล่งของตน จัดการรูดทรัพย์สินที่มีค่า และบางรายที่โชคร้าย ก็ถูกข่มขืนอีกด้วย ก่อนที่แก๊งมิจฉาชีพจะพาเหยื่อไปทิ้งข้างทาง กว่าเหยื่อจะได้สติ เข้าแจ้งความกับตำรวจได้ ก็เสียทรัพย์สินไปแล้ว

ที่มา : <http://www.vioschonburi.com/>

ตอน...อุปสรรคและอนาคต ของสาธารณโกคิ

เมษายน-พฤษภาคม ๒๕๕๕

๒ เมษายน ๒๕๕๕ ที่ราชธานี
อโศก คุณแซมดิน เลิศบุศย์ กำลังทำวิทยานิพนธ์
ปริญญาโท หัวข้อ การบูรณาการระบบสาธารณโกคิ
ในกระบวนการพัฒนาอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา
ชุมชนอโศก โดยมี ดร.สมหมาย วันสอน และ
ดร.พรเพ็ญ ศาสตริยาภรณ์ ที่ปรึกษาในการทำ
วิจัยครั้งนี้ ได้มาสนทนาสัมภาษณ์พ่อท่าน
สมณะโพธิรักษ์ที่เรือท่าแถมพญามูน.

ดร.พรเพ็ญ : ได้อ่านหนังสือพ่อท่านฯ
ได้ฟังคุณแก่นฟ้า แสนเมือง คุณขวัญดิน สิ่งคำ
พูดถึงพ่อท่านฯ แต่ว่าได้อ่านสิ่งที่พ่อท่านฯเขียน
ค่อนข้างจำกัดมาก แต่พ่อท่านฯได้พูด ได้เขียน
ได้คิดมานานแล้ว อยากทราบว่า สิ่งที่ท่านอ่าน
สิ่งที่ท่านคิด ท่านเขียน ท่านพูดนี้ ท่านได้พูด
อะไรบ้าง แล้วมีเป้าหมายเพื่ออะไร

พ่อท่านฯ : สิ่งนี้อาตมาพูด ไม่ได้พูดมาจากคิด พูดจากของจริง มันเป็นสภาวะของความรู้สึกความเข้าใจ และความเป็นจริงของจิตวิญญาณ ความเป็นจริงของสิ่งที่มีอยู่ รู้อยู่ เป็นอยู่ และพยายามแปลความจริงอันนั้น ที่มันเป็นนามธรรม พูดออกมาเป็นภาษา แจกให้คนอื่น ได้ฟัง โดยอาศัยหลักฐานเดิม หรือความรู้ เป็นสิ่งที่บัญญัติไว้เป็นภาษา ทั้งไทย-บาลี ที่บันทึกไว้ อาตมาก็อาศัยอันนี้เป็นองค์ประกอบ เป็นนิรุติ ปฏิภาณ มารวมกัน เพื่อจะสื่อ ที่พูดบรรยาย ทุกวันนี้ไม่ได้พูดด้วยความคิด หรือจินตนาการ หรือขบคิด แล้วเอาผลของการสรุปความคิดนั้น มาพูด มาอธิบาย แต่เป็นการอ่านความจริงของตนเองที่มีจริงเป็นจริงอยู่ เมื่อคนอื่นเข้าใจเขาเห็นว่าแบบนี้ น่าได้ น่ามี น่าเป็น เขาก็มาเอา อาตมาก็บอกอธิบาย อะไรที่เขาเข้าใจเขาเชื่อ เขาก็เอาไปปฏิบัติ มีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย เป็นอย่างนี้ ๔๐ ปีที่อาตมาพูดมาก็ได้มาเท่านั้น

ดร.พรเพ็ญ : เท่านั้นละ เยอะ(หัวเราะ) หนูเรียนจบปริญญาเอก หลายคนเรียนจนจบปริญญาเอก มีตำแหน่งวิชาการใหญ่โต ยังทำอย่างพ่อท่านฯไม่ได้เลย เพราะอยู่กันคนละฐาน ใช้ไหมคะ เราไม่ได้ไปมองที่สภาวะของความจริง แต่ว่าเรามัวแต่ไปค้นหาอะไรอยู่

พ่อท่านฯ : ไซ้ ค้นหาอะไร ๒.คิด ผกผัน ก็เลยได้ ๒ อย่างนี้มาพูด มาบอกกัน มาเรียน มาสอนกัน มาหลงกัน บางทีก็ดูลึกซึ้งดี บางทีก็แปลกประหลาดดี ผลที่ได้จากความรู้แบบนี้ ก็ได้ผลไปอย่างหนึ่ง ทุกวันนี้ละ เลอะกันเต็มโลก เรียกว่า ธรรมชาติหรือสังขารทั้งหลายทั้งปวง ที่มี“คน”เป็นเหตุ เป็นตัวการสำคัญ ร่วมกันสร้าง

แต่อาตมาไม่ได้อยู่ในลักษณะผกผัน ความคิดอย่างนั้น หรือใช้แต่เพียงการขบคิดใน

เหตุในผลและเอาข้อมูลต่างๆรวบรวมมาวกลบ คุณหารกัน จนกระทั่งเป็นความรู้สึกสุดเข้าไปถึงที่สุดของการวกลบคุณหาร เหมือนคนในสังคม ทำกันอยู่ส่วนใหญ่ แล้วนับเอาผลลัพธ์นี้เป็น “ความรู้” มาบอก มาสอน มาเรียนกัน มาทำ มาปฏิบัติกัน ชีวิตสังคมส่วนใหญ่จึงได้ผลในลักษณะนี้ เพราะความรู้ที่ไม่เหมือนกัน จึงทำให้เกิดผลต่างกัน ดังที่อาจารย์ว่าอยู่กันคนละฐาน อาตมานั้นเอาความรู้จากการที่เข้าไปดู ไปอ่านจากสภาวะจริง ทั้งนอกและใน ที่สำคัญคือปรมัตถ์ขั้นนามธรรมเป็นหลัก เพราะฉะนั้น จะพูดอะไร จึงเป็นภาษานามธรรมเยอะ

ดร.พรเพ็ญ : แล้วท่านพิจารณาเห็นอะไรคะท่านถึงเห็นว่าสาธารณโภคีเป็นระบบที่เกื้อกูลกับวิถีชีวิตชาวอโศก

พ่อท่านฯ : มันไม่แค่เกื้อกูลกับวิถีชีวิตชาวอโศกเท่านั้นหรอกนะ มันเกื้อกูลกับวิถีชีวิตของคนทั่วไปทั้งโลกแหละ แต่เขาทำกันไม่ได้เท่านั้น เพราะสาธารณโภคีเป็นสุดยอดของการอยู่ร่วมกันในชุมชน อยู่อย่างเอื้อเพื่อ แบ่งปัน ด้วยใจ ไม่มีใครยึดว่าเป็นของเรา

จริงๆแล้วคำว่า สาธารณโภคี เป็น ภาษาที่ร่วมรู้กันอยู่ทั่วไป มีส่วนรวม ส่วนกลาง ทุกคนร่วมกันเป็นสาธารณโภคี ก็กินใช้ร่วมกัน เป็นรูปธรรม เป็นสาธารณะ ในสังคมทั่วไป ก็มีความเป็นสาธารณะ ที่ร่วมกันร่วมใช้กันอยู่ เยอะแยะ ส่วนสาธารณะ ที่ดินสาธารณะ ถนน สาธารณะ บ่อน้ำสาธารณะ สนามสาธารณะ รถไฟ สาธารณะ(รถไฟฟ้า) รถเมล์สาธารณะ(รถเมล์ฟรี) ของฟรีทั้งหลาย เป็นต้น อีกมากมาย

ที่นี้ ความเป็นโภคีหรือโภคะนั้น มัน หมายถึง การกินการใช้ทรัพย์สินทั้งหลาย กระทั่ง สมบัติต่างๆ ที่จะเป็นสาธารณะ คือจะใช้จะกิน จะอุปโภคจะบริโภคร่วมกันเป็นของส่วนกลางได้ อย่างดี เรียบร้อย และอยู่เย็นเป็นสุขจริงแท้ นั้น ก็ต้องเกิดจากจิตใจของคนที่ร่วมกันร่วมใช้ จิตใจ ที่ไม่หวงแหน จิตใจที่เป็นสาธารณะ ปล่อยวาง ความเป็นเราเป็นของเราได้จริง

ชัดๆก็คือ **ความเห็นแก่ตัวน้อย หรือ ไม่มีความเห็นแก่ตัว ของกินของใช้หรือทรัพย์สิน นั้นจึงจะเป็นส่วนกลาง ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา คนเข้าใจโดยภาษา-เหตุผล ไม่เป็นเรา ไม่เป็นของเรา ดี แต่จิตจริงๆที่จะไม่ยึดว่าเป็นเรา เป็นของเรา ต้องปฏิบัติ แล้วละล้างกิเลสตัวที่ยึด เป็นเราเป็นของเราให้ได้** เมื่อปฏิบัติได้จริงๆ ถูกต้องแท้ มันก็มาสู่ความจริง ไม่ยึด..ได้จริง

ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาไม่ทำงาน เป็น ศาสนาทำงาน ขยันหมั่นเพียรด้วยซ้ำ **ศาสนา พุทธเป็นศาสนาที่มี“กรรม” คือ มีการงานเป็น หลักของชีวิต** มีการกระทำ เป็นใหญ่ในชีวิต มีการงานหรือการกระทำเป็นการศึกษา มีการงาน หรือการกระทำเป็นเครื่องบงบอกถึงความอยู่ดี หรืออยู่ไม่ดี เจริญหรือเสื่อม ประเสริฐหรือเลว

กรรมหรือกัมมันตะ คือ การกระทำ

การงาน พุทธศึกษาเรื่องกรรม ปฏิบัติกรรม กรรมเป็นหลักใหญ่ของพุทธ ไม่ใช่หนีไปหลบหู หลับตาแล้วไม่รู้เรื่องการงานในสังคม ไม่เอาถ่าน ในการทำงาน ใครจะเป็นจะตายอย่างไรไม่เกี่ยว ไม่ใช่ออย่างนั้นเลย **พุทธรู้แจ้งในการงานอย่างดี อะไรเป็นกุศลกรรม อะไรเป็นอกุศลกรรม**

กรรม คือ พระเจ้า พุทธเป็นคนมี พระเจ้า คือมีกรรม และเป็นกุศลกรรมด้วย

อกุศลกรรม คือ มาร-ผีร้าย พุทธ พัฒนา“กรรม” โดยการ**กำจัดเหตุ**ที่เป็นประธาน หรือเป็นต้นตอของอกุศลกรรมซึ่งอยู่ที่ใจของคน

มาร-ผีร้าย ก็คือ จิตใจ หรือเทวดา-มาร-พรหม เป็นภาวะของจิตใจทั้งนั้น

พรหมก็คือพระเจ้านั่นเอง เข้าใจให้ ดีๆนะ **เทวดา-มาร-พรหมล้วนคือ ภาวะที่เป็น จิตใจทั้งสิ้น** เป็นนามธรรมแท้ๆ วัตถุหรือภาวะ อื่นที่นอกไปจากจิตใจหรือจิตวิญญาณเป็นเทวดา-มาร-พรหมไม่ได้เป็นอันขาด จิตใจเท่านั้นที่เป็น เทวดา เป็นมาร เป็นพรหม

ใจไม่มีรูปร่าง สีสันตัวตนที่เป็นภาพเห็น มีรูปร่าง วิญญาณหรือจิตเห็นเป็นภาพไม่ได้ ไม่ว่าภายนอกหรือภายใน พระพุทธเจ้าตรัสว่า อลสรัง อนันตา เป็นต้น ไม่มีรูปร่าง สีสันแสง ไม่มีความเป็นภาพชนิดที่เห็นได้แบบมีร่างกาย พุทธพจน์อีกคำคือ อนิทสสนัง แปลว่า เห็นไม่ได้ ที่ว่าเห็นเป็นตัวตนรูปร่างนั้น มันเป็นของลोकที่คนปั้นขึ้นมาลोकตนเองจนเห็นพระพุทธเจ้า เรียกว่า มโนมยอตตภา รูปที่สำเร็จด้วยจิตปั้นเอง ซึ่งเขาก็เห็นของลोकนั้นของเขาเอง คนอื่นไม่มี มโนมยอตตภาได้ด้วย ถ้าคนอื่นเห็นก็ของตน อาจเห็นคล้ายกัน เหมือนกันดียะเลยก็ได้ แต่ต่างคนต่างเห็นของตนที่ตนปั้นขึ้นสำเร็จด้วยใจตนเองจริงๆ แล้วจิตที่เป็นรูปร่างอย่างนั้นไม่มีเลยในโลก

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจึงมี“การทำใจในใจอย่างถ่องแท้” ซึ่งบาลีว่า“โยนิโสมนสิการ” อันเป็นการปฏิบัติในขณะที่“กรรม”ทั้งหลาย ว่า ตัวเหตุหรือตัวพีฆานั้นคืออย่างไร ตัวไหนในจิตใจของเราแท้ๆ รู้ได้ด้วยอาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ

ฝึกฝนญาณให้รู้ด้วย“ไตรสิกขา” โดยมีมรรค อันมืองค์ ๘ หรือโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่มีครบทั้งสติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ และทั้งโพชฌงค์ ๗ มรรค ๘ ก็ล้วนปฏิบัติด้วยกรรมทั้งสิ้น ได้แก่ ฝึกให้ญาณรู้ในขณะที่ทำการงานอาชีพ

จากมิจจภาวาชิวะให้เป็นสัมมาอาชิวะ ฝึกให้ญาณรู้ในขณะที่ทำการกระทำจากมิจจกัมมันตะ ให้เป็นสัมมากัมมันตะ ฝึกให้ญาณรู้ในขณะที่ทำวาจาจากมิจจวาจาให้เป็นสัมมาวาจา ฝึกให้ญาณรู้ในขณะที่ทำใจในใจนี้แหละจากมิจจสังกัปปะให้เป็นสัมมาสังกัปปะ **เพราะทั้ง“อาชิวะ-กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ”ล้วนเป็นกรรม คือ เป็นการกระทำหรือเป็นการงาน ที่ปฏิบัติใน“มรรค ๘”ทั้งสิ้น ไม่ได้ปฏิบัติหนึ่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์เลย**

และการปฏิบัติของพุทธ รู้กันดีหัวใจคืออริยสัจ ๔ การปฏิบัติเพื่อบรรลุอริยสัจ ๔ จนสูงสุด เป็นนิพพานนั้น ในภาวะแห่งการประพฤติปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสูงสุดจนถึงนิโรธ-นิพพานนั้น การปฏิบัติแท้ๆคือ“การทำใจในใจ”ของตนอย่างถ่องแท้ ซึ่งบาลีว่า“โยนิโสมนสิการ”นี้แหละ คือ ต้องฝึกให้เกิดญาณในขณะที่มี“กรรม”ทั้งหลาย คือ ทั้งในขณะที่ทำอาชีพ ทำการงานต่างๆ พุด นึกคิด ไม่ใช่อยู่กับการไม่ทำอะไร ปฏิบัติแบบหนึ่งนึ่งๆ

เป้าแท้ คือ มโนกรรม ให้เป็นพรหม นั่นคือ เป็นพระเจ้า เป็นจิตใจบริสุทธิ์จากกิเลส

การพัฒนากรรม คือ การทำความดี พระเจ้า พระเจ้าแท้ ก็คือ คนมีน้ำใจ มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาจริงๆ นี่คือ คุณธรรมที่เป็นคุณสมบัติแท้ของพระเจ้า **คนที่มีชีวิตอยู่กับกรรม คืออยู่กับการกระทำ ก็ชีวิตพระเจ้า** นั่นเองที่ไม่ทำอกุศล หรือไม่ทำบาปทั้งปวงเด็ดขาด ยิ่งแต่กุศลให้ถึงพร้อม เพราะใจได้กำจัดพีฆารแล้ว ได้ล้างกิเลสออกจากใจหมดเกลี้ยงจริง

กุศลกรรม จึงคือ พระเจ้า ชนิดที่เป็นความจริง เป็นสังขธรรมเลยนะ ทุกคนที่ปฏิบัติ บรรลุธรรมสัมบูรณ์ที่ทำแต่กุศลจึงคือพระเจ้าแท้

ใจที่บริสุทธิ์นั้นแหละคือ พระเจ้าแท้ พระเจ้าจึงหมายถึงผู้ยังกุศลให้ถึงพร้อม และเป็น

พระผู้ประทานให้แก่มวลมนุษยชาติ

การเป็นพระเจ้าหรือเทพเจ้าก็เริ่มพัฒนาไปตามลำดับ จากเทพเจ้าองค์เล็ก แล้วก็สูงขึ้นๆ เป็นเทวดาแต่ละระดับ ที่สุดพรหมสูงสุด

เมื่อล้างสิ่งที่ยึดเป็นเราเป็นของเราได้เป็นส่วนๆ ก็มีกรรมที่เป็นกุศลขึ้นไปตามลำดับ โสตาบันคือผู้ล้างสิ่งที่ควรล้างออกไปก่อนเป็นระดับต้น ต้องเรียนรู้ของตนเอง เป็นเทวดาขั้นต้น

อธิบาย ภาษาบาลี แปลว่า ที่ปราศจากความเจริญ ความเสื่อมต่ำ การกระทำหรือกรรมที่ปราศจากความเจริญ เป็นสิ่งเพ้อๆ เกินๆ ผลาญเสียหาย เสียเวลา เสียทุนรอน เสียแรงงาน จึงต้องเลิกมาเป็นขั้นๆ อบายนี้ขั้นต้น กรรมขั้นต้นที่ต้องหยุดทำ หยุดงานนี้ จะหยุดได้ต้องเรียนรู้

ข้อสำคัญคือต้องอ่านจิตใจให้เป็น อ่านความจริงของอาการจิต แล้วรู้ความจริงว่าจิตใจที่ติดที่ยึดอกุศลอยู่นั้นแหละคือเรา เป็นของเราอยู่ที่นี่ ต้องรู้ว่ามันเป็นเรา อาการที่ยึดอยู่นี้แหละคือเรา ความเป็นตัวตนของเรา ถ้าไม่ได้ทำกรรมที่เป็นอกุศลนี้ ไม่ได้ร่วมกรรมนี้ ก็โยหยาจะต้องมีกรรมนี้ ออยากได้สมใจ ได้ก็สุขก็สบายทั้งๆ ที่มันเป็นอบาย ถ้าไม่ได้ก็ดิ้นรนต้องให้มีกรรม มันก็เป็นจริงในลักษณะของใจอย่างนี้ ก็พิสูจน์ของใครของมัน **ใจใครยึดก็คุ้มให้ออก ล้างใจที่ยึดได้ ก็จะทำสาธารณโภคีได้แท้ตามลำดับ**

ดร.พรเพ็ญ : ตั้งแต่วันที่พูดถึงระบบสาธารณโภคีและเริ่มใช้นั้นะคะ จนถึงทุกวันนี้พอท่านฯ คิดว่าระบบสาธารณโภคี เป็นระบบที่สมบูรณ์หรือยัง

พ่อท่านฯ : ยังไม่สมบูรณ์ ยังจะต้องพัฒนาต่อไป แต่มันเป็นรูปของสาธารณโภคีที่เป็นรูปธรรมแล้ว เป็นโครงสร้าง ที่ได้รูปร่างขึ้นมาแล้ว เป็นทรัพย์สินส่วนกลาง ร่วมกินร่วมใช้

กันอยู่ มันมีรูปของความเป็นหนึ่งเดียว แต่จิตใจมันก็ยังไม่เป็นหนึ่งเดียวที่บริสุทธิ์ไปทุกคน จนกระทั่งทุกคนไม่ยึดเป็นของตน มันยังไม่ถึงขั้นนั้น สมบูรณ์ ซึ่งในสังคมจำนวนมากมันเป็นไปไม่ได้

แต่ในสังคมสาธารณโภคีที่ไปรอดได้ ยั่งยืน ต้องมีคนที่ไม่ยึดเป็นของตนจริง เช่น อรหันต์หมดยึดเป็นของตัวเองของตนแน่ **อนาคามี กิลดลงมา ไม่ยึดถือวัตถุธรรมแล้ว ลาก ยศ สรรเสริญ แม้ท่านจะได้รับ ท่านก็ไม่ยึดเป็นเรา เป็นของเราแล้ว** ท่านมักน้อย สันโดษ ขยันหมั่นเพียร มีคุณธรรม ฟังตนรอด ทำงานคุ้มตน เกินกินเกินใช้ ทำแล้วสละไปหมด มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น เสมือนคนอื่นเลี้ยงดูไว้ แต่ท่านไม่ได้เป็นภาระสังคมนะ ท่านไม่เอาเปรียบสังคม ท่านทำงาน ทำร่วมกัน ทำช่วยกัน หรืองานที่คนอื่นทำไม่ได้เราทำได้ก็ทำ ไม่ใช่คนดูดายวางเฉยใจดำนี่คือ ใจที่เป็นเทวดา เป็นอารยะจริง สกิทาคามีก็ยังมีตัวตนอยู่พอสมควร มันหมายถึงทั้งโลกกามารมณ์ ทั้งโลกธรรม ๘

ดร.สมหมาย : ระบบสาธารณโภคีที่แต่ละอโศกเสมอเหมือนกันไหมครับ

พ่อท่านฯ : เหมือนกัน แต่ไม่เท่ากัน เพราะว่าคนจำนวนพลเมืองของแต่ละชุมชนมีคุณธรรมมากน้อยสูงต่ำ ขึ้นอยู่ที่ความเป็นจริง

ของแต่ละบุคคล ถ้าบุคคล
ชุมชนไหนมีคุณธรรมสูง
มากคน ความสนิทเนียน
ความเป็นหนึ่งเดียว ความ
เป็นเอกภาพ ก็ดี ก็เป็นไป
ตามลัทธิ

ดร.สมหมาย :

ถ้าจะพูดว่า อยู่กับ
ระดับศีลได้ไหมครับ

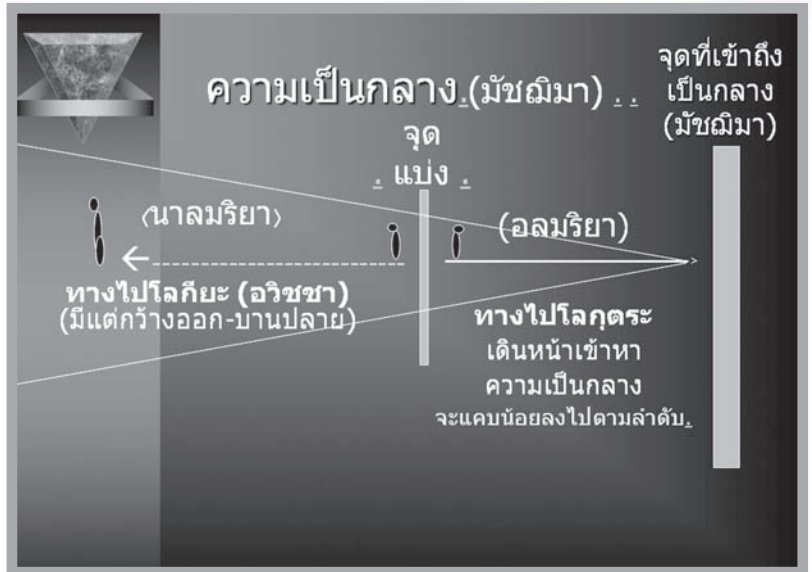
พ่อท่าน :

คำว่าศีล นี่คือหลักเกณฑ์
โสดาบันก็ศีล ๕ เป็นเกณฑ์

สภิกขามีศีล ๘ มีอิศศีลสูงขึ้นไป อนาคามีศีล ๑๐
ขึ้นไป ไตรสิกขาสูงขึ้นไป โสดาบันรู้คนมีศีล ๘ รู้จัก
ใครสูงใครต่ำ ก็ปรับความเสมอสมานกัน
สูงต่ำกว่ากันก็สมานกันได้ โสดาบัน ก็เสมอกับ
โสดาบัน ฐานเดียวกันก็ปรับความเสมอกัน
เรียกว่า มีศีลเสมอกัน อนาคามีก็สูงกว่า ไม่มี
ทรัพย์สินใดๆได้ยิ่งกว่ามีความเป็นของตัวน้อยลง
แต่มีคุณธรรมสูงกว่า ก็เคารพกัน อรหันต์ยิ่งไม่มี
ทรัพย์สินอะไรยิ่งกว่าอีก เป็นคนมีคุณธรรมสูงยิ่งกว่า
ขึ้นไปก็ยิ่งเคารพกัน คุณธรรมที่มีจริงจะจัดสรร
ไปตามจริงเอง

ดร.สมหมาย : ลักษณะระบบหรือ
แนวคิดระบบสาธารณโภคีนี้ ดูเหมือนว่าจะสวน
กระแสกันกับสังคมภายนอกที่เป็นกันอยู่

พ่อท่าน : ร้อยเปอร์เซ็นต์ ร้อยแปด
สิบองศาเลย อาตมาถึงได้ทำแผนภูมิ โลกก็มันไป
อย่างนี้..ทางซ้าย โลกุตระไปอย่างนี้..ทางขวา
โสดาบันเริ่มรู้ทางแยกของจิตที่มันยึดเป็นเรา
เป็นของเรา เริ่มละเป็นส่วนๆ ส่วนใดที่ละได้ก็ละ
ส่วนใดที่ยังเกินภูมิเกินฐานะก็เอาไว้ออกสต่อไป
ทำตามฐานะ เมื่อเอาออกได้ก็เข้าสู่ทิศทางของ

โลกุตระ ปุถุชนเขาก็มีความฉลาดรู้ได้ แต่ความรู้
ไม่ถึงขั้นญาณ พลังรู้ยังไม่เจริญจริงสูงพอ รู้ได้
แต่ไม่ทำ แม้ทำก็ยังไม่ได้ผล จึงยังเผลอไปตามโลก
อบายมุขแห่งที่มอมเมาก็ยังเผลอไปตามเขาอยู่เลย

ดร.พรเพ็ญ : หมายความว่าระบบ
สาธารณโภคีไม่ใช่ใครจะหยิบเอารูปแบบนี้ไปใช้
ในสังคมไหนก็ได้ เราต้องสร้างสังคมที่มีธรรมะ
ขึ้นมาใช้ใหม่คะ

พ่อท่าน : ต้องสร้างอย่างสัมมาทิฐิ

ทำเล่นไม่ได้ ลอกเลียนยาก อยากให้ลอกเลียน
ด้วยซ้ำ ลอกเลียนเลย ถ้าทุกสังคมลอกเลียนได้
ลึกซึ้งกว่าเรา ยิ่งดี เพราะมันไม่ได้มีพิษมีภัยเลย

ดร.พรเพ็ญ : เมื่อสาธารณโภคีเกิดขึ้น
แล้วนี้ มันจะครอบคลุมทุกมิติชีวิตเลยใช้ใหม่คะ

พ่อท่าน : ใช่ เพราะว่าในมิติของ
ชีวิตไม่มีอะไร โลกธรรมก็มีลาภ ยศ สรรเสริญ
แล้วก็สุขตามโลกีย์ สุข คือ หลงกับสุขที่เป็นกาม
และสุขที่เป็นอัตตา นั่นแหละคือมิติของมนุษย์ที่
ติดยึด ถ้าโลกที่โลกมาเป็นของตนได้ ถ้าราคะนี้
ถือว่าได้มาเสพรส ถ้าโลกนี้ถือว่าเอามาเป็นของตน
ถ้าโหระคือต้องการทำลาย ต้องการผลักออก แต่

มันไม่ใช่สละออกกะ ยึดร้ายด้วย พยาบาทโทสะ อาฆาตมาดร้าย ต้องการทำลาย มันจึงเป็นวิบาก โลกะก็เป็นวิบาก โทสะก็เป็นวิบาก โมหะก็เป็นวิบาก วิบากนี้ข้ามชาติ ติดตัวเราไปตลอด เพราะมันไม่รู้ อริชชา

ดร.สมหมาย : ถ้ามองในมุมมองเชิง เศรษฐกิจ ระบบสาธารณโภคีจะทำให้เกิด ความยั่งยืน เกิดความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ

พ่อท่านฯ : สูดยอดมั่งคั่งเลย อุดมสมบูรณ์ เพราะว่า ๑. คุณสร้างเกินกินเกินใช้ของตัวเอง ๒. ไม่ยึดเป็นของเรา ถ้าสองคนสามคน ก็มีส่วนเกินเพิ่มขึ้น ทับทวีเท่าไรก็ยังมีส่วนเกิน เหลือมากขึ้นๆ เพราะตัวเองก็ยิ่งจะน้อยลงๆๆๆ ดังนั้น ๑. **ควรสร้างได้มากกว่าตัวเองกินใช้ ยิ่งได้มากยิ่งดี** ๒. **ปัญญาจะมีจริง จะรู้สัจจะมากขึ้น ว่าควรสร้างอะไร ควรเลิกอะไร ๓. ความขยันเพิ่มขึ้น ความซื่อเกียจ ความเห็นแก่ตัวลดลงตาม สัจจะ จึงสร้างได้มากกว่าพลาญ และสร้างสิ่งที่มีคุณด้วย**

ดร.สมหมาย : แต่ในกระแสโลกเขาก็ บอกว่าเขาสร้างเหมือนกัน สร้างความมั่งคั่ง สร้างความร่ำรวย สร้างความยิ่งใหญ่ ต่างกันอย่างไร ครับนี่

พ่อท่านฯ : ต่างกันตรงที่ร่ำรวยยิ่งใหญ่ เพื่อตัวเอง เป็นของตนเอง ตนมีมากเอาไว้มาก คนอื่นก็ต้องมีน้อย เพราะถูกแบ่งถูกแย่งมา มันมี นัยห่วงแทนเป็นของกู และยังมีโลกที่จะได้เพิ่ม ไม่หมดกิเลส จึงมีเล่ห์ซับซ้อนซ่อนเชิงตลอด ถึง กับตนเองก็ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตนมีเล่ห์กับคนอื่น หลงตนว่าตนบริสุทธิ์ด้วยซ้ำปานั้น เพราะไม่รู้จัก จิตใจ อ่านใจตนไม่เป็น ถึงเป็นก็อ่านได้ตื่น

ถ้าแม่นคุณจะให้ผู้อื่น คุณก็ให้ไปเลย ไม่มีเล่ห์ใดๆที่จะอยากได้คืน ไม่ต้องยึดเป็นของ

ฉัน แต่ที่สอนกันนั้น อย่าว่าแต่ยึดเป็นของตน เลย นี่เป็นของฉันไม่พอ แม้คุณจะให้คนอื่นไป แหกๆ ให้ไป ของมอบให้ไปนะ แต่ใจยังอริชฐาน หรือตั้งจิตจริงๆ จิตเกิดกรรมกิริยาเป็นของตัวเอง ของตนอยู่ เพราะจิตตั้งนั้นยังโลภขอกินมากกว่า เก้า ความหวังว่าจะได้เพิ่มยิ่งกว่าที่ให้เสมอ หวัง ได้ยิ่งกว่าที่ให้ไป ชนิดที่จิตสร้างความเป็นโลภเอา เปรียบอย่างไม่สิ้นสุด

นี่คือทาน ที่ไม่สำเร็จผล เพราะให้ไป แหกๆ แต่จิตกลับโลภมากกว่าเก้าเพิ่มยิ่งขึ้นเสมอ

ดร.สมหมาย : เขาก็บอกว่าเขาบริจาค เขาก็ทำบุญ เขาก็ให้สังคมให้การกุศล

พ่อท่านฯ : เล่ห์หลอกแท้ๆ อย่างที่ อธิบายมานั้นแหละ ทานคือการทำใจในใจให้ลด โลก คือ โยนิโสมนสิการให้ใจไม่มีโลภ ใช่มั้ย? ไม่เหลือจิตโลภ ไม่เหลือจิตห่วงแทนเลย แต่ที่ทำ กันอยู่ทั่วไป แม้แต่สอนกันอยู่ในวัดในเวลานั้น ก็สอนว่า ลดโลภ โลกคือใจ แต่พอสอนให้ทำใจ ในใจ กลับสอนให้ทำใจโลภยิ่งกว่าที่ให้ คือให้ ตั้งจิตไว้ผิด ทานคือละจิตโลภ แต่กลับให้ทำจิต โลกในการทำทานนั้น อย่างที่อธิบายมาเมื่อกี้

และ ๒. เป็นวิธีการเชิงหลอกซับซ้อน เช่น คุณเอง คุณได้มาร้อย เอามาจากคนอื่นนั่นแหละ

ถ้าได้มาร้อย ในร้อยที่คุณได้นี้ คุณก็ยกไว้ เป็นของตนซะหมดหรือเกือบหมด แม้คุณจะไม่แบ่ง ทำบุญ หรือให้คนอื่นขึ้นมา คุณก็ให้น้อย คุณแบ่งให้ คือทาน คุณก็จะทำบ้าง ทำบุญซะลิบ ลิบ ทำลิบก็ยังไม่ยาก คิดเปอร์เซ็นต์แล้วไม่มีใคร เลยที่ให้แก่อื่นหรือให้แก่อสังคมากรกว่าให้ตัว ทำงานคิดเป็นราคาร้อย ถ้าคุณจะให้แก่อสังคมาก็ไม่ถึง ๕๐% อย่างเก่ง ๕-๑๐ เปอร์เซ็นต์ก็บุญแล้ว นอกนั้นก็เอามาสะสมเป็นของตัวของคุณให้มี มากขึ้นๆอย่างไม่มีที่สิ้นสุด สังคมจึงขาดแคลน อาริยชนแท้จะไม่สะสมเป็นของคุณ ที่สุดหมดตัว

ดร.สมหมาย : ถ้าเขาให้ตอนสิ้นชีวิต แล้ว

พ่อท่าน : อันนั้นให้เพราะจำนน ไม่ใช่สาธารณโภคี ในเรื่องของสังกรรม คนเขียน พินัยกรรมนี้ ไม่มีบุญ ไม่ใช่ทานที่เกิดบุญ ก็คุณไม่ให้ เขาก็ต้องเอาอยู่แล้ว คุณตายไปแล้วนี่ เพราะฉะนั้นพินัยกรรมไม่ได้เกิดผลเป็นบุญอะไร เลย ถ้าคุณจะทำทานก็ต้องทานตั้งแต่ตอนเป็นๆ และทานเร็วๆ ไม่ใช่เขียนให้ไว้ แต่ยังไม่ให้ ตาย แล้วจึงจะเป็นการให้ เขียนไว้ว่าให้ต่อเมื่อเราตาย แล้ว คุณก็ได้ซะ ได้หน้อยหนึ่ง เมื่อคุณตาย ก็ได้ ได้กุศลวิบากทางวัตถุทาน ที่ได้คือวัตถุนั้นของคุณต้องไปเป็นประโยชน์แก่คนอื่น ก็เป็นคุณค่า

ทางวัตถุ แต่ทางจิตคุณไม่ได้บุญอะไร ถ้าคุณยัง ทำใจในใจให้ชำระกิเลสไม่เป็น หรือใจยังยึดว่า เป็นเราเป็นของเรายอยู่ เพราะคำว่า“บุญ” หมายถึง การชำระกิเลส จึงไม่ได้บุญทางปรมัตถธรรม ดังนั้น พินัยกรรมเขียนไว้ ตายแล้วให้ ไม่ได้บุญ จะได้ก็แค่วิบากที่เป็นกุศลทางสังคมา ศาสตร์ หรือสมมุติสังคมาเท่านั้น คือจะได้ไม่แย่ง กัน และเป็นประโยชน์ในนัยของเศรษฐกิจวัตถุ แต่ไม่มีกุศลชั้นปรมัตถสังคมา

ดร.สมหมาย : ระบบเศรษฐกิจ มหัพภาค กับระบบสาธารณโภคี มองระบบ เศรษฐกิจกระแสหลัก มันจะนำไปสู่ความยั่งยืน หรือหายนะ

พ่อท่าน : ตอบตามโจทย์เสียก่อนว่า ระบบเศรษฐกิจมหัพภาคไม่ใช่มีแต่ในเศรษฐกิจ กระแสหลักหรือทุนนิยม มหัพภาคเศรษฐกิจ สาธารณโภคีก็ได้ แต่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

มหัพภาคของสาธารณโภคีคือการสาน กันอยู่อย่างเครือเห อย่างปริมิต ซึ่งคนข้างบน ของปริมิตไม่ยึดเป็นของตัวของคุณมากกว่าระดับ ล่างแท้จริง ผู้มีคุณธรรมรองลงมาที่ยึดเป็น ของตนก็ยอมมากกว่าเป็นลำดับๆ ทรัพย์สินจึง สะพัดและสละออกจากคนระดับสูงสู่คนระดับล่าง ไม่หอบไว้เป็นของตนมากขึ้น ฐานล่างลงไปแต่ละ ระดับจึงมีทรัพย์สินมากกว่าขึ้นไปเป็นลำดับๆ เพราะเป็นการเกื้อกูลกันด้วยใจจริง และตามภูมิ ปัญญา เมตตา คนฐานล่างจึงรวยกว่าฐานบน ไปตามลำดับๆจริง เป็นรูปปริมิต จนกระจาย จากยอดตั้งปริมิต กระจายลงมาหาส่วนล่าง

นี่คือ มหัพภาคของสาธารณโภคี เพราะสาธารณโภคีเป็นบุญนิยม จิตใจมีความไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรตามภูมิธรรม แห่งฐานะจริง จึงเผื่อแผ่กันได้จริงกว่าทุนนิยม

คนจะอยู่ฐานบนได้ต้องเป็นคนมีคุณธรรมจริง เป็นผู้มีคุณค่ามีประโยชน์ต่อสังคมมากกว่าจริง คนฐานบนทำงานให้แก่สังคม เสียสละให้แก่สังคมได้มากกว่าคนฐานล่าง แต่เอาเป็นของตนน้อยกว่า เพื่อแม่แจกจ่ายสละออกได้มากกว่าจริง

เศรษฐกิจสาธารณโภคี ไม่แย่งรวย กระจายแบ่งแจก ไม่นิยมสะสมจึงไม่รวย แต่อุดมสมบูรณ์ เพียงพออยู่เสมอ มีมากได้มากก็แจกออกๆ เป็นเศรษฐกิจพอเพียงของแท้ เพราะจิตใจยินดีในความมั่งคั่งอย่างมีปัญญา จึงกล้าจนอย่างสุขใจ และสันโดษอย่างสุขจริงสงบอ่อนน้อม ตามโลกุตระภูมิ จึง civilize ได้แท้ เป็นสังคมอารยะที่ประเสริฐ กว่ากระแสหลักหรือทุนนิยมแน่

มัทพภาคที่เป็นรูปสังคมสัมพันธ์กันด้วยธุรกิจ และวัฒนธรรม อันเปรียบรูปปิรามิตของเศรษฐกิจสาธารณโภคีนั้น มีการแบ่ง

แจกจ่าย หรือแลกเปลี่ยน ซื่อซาย เพื่อแผ่กัน ในสังคมมีหลักสำคัญที่ศึกษาและปฏิบัติกัน จนบรรลุผลเป็นผู้พ้นมิจฉาชีพถึงขั้นทำงานฟรีให้แก่ส่วนกลาง ทำงานไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยนตามหลักธรรมสำคัญของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **คนผู้เจริญแท้สูงจริงในชีวิตนั้นจะมีอาชีพพ้นมิจฉาชีพถึงขั้น พ้นลาภณ ลาภัง นิชิตังสนตา** หมายความว่า **เต็มใจมีอาชีพทำงานฟรี ทำงานไม่แลกเปลี่ยนยศสรรเสริญมาให้ตนเอง เป็นอาชีพเลยนะ ไม่ใช่ทำเล่นๆ ทำชั่วคราว ผู้บรรลุธรรมขั้นนี้ทำตลอดชีพ**

สังคมระดับมัทพภาค ที่สัมพันธ์กันอยู่ด้วยธุรกิจในเรื่องลาภแลกลาภ หรือซื่อซาย จำแนกแจกจ่าย แบ่งปันกัน หรือวิธีเพื่อแผ่แลกแก่กันในสังคมนั้น มัทพภาคทุนนิยมทั่วไปในโลก ไม่มีหลักปฏิบัติอย่างเป็นหลักเกณฑ์สำคัญ และเอาจริงเอาจัง เช่น ตีล หรือวินัยเหมือนเศรษฐกิจสาธารณโภคี คนในสังคมนมัทพภาคเศรษฐกิจ

ทุนนิยมเมื่อไม่มีจุดหมายในความเจริญของชีวิต เหมือนคนในสังคมหัตถภาคเศรษฐกิจสาธารณสุข มีผลของความเจริญของคนที่เป็นอยู่เป็นมหัทหภาค จึงมีพฤติกรรมและวัฒนธรรมต่างกันด้วยอุดมคติ คนละชั่ว ความสงบสุขจริงหรือทุกข์ร้อนจริงจึงต่างกันจริงคนละอย่างตามลัทธิ

มหัทหภาคของเศรษฐกิจทุนนิยมนั้น ด้วยสามัญสำนึกก็พอรู้ว่า พฤติกรรมของคนเจริญแท้เจริญจริงนั้นควรเป็นคนเช่นใด จึงได้เสแสร้งลบลวงพรางให้คนอื่นเห็นว่าตนเป็นคนเจริญตามสามัญสำนึกให้คนอื่นเห็นว่าเจริญว่าสูงมหัทหภาคของสังคมเศรษฐกิจทุนนิยมจึงมีคนรวยกระจุก จนกระจาย ตามลักษณะของปิรามิด และเกิดการแย่งรวยกันอยู่ตลอดเวลา จึงเป็นมหัทหภาคแบบ“สมบัติผัดกันชม” จึงไม่มีความยั่งยืนมั่นคง เที้ยงแท้ ทุกข์มาก เต็มไปด้วยการแย่งชิง เช่นฆ่าฉวนวายกันอยู่ตลอด

ที่จนได้จริง ก็ทำได้ไม่ง่าย ยอดปิรามิดคือส่วนสูง จึงเป็นคนจนที่เป็นกระจุกแต่คนรวยกระจาย และเป็นมหัทหภาคที่ต่างกันยิ่งในความยั่งยืนมั่นคงสงบนี้ เป็นลัทธิจะ จึงยั่งยืน มั่นคง ทุกข์น้อย โดยเฉพาะคุณธรรมที่เป็นผลธรรมอันพิเศษของคนในระบบสาธารณสุขนี้ มีอารยธรรมตามแบบพุทธจริง และอารยธรรมของพุทธนั้นมีคุณสมบัติที่แน่นอน คือ นิยตะ ซึ่งเริ่มมีตั้งแต่คุณธรรมของอารยชนขั้นต้นแล้ว และสูงขึ้นๆถึงขั้นที่เที่ยงแท้ คือ นิจจัง ยั่งยืน คือ ชูวัง และไม่มีอะไรจะหักล้างได้ คือ อสังหิริง จึงมีความยั่งยืนยิ่งกว่าเศรษฐกิจทุนนิยมด้วยเนื้อหาเป็นลัทธิจะดังว่านั้น เพียงแต่ยังไม่ได้มีปรากฏให้สังคมได้เห็นมาก่อนเท่านั้น ชาวโลกจึงยังไม่รู้ ยังไม่เห็นความจริงนี้

แต่ปัจจุบันนี้ เริ่มมีปรากฏเป็นรูปร่างของเศรษฐกิจสาธารณสุขโลกดีขึ้นมาบ้างแล้ว คือ สังคมชาวอโศกนี้แหละ ยังไม่เป็นสาธารณสุขโลก

ตรงกันข้ามกับมหัทหภาคของสังคมเศรษฐกิจสาธารณสุขโลก ที่มีพฤติกรรมของคนเจริญแท้เจริญจริง ชื่อตรง เพราะไม่ต้องฝืนกลบเกลื่อนเสแสร้งลวงพรางกันมากมายเหมือนเศรษฐกิจทุนนิยมกระแสหลัก แต่นั่นแหละคน

ที่ดีดีสมบูรณ์อะไรนักรอก แต่ก็พอมิพุดภาพของโกลนสาธารณสุขโลกดีขึ้นแล้ว โกลนหมายความว่า เป็นโครงสร้างขึ้นมาแล้ว ใช้ศึกษาตรวจสอบยืนยันความจริงของเศรษฐกิจสาธารณสุขโลก ที่เกิดขึ้นเป็นโมเดลจริงตามทฤษฎีศาสนาพุทธได้

ส่วนเศรษฐกิจกระแสหลักคือทุนนิยม แม้จะมหัสยภาค ก็เป็นเรื่องมีนัยแฝงที่เต็มไปด้วย เล่ห์ของกิเลส เขาไม่ได้ลดกิเลสทางจิตวิญญาณ กันอย่างแท้จริงเป็นจริงเหมือนชาวเศรษฐกิจ สาธารณโภคี เขาจึงยังมีความเห็นแก่ตัวตามกิเลส ที่เขามีอยู่จริง ความเป็นมหัสยภาคจึงต่างกันชัด แต่ ถ้าไม่เข้าใจถึงนัยสำคัญแห่งความเป็นมหัสยภาค ก็ คงจะมองไม่ออก รู้ไม่ได้ เพราะมิติแห่งนัยสำคัญ มันซับซ้อนและทวนกระแส ชวนให้ไม่รู้สับสน

ทุนนิยมมหัสยภาคแบบกระแสหลัก ของโลกทั่วไป เขาไม่ได้เผื่อแผ่จำแนกแจกจ่ายหรือ ทำธุรกิจกันอย่างมุ่งมั่นประพฤตินในชีวิต เพื่อให้มีกิเลสน้อยลงๆ แจกจ่ายเพื่อลดกิเลส อย่างตั้งใจ เป็นเป้าหมายแห่งชีวิตจริงอย่างแบบ สาธารณโภคี โดยเฉพาะไม่มีทฤษฎีสำคัญที่ปฏิบัติ กันได้ถึงขั้นสาธารณโภคีมีผลสำเร็จเป็นมหัสยภาค เพราะเขาทำธุรกิจหรือแจกจ่ายอย่างมุ่งมั่นเอาเปรียบ เพิ่มกิเลสใส่ตน แยกจรรวกันทั้งนั้น จึงอยู่กัน อย่าง“สมบัติผลัดกันชม” แย่งกันไปแย่งกันมา ใคร แย่งได้มากก็ถือว่าตนเจริญ คนที่แพ้ก็ทุกข์ลำบาก วนเวียนอยู่อย่างนี้ตลอดกาลนาน และที่สุดก็พากัน หายนะไปทั้งโลก อย่างเห็นๆกันอยู่

เพราะเขาเป็นเศรษฐกิจบริโภคนิยม อำนาจนิยม ที่หลงหุหรานิยม อบายมุขนิยม หนักหนากันขึ้นทุกวันๆ จนเป็นวิถีนิยม จัดจ้านสุดๆ ต่างจากเศรษฐกิจสาธารณโภคี อย่างมีนัยสำคัญ คนละทิศ ๑๘๐ องศาเลย

มหัสยภาคของเศรษฐกิจสาธารณโภคี คือปริมิตที่เป็นรูปสังคมสัมพันธ์กันอยู่ด้วยธุรกิจ และวัฒนธรรมที่แบ่งแจกจ่ายแจกจ่าย หรือแลกเปลี่ยน ซื่อซาย เพื่อแผ่กันในสังคมที่ศึกษาและ ปฏิบัติจนบรรลุผลเป็นผู้พ้นมิจฉาชีพขั้นสูง สำคัญของพุทธศาสนา คือ ทำงานฟรีให้สังคม

ด้วยความสมัครใจ สบายใจ เป็นสุข ชยัน หมั่นเพียรไปตลอดชีวิตสำเร็จได้จริง

มหัสยภาคของทุนนิยม นั้น คือปริมิต ที่เป็นรูปสังคมสัมพันธ์กันอยู่ด้วยธุรกิจ และ วัฒนธรรมที่แบ่งแจกจ่ายแจกจ่าย หรือแลกเปลี่ยน ซื่อซาย เพื่อแผ่กันในสังคมไม่มีหลักเกณฑ์สำคัญ ที่ประเสริฐสุดเหมือนอย่างของสาธารณโภคีจึงไม่มี คนพ้นมิจฉาชีพตามหลักธรรมของพระสัมมา สัมพุทธเจ้าในข้อที่ว่า ลาภาน ลาภัง นิชิตังสนตา นั้นคือผู้ที่ยังมีการใช้ลาภแลกแลกอยู่(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๗๕) อาชีพยังเป็นมิจฉาชีพตามพระ อนุสาสนีเกี่ยวกับความเป็นมิจฉาชีพ ในมรรค อันมีองค์ ๘ ซึ่งเป็นทฤษฎีหัวใจของศาสนาพุทธ

ส่วนมหัสยภาคของทุนนิยมนั้นทำอาชีพ ชนิดที่ช่วยกันสร้างวิธีการกระทั่งเป็นกลไกให้ตน ได้เปรียบมากกว่าเสมอ ด้วยเล่ห์หลอก อย่าง ซับซ้อนจัดจ้าน ลับลวงพรางสุดร้ายลึกล้ำ จน สำเร็จถึงขั้นเป็นค่ายกลในสังคมที่ได้เปรียบและ ยอมจำนนใช้กันอยู่ในมหัสยภาคทุนนิยม

ดร.สมหมาย : เนื่องจากคุณแซมดิน ศึกษาในบริบทของชุมชนชาวอีสานนครชัย แต่ ว่า ในสังคมภายนอก ซึ่งเทียบส่วนกัน เจริญปริมาณ หรือพื้นที่ มันเยอะเหลือเกิน เพราะฉะนั้นระบบ สาธารณโภคีจะแผ่ขยายออกไปอย่างไร

พ่อท่าน : แม่ได้ เพราะสาธารณโภคี ไม่ได้พึ่งทุนนิยมไม่ได้พึ่งผู้อื่น แต่พึ่งตนเอง และเป็นเศรษฐกิจที่มีความแน่นอน ยั่งยืน ไม่มีอะไร จะหักล้างได้จริงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าแน่ เว้นแต่ว่า เศรษฐกิจสาธารณโภคีของชาวอีสานจะ ไม่สัมมาทิฐิตามธรรมของพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ดร.สมหมาย : ถ้ามองเป็นรูปธรรม นิดหนึ่ง ท่านพอลองยกตัวอย่าง

พ่อท่าน : ทุนนิยมนี้ยิ่งซับซ้อน

ผู้ได้เปรียบยังไม่ต้องทำอะไรยิ่งๆขึ้น มีแต่หาวิธีให้ตนได้เปรียบซับซ้อนซ่อนเงื่อนซึ่งไม่มีหยุดสร้างกองทุนให้เป็นของตนใหญ่ขึ้นๆกับกิจการของตนเองเป็นอำนาจ **กิจการของทุนนิยมเป็นค่ายกลที่เพิ่มกลไกความเก่งกาจได้เปรียบทวีขึ้นเรื่อยไม่เคยหยุด ทำให้คนจ้านจ่ายอมตกเป็นเหยื่อค่ายกลหนักหน้ามาเรื่อย** ซึ่งสามารถตรวจเอาความจริงในระบบเศรษฐกิจทุนนิยมตั้งแต่เริ่มมีมาถึงปัจจุบันนี้ได้ ว่า เขาคิดสร้างแต่กลไกวิธีดูเอาเปรียบให้ลึกล้ำ กินลึก ดูดแรง เร็ว และมากขึ้นๆ หลอกซับซ้อน พรางหลวง ไม่ให้รู้ทันยิ่งขึ้นๆ ไม่เคยหยุด

ส่วนเศรษฐกิจสาธารณโภคีนั้น กลไกสังคมเกิดตามธรรมชาติ ไม่ได้คิดสร้างกลไกให้เป็นค่ายกลเพื่อโลกดูมาเป็นของตนเองให้ยิ่งขึ้น ไม่สร้างวัฒนธรรมสะสมทรัพย์สินมาเป็นของตน มีแต่ช่วยกันสร้างวัฒนธรรมสละออก เพื่อแผ่เพื่อผู้อื่น เพื่อสังคมยิ่งขึ้น ลดกิเลส ลดความเห็นแก่ได้-เห็นแก่ตัว เพราะประชาชนพลเมืองเอาจริง เอาจริงในธรรมกันจนเกิดเป็นวัฒนธรรมสังคม

แม้เป็นเจ้าของโรงงาน เป็นเจ้าของกิจการเจ้าของบริษัท แต่ก็พยายามแบ่ง พยายามแจกให้เป็นของร่วมกัน เพื่อที่จะทำได้มากขึ้นได้ไปเพื่อแจกแบ่งยิ่งขึ้น และยกให้แก่ผู้สมควรให้ไปเรื่อยๆ สูงสุดก็ให้ผู้อื่นจนตนเองหมดของตน ปรมาตย์ก็ถึงขั้นหมดตัวตน หรือหมดสิ้นอัตตา หมดเนื้อหมดตัว ฟังแล้วไม่น่าเชื่อ แต่เป็นได้จริงๆ จึงเป็นสังคมที่มีการแผ่แจกจ่ายกันทั่วถึง ตามลำดับแห่งฐานะของคุณธรรม

ผู้ที่สามารถให้ แจกจ่ายแก่ กัลยาให้ถึงขั้นกล้าจน ให้กระทั่งหมดของตนเองได้จริงๆ แต่ก็ทำงานอยู่ร่วมกัน กินใช้อยู่ร่วมกัน เป็น

สาธารณะ เป็นของส่วนกลาง ตนเองไม่ต้องมีทรัพย์สินส่วนตัว มีภูมิธรรมสูง มีความรู้สูง ความสามารถมาก ยิ่งเสียสละได้สูงได้มาก ก็จะเป็นที่เคารพบูชายกย่องในสังคม ยิ่งเป็นคนหมดเนื้อหมดตัวไม่มีทรัพย์สินของตนเลย แต่เป็นคนที่ยิ่งช่วยสังคมได้มาก

ผู้ยิ่งมีคุณธรรมสูงยิ่งไม่ดูเอามาเป็นของตน มีแต่สร้างเก่งขึ้นๆ สร้างได้มากขึ้นๆ แต่แจกออกๆ แบ่งคนต้อยไปเรื่อยๆ แล้วมันจะไม่แผ่กระจายออกไปภายนอกได้อย่างไร มันเป็นมหันตภัยในลักษณะนี้ อย่างไม่มีที่จับสั่นด้วย

ผลความเป็นมหันตภัย คือ ความเป็นมหันตภัยของสาธารณโภคีนั้น กระจายความเป็นของตัวของตน ยิ่งแบ่งความรวยกันไปทั่วถ้วน ส่วนความเป็นมหันตภัยของทุนนิยมนั้น เป็นมหันตภัยตัวกูของกู ยิ่งรวยมาเป็นของกู ตัวกูเท่านั้น ยิ่งรวย ความรวยเป็นกระจุกแต่จนกระจาย ส่วนบุญนิยมนั้น ความจนกระจุกแต่รวยกระจาย

ดร.สมหมาย : มองในประเด็นที่ว่าถ้าขยายความคิด เช่น ในระบบการศึกษา ที่เป็นอยู่ในวงเล็บว่าของกระทรวงศึกษาธิการแล้วกัน ซึ่งก็รับเอาวิธีคิดแบบตะวันตก มาอบรม มาล้างสมอง ลูกหลานเรา ทีนี้ ทำอย่างไร ระบบสาธารณโภคี จะแทรกซึมเข้าไป

พ่อท่าน : ทำอย่างไรเอาตามาก็คิดอยากให้มันเร็ว อยากให้มันมีฤทธิ์มาก มันไม่ได้มากเท่าความเป็นจริง เราไปบังคับคนให้ฉลาดไม่ได้ ไปบังคับให้คนรู้ และบังคับให้คนไม่มีกิเลส กิเลส นี่มันตัวจริงนะ มันไม่ยอม มันจะเอาเป็นตัวกูของกูอยู่อย่างนั้นแหละ กิเลสมันไม่ออก มันก็ทำหน้าที่ของมัน มันมากมันก็แสดงฤทธิ์ใหญ่ มันน้อยมันก็แสดงฤทธิ์น้อยตามจริงของมันเลยนะ

เอาตามาคิดได้แต่ว่า การศึกษาแบบ

ตะวันตกที่เราไปรับเอามาใส่ประเทศไทยนั้นมันขาด“ธรรมะ” และขาด“การทำงานเป็น”เขาเห็นศึกษากันแต่“ความรู้และความคิดให้เก่ง” อาตมาจึงทำตามที่เห็นว่าอะไรมันขาด..ก็เติม โดยตั้งปรัชญาว่า “ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาวนิชา”ไง แล้วก็พยายามทำการศึกษตามที่ว่านี่ จนทุกวันนี้ก็พอเห็นผลบ้างแล้ว จากที่ได้เปิดโรงเรียนลัทธิมาสิกามาถึง ๒๐ ปีแล้วนี้ เด็กรุ่นใหม่ก็พอเข้าใจสาธารณโภคี

เพราะเราสอนเราพาฝึกอยู่ในหมู่บ้านของชุมชนชาวอโศกซึ่งเป็นชุมชนสาธารณโภคีเด็กก็ร่วมมีชีวิตเป็นอยู่ดำเนินชีวิตไปกับระบบเศรษฐกิจสาธารณโภคีจริงประมถ์ ๖ ปี ถ้าอยู่จนจบมัธยม ๖ ก็ ๑๒ ปี เป็นการปลูกฝังสาธารณโภคีด้วยการศึกษาจริง อยู่ประจำกันทั้งหมด มีชีวิตอยู่กับเราตลอด บ้าน-วัด-โรงเรียนนักเรียนก็คือชาวบ้านร่วมมีชีวิตอยู่ในหมู่บ้าน

ทั้งหมด ซึ่งมีระบบการสอนแบบของเรา ที่เน้นศีลธรรมถึง ๔๐ % พาฝึกฝนให้เป็นงาน ๓๕ % ส่วนการเรียนวิชาการก็สอนให้ตามหลักสูตรของกระทรวง ผลออกมามันก็แทรกซึมเข้าไปในลูกหลานเราได้จริง มากน้อยก็ได้ทำแล้ว และจะทำต่อไป เพราะเห็นผลอยู่จริง ก็เท่าที่เราสามารถอย่างน้อยเราก็ช่วยชาติตามที่เราเห็นว่าควรจะทำที่สำคัญก็คือ ธรรมะ หรือคนต้องลดกิเลสต้องมีคุณธรรมกันเพิ่มขึ้นให้ได้ ได้มากได้น้อยก็ต้องทำ อาตมาเห็นว่าเรื่องกิเลสของคนนี้แหละมันเป็นตัวร้าย ยิ่งสาธารณโภคียิ่งต้องกิเลสลดจึงจะเป็นได้ อย่างน้อยต้องมีปัญญาเข้าใจทิศทางของโลกุตระ แล้วเขาจะจัดการตนเอง เขาจะสมัครใจเป็นเอง จะมากจะน้อยก็ต้องตนสมัครใจ

เพราะฉะนั้นคนที่เขามีกิเลสอยู่ เราไปบังคับ ไปทำอะไรเขาไม่ได้ นอกจากเราจะเสนอความจริง ให้คนมีปัญญา คนไหนมีปัญญาเห็นรู้ว่าดี โอ้..อันนี้ดีเขาก็จะมาเอา ความจริงจะเกิดขึ้นตามลำดับๆ ไม่ต้องใจร้อน ไม่ต้องอยากได้ ๑. ให้มันมีความจริง ๒. ชยันทำไปเรื่อยๆ

ดร.สมหมาย : ถ้ามองย้อนกลับมาที่แม่แต่แม่ไก่หรือครูยังมีกิเลส ยังไม่มีความคิดเรื่องระบบสาธารณโภคี พ่อแม่ผู้ปกครองในชุมชนก็เป็นแบบเดียวกันกับครูกับแม่ไก่ ผลลัพธ์ที่ออกมาคือนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นต่างๆ ก็หลงทิศหลงทาง

พ่อท่านฯ : พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า ต้องทำคุณอันสมควรก่อนแล้วจึงสอนผู้อื่น จะไม่มัวหมอง ต้องทำให้ตนเป็นเสียก่อน เมื่อได้แล้วเป็นแล้วค่อยไปสอนคน จึงจะไม่ผิด ถ้าไม่สอนตนไม่ทำให้ตนเป็นได้ก่อน *ยถาวาที ตถากาโร พุค* *อย่างไร ทำอย่างนั้น ทำอย่างไรก็พูดอย่างนั้น* นี้หลักของพระพุทธเจ้าเลย ทำให้ได้ อย่างนี้ก็

ไม่ผิดเพี้ยน ถึงแม้จะพูดพยานชนะผิดเพี้ยนไป แต่สาระไม่ผิดหรอก

ดร.สมหมาย : ตรงนี้มันจะเชื่อมโยงไปถึงประเด็นทางสังคม พ่อท่านฯเชื่อว่าระบบสาธารณสุขก็ช่วยประคับประคอง จะช่วยขัดเกลา หรือทำให้สังคมมันเป็นยังไง

พ่อท่านฯ : ก็ให้สังคมมาเห็นความจริง ความจริงอย่างนี้ดีไหมละ สังคมก็แสวงหาความดีจริง ไข่ม้อย ถ้าจริง สังคมก็จะมาเอา สังคมก็จะมาเป็นแบบนี้ เพราะอย่างนี้มันเป็นเรื่องสบาย เป็นเรื่องความสุขที่แท้จริง เป็นความสงบที่แท้จริง มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ต้องการอย่างแท้จริง

ดร.พรเพ็ญ : พ่อท่านฯพูดถึงความจริงหลายครั้ง ความจริงที่ว่านี่คือสภาพความเป็นจริงของชีวิตใช่ไหมคะ

พ่อท่านฯ : ชีวิตแน่นอน ชีวิตมนุษย์ และชีวิตสังคม อาตมาอย่าเสมอว่าพระพุทธรูปไม่ได้ศึกษาอะไร พระพุทธรูปศึกษาเรื่องของชีวิต คือ ชีวิตมนุษย์และชีวิตสังคม ชีวิตโลกทั้งโลก เรียกว่า โลกวิทูไง

ดร.พรเพ็ญ : อันนี้หรือเปล่าคะที่เรียกว่าแนวทางของพระโพธิสัตว์

พ่อท่านฯ : ใช่ พระโพธิสัตว์นี่คือผู้สืบทอดอุดมคติของพระพุทธรูป เพราะฉะนั้นทำตนให้ได้คุณอันสมควรก่อนแล้วพร้าสอนผู้อื่นจึงจะไม่มัวหมอง พระโพธิสัตว์คือจะต้องทำคุณอันสมควรให้ได้จริงก่อนแล้วเผยแพร่สอนคนอื่น และการสอนของพระพุทธรูปท่านก็มีหลักว่า สอนคือเปิดเผยความจริง อย่าสอนด้วยจิตสาถะยะ อย่ากวอดอ้าง อย่าได้อะไรแลกเปลี่ยน ท่านมีหลักว่า ๑. อย่ามีจิตอยากให้เห็นมาหน้าถือ.. ก็อย่าให้มี ๒. อยากได้บิรวาร..อย่าให้มี ๓. อยากได้ลาภ ยศ สรรเสริญ..ก็อย่าให้มี ๔. อยากได้

อำนาจเป็นหมู่เป็นพวกมา เพื่อจะล้มล้างหมู่อื่นเขา ก็อย่าทำ อย่าไปอยากอย่างนั้น ๕. แม้แต่อยากให้เห็นคนอื่นเขาเข้าใจว่าเราวิเศษ เราขี้ขลาดเยียมเราเก่งมาก อย่าให้จิตอยาก ๕ ข้อนี้ลึกล้ำยิ่งนัก อาตมาซาบซึ้งที่สุดและพยายามตามน้อมอย่างมุ่งมั่น แต่คนเขาไม่ค่อยเชื่อ ก็ไม่เป็นไร เราก็เปิดเผยความจริงบริสุทธิ์ใจสุดสามารถเท่านั้น

ดร.พรเพ็ญ : หนูมีคำถามใหญ่มาก ที่หนูแคลงใจที่จะนมัสการถาม (เอาเลย อาตมา ก็อยากรู้ว่าใครจะถามใหญ่แค่ไหน) ที่พ่อท่านฯพูดถึงสาธารณสุขใช่ไหมคะ แล้วพ่อท่านฯก็บอกว่าทำตนให้ได้คุณอันสมควรก่อนแล้วเอาคุณอันนั้นไปสอนคนอื่น ถ้าหนูสรุปจากคุณแซมดิน จากที่พ่อท่านฯเขียนไว้ พ่อท่านฯพูดเรื่องหลักๆอยู่ ๔ เรื่อง เศรษฐกิจบุญนิยม สังคมอุดมธรรม การเมืองอาริยะ แต่ว่าเราอยากจะมีวัฒนธรรมวิถีพุทธ

พ่อท่านฯ : ก็เรามีอยู่แล้ว อาตมาเรียกว่าเป็นพหุติพุทธ นี่แหละคือวัฒนธรรมของคนที่มีคุณธรรมแบบพุทธ พหุติพุทธ

ดร.พรเพ็ญ : ที่บอกว่ามันใหญ่ก็คือจะนมัสการถามว่า ในแต่ละเรื่องมันมีสาระว่าอย่างไรคะ

พ่อท่านฯ : สาระของมันก็เป็นคนมีการประพฤติตามหลักของพระพุทธรูปเจ้าให้ถูกต้องให้ได้มากที่สุด อาตมาเอามายืนยันให้พิจารณาให้ตรวจสอบว่าเป็นไปได้หรือยัง จะเอาหลักตรวจจรรยาวินัย ๘ ข้อ ก็ได้ หลักธรรมขั้นแห่งคนขั้นตามศีล ตามคุณธรรม (ดร.สมหมาย...ไม่ใช่ขั้นตามความมั่งคั่ง) ไม่ใช่เป็นขั้นตามทัศนคติทั้งหลายในโลกยึดถือกัน ไม่ใช่ เป็นขั้นตามความเป็นจริงของคุณธรรม ขั้นแห่งคนท่านจัดไว้ ๔ ท่านเรียกเป็นภาษาบาลีว่า **วรรณะ** วรรณะก็ **class** มี **๙ ชั้น ๙ อย่าง** มีคุณสมบัติ ๙ ชนิดนี้ ซึ่งมันเป็น

ปฏิสัมพันธ์กัน มันเป็นองค์รวม มันไม่ได้แตก
แยกกัน ๑.เลี้ยงง่าย ๒.บำรุงง่าย ๓.มักน้อย
๔.สันโดษ ๕.ขัดเกลา ๖.มีศีลเคร่ง ๗.มีอาการ
ที่น่าเลื่อมใส ๘.ไม่สะสม ๙.พากเพียรขยัน
อยู่เสมอ คุณสมบัติ ๙ อย่างนี้แหละ คือ

The classes ซึ่งเป็นความคลาสสิกของมนุษย์
เมื่อผู้ใดปฏิบัติตนให้เป็นคนเลี้ยงง่าย ไปง่าย
มาง่าย นิ่งง่าย อยู่ง่าย ไม่ติดยึด ไม่ยุ่งมาก
เรื่องมาก เป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ แต่ไม่มักง่ายนะ
เป็นคนมีภูมิธรรมรู้ว่าอะไรควรไม่ควร **นี้สุภะ**

สุโปสะ บำรุงง่าย เป็นคนเจริญง่าย
ไม่ต้องด้านแข็งกระด้าง พยายามทำตนให้ง่ายใน
การสอน พัฒนาง่าย

อัปปิจจะ มักน้อย ก็คือคนกล้าจน
กล้าไม่มี หรือมีน้อยลง เอน้อยลงๆ เอาแต่น้อย
กระทั่งไม่สะสม มักน้อย น้อยลงแล้วก็พอ

สันโดษ นี้ พอ นี้เป็นคุณสมบัติของใจ
เขาแปลสันโดษว่า *พึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่* ไปถาม
บิลเกต เศรษฐีที่มีทรัพย์ตั้งล้านๆ นั้นแหละ เขาก็
บอกว่าเขาพึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ ก็มีอยู่ล้านๆ
นี้แหละเขาก็ต้องพอใจของเขา อย่างนี้ยังไม่ใช่
สันโดษ สันโดษคือ "ใจพอ" แล้วมันสัมพันธ์กัน
กับมักน้อย แม้มีน้อยแค่นี้พอแล้ว มีแค่นี้พอ
กระทั่งมีน้อยที่สุดเท่าที่เราพอมีชีวิตอยู่ได้แล้ว
ซึ่งทางใจนั้นถึงขั้นไม่มีเลย หหมดตัวตน ใจก็พอ

"พอ" เป็นคุณสมบัติของใจจริงๆ พอ
จริงๆ ไม่เอาอีกหรอก ไม่ใช่เสแสร้ง มันเป็น
ความจริง จิตเป็นลักษณะเท่านั้นแหละ ต้อง
สร้างให้เกิดจิตใจอย่างนี้ คุณสมบัติของมักน้อย
สันโดษ ก็ต้องฝึกฝนขัดเกลา ไปตามลำดับ
เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย สูงไปเรื่อยๆ

สลลชะ คือ การขัดเกลา ต้องมีทุก
คน คนต้องขัดเกลาออก ไม่ใช่ไปพอกเพิ่มเข้าๆ

ขัดเกลาสภาพที่ไม่ดี เช่น กายทุจริต วจีทุจริต
มโนทุจริต ต้องขัดเกลาตน โดยเฉพาะขัดเกลา
กิเลสในใจออก จนกิเลสหมดสิ้นจากใจ

ฐตะ คือ ศีลที่สูงขึ้นที่เคร่งขึ้น ศีลที่
ปฏิบัติตอนแรก มันต้องฝืนต้องทน ต้องเคร่งครัด
จนกว่าจะปฏิบัติได้ผล ขัดเกลากิเลสได้แล้ว มัน
ก็เบา อะไรที่ได้แล้วที่ต้องฝืนที่ต้องเคร่ง มันก็
ไม่เคร่ง ศีลยังปฏิบัติเริ่มต้นเคร่ง พอได้แล้วมัน
ไม่ต้องฝืน ไม่ต้องเคร่ง มีศีลนั้นได้สบายปกติ
ตามหลักเกณฑ์ของศีลนั้นก็ได้แล้วสบายไม่ต้อง
ทำอะไรมันก็เป็นเอง คือ ตถตา เป็นเช่นนั้นเอง
โดยอัตโนมัติ ไม่ต้องสั่งวระวังมันก็เป็นเช่นนั้น
อยู่อย่างนั้นเอง เป็นอัตโนมัติของตนเองแล้ว เป็น
อธิศีลสูงขึ้นไปตามลำดับ นี่คือศีลแม้จะสูงจะเคร่ง
ศีลนั้นเราก็ทำได้ นี่คือความหมายของ ฐตะ

ส่วนข้อที่เจ็ด **ปาสาทิโก** มีอาการที่น่า
เลื่อมใส มีพฤติกรรม มีพฤติกรรมนี้แหละ มี
กายกรรม วจีกรรม มีวิธีการดำเนินชีวิตอยู่
อย่างน่านับถือ น่าศรัทธาเลื่อมใส ตามหลักพุทธ

ข้อแปด **อปจยะ** ไม่สะสมเป็นของตัว
ของตน ตั้งแต่เริ่มไม่สะสมวัตถุ สละออก แล้วก็
ทำให้สละจริงๆ กำจัดกิเลสไม่ให้เกิด ไม่ว่าโลก
มาให้ตน หรือทำความอยากเพิ่มใส่ตนให้กิเลสโลก
โต หรือทำโทษะโต ทำโมหะโต ไม่สะสมกองกิเลส

ข้อเก้า **วิริยารัมภะ** ปรารถนาความเพียร

ขยันเสมอ เป็นคนขยันอย่างต่อเนื่อง ซื่อสัตย์
ไม่เป็น แต่ก็รู้เหมาะสม พักก็พัก เพียรก็เพียร
นี่คือ คุณสมบัติ ๙ คุณธรรมนี้
ถ้ามีจริงในตน มันก็จะเกิดอันอื่นทั้งหมดเลย นี่
คือ ชั้นวรรณะของศาสนาพุทธ classic มาก

ดร.สมหมาย : ฟังแล้วเข้าใจอย่างนี้
ได้ใหม่ว่า สาธารณโภคีจะเกิดขึ้นได้จะต้องมี
เงื่อนไขทางพุทธศาสนา เป็นตัวตั้ง

พ่อท่านฯ : อันนี้แน่นอน แต่เราไม่ได้
ดูถูกศาสนาอื่นเขา คือศาสนาอื่นเขาไม่ได้เรียนรู้
ปรมาตมสักจะ ถึงขั้นความจริงของจิต เจตสิก รูป
นิพพาน เขาไม่มีนิพพาน เขาไม่รู้จักจิตแท้ๆ ยัง
ไม่ถึงขั้นวิทยาศาสตร์ทางจิต

จิตแท้ๆนี้เป็นพลังงาน ทางฟิสิกส์เขา
รู้จักสสารพลังงานทางวัตถุ พระพุทธเจ้าก็ค้น
พบฟิสิกส์ทางจิตวิญญาณซึ่งลึกซึ้งละเอียดที่สุด
เป็นพลังงานที่มีคุณภาพคุณลักษณะของคุณธรรม
มีประสิทธิภาพเชิงฟิสิกส์ที่ลึกซึ้ง ละเอียดกว่า
ฟิสิกส์ทางโลกเขาศึกษาและค้นพบกัน ฟิสิกส์
มีลักษณะความร้อนแสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้าเป็นต้น
ทางนามธรรมก็มีอย่างนั้น แต่มันละเอียดลึกยิ่ง
กว่านั้น สุขุมประณีตยิ่งกว่านั้นยิ่งนัก เพียงแต่
คนยังศึกษาไม่สมบูรณ์ นำพลังงานจิตมาใช้ยัง
ไม่ได้เท่านั้น ถ้าศึกษาได้ จะเอามาใช้ได้

อย่างน้อย ผู้ศึกษาต้องรู้จักรู้แจ้งนาม
ธรรมหรือพลังงานของจิต จึงเรียกความรู้นี้ว่า
วิทยาศาสตร์ทางจิต รู้เหมือนวิทยาศาสตร์ทางวัตถุ
ที่ต้องไปสัมผัสแยกแยะวิจัยมันได้ แล้วเอามาใช้ได้
ศาสนาพุทธเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต

ดร.สมหมาย : คือศาสนาพุทธนี้จะ
ต้องเป็นเงื่อนไข เป็นรากเหง้าที่จะทำให้เกิด
ระบบสาธารณโภคี ถ้าปราศจากอันนี้จะไม่เกิด
สาธารณโภคีเลย

พ่อท่านฯ : ถูกต้อง สาธารณโภคี
เกิดจากพลังงานของจิต ที่เจ้าของจิตใช้พลังงาน
นั้นให้เป็น จึงเป็นได้ เช่น พลังงานที่เรียกว่า ไฟ
ที่ภาษาบาลีว่า **ฉาน** หรือ **เย็น** ที่บาลีว่า **นิพพาน**
เป็นต้น ผู้ทำสำเร็จ มีพลังงานเช่นนั้นจริงๆ
ดังนั้น พลังงานที่เกิด พลังงานที่ไม่เกิด หรือ
จิตที่เกิด จิตที่ไม่เกิด ผู้ทำสำเร็จ ก็เป็นจริง
จึงมักน้อยได้จริง ใจจึงพอได้จริง ใจจึงสงบได้จริง
จึงยินดีที่เป็นของส่วนกลางจริง ไม่แย่งไม่ชิงกัน
อย่างสบายจริงๆ

ดร.พรเพ็ญ : ไม่ใช่จะหยิบระบบ
สาธารณโภคีไปใช้ในสังคมไหนๆได้ทันที

พ่อท่านฯ : ไม่ได้ ถึงบอกว่าต้องสร้าง
มันขึ้นมา ไปหาที่ไหนไม่ได้ แล้วตอนนี้ที่เห็นว่า
มันจะเจริญก็เพราะว่าทางโลกมันตันแล้ว มัน
ไม่มีทางออกแล้ว เศรษฐศาสตร์ระบบไหนเขาก็จน
ทางแล้ว ระบบของรัฐศาสตร์ระบบไหนเขาก็จน
ทางแล้ว แม้วิทยาศาสตร์เองทางด้านวัตถุก็เก่ง
จนเกินใช้แล้ว **แต่วิทยาศาสตร์ทางด้านจิตใจที่
เป็นความรู้แบบพุทธและต้องสัมมาทิฐิด้วยนะ
มันยังไม่พอ พุทธนี่แหละที่เป็นความรู้ทางด้าน
จิตใจที่เป็นวิทยาศาสตร์อย่างแท้จริง ซึ่งผู้มี
ความรู้จริง บรรลุจริง จะเป็นสาธารณโภคีได้**

ดร.สมหมาย : ท่านพ่อกรุณามองในมุมมองของการเมืองการปกครอง สาธารณโภคี มีความเชื่อมโยงกันอย่างไร

พ่อท่านฯ : เชื่อมโยงกันก็เพราะว่า ผู้ปกครองบริหารอยู่ชั้นบน อาตมาเรียกลักษณะนี้ว่าเป็น Pyramidal web ภาษาไทยต้องใช้คำว่า เครือเห่ ไม่ใช่แค่เครือข่ายที่เป็นข่ายแบนๆ มิติเดียว คือมียอดมีฐานเหมือนเห่ แต่มีการยึดโยงเชื่อมสัมพันธ์กันอยู่ภายในทั้งหมดด้วย (ดร.สมหมาย คือมากกว่า ๓ มิติ) ๔ มิติ ๑.ฐานะนักบุญ ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

ผู้บริหารชั้นบนสุดเทียบเท่าอหังคาร คือนักบุญ ซึ่งไม่ยึดมั่นเป็นเราเป็นของเราแล้ว แต่เป็นคนมีประสิทธิภาพ ชยัน แข็งขัน ทำงานเพื่อมนุษยชาติอย่างเดียว ไม่แบ่งเอามาเป็นของเราเลย นี่คือนักบริหารที่แท้ (ดร.สมหมาย...ไม่ใช่เอามาหารกัน) **จริงๆ คำว่าบริหารไม่ได้หารให้ตัวเอง หารให้แก่ส่วนรวม เอามาจำแนกแจกจ่ายเพื่อให้ทั่วถึงกัน คือหลักเศรษฐศาสตร์นั้นแหละ ให้ส่วนรวมได้เสมอสมานกันอย่างแท้จริง**

ดร.สมหมาย : คือถ้าทำถูก ก็จะมีส่วนเป็นสาธารณโภคีอยู่บ้าง

พ่อท่านฯ : ถูกต้อง แต่ทางโลกเขาใจยังมีกิเลส จึงไม่กล้าหารของตนออกไปได้มาก ถึงขั้นทำงานฟรีให้สังคม นักบริหารจริงจึงต้องมีจิตสูงขึ้นไปถึงขั้นนักบุญ ที่จะหมดกิเลสจนหมดความเห็นแก่ตัวจริงๆ และทำงานรับใช้มนุษยชาติจริงๆ เมื่อผู้บริหารระดับ ๑ ชื่อว่านักบุญ นักบริหารระดับ ๒ รองลงมาจึงเทียบเท่าอนาคามี

นักบุญจึงคือผู้ทำงานอยู่ในสังคมสูงสุด ซึ่งก็คือนักบวชนั่นเอง จึงได้แก่ผู้ไม่มีเงินทองทรัพย์สินศฤงคารบ้านช่องเรือนชานเป็นของตัวเองเลย ทำงานให้สาธารณะอยู่ในสังคมเป็นยอด

สุดแห่งสาธารณโภคี ไม่แบ่งเอาอะไรจากสังคมเลย อหังคารจริงจึงเป็นเจ้าของสาธารณโภคีที่เป็นนักบุญทั้งภายนอกภายในครบบริสุทธิบริบูรณ์

ฐานะระดับ ๒ นักบริหาร ซึ่งคุณธรรมเทียบอนาคามีนั้น คุณธรรมระดับนี้ก็จะเข้าขั้นไม่สะสมทรัพย์สมบัติเป็นของตนแล้ว เพราะกิเลสโลกธรรมกามภพภายนอกไม่มีแล้ว มีแต่กิเลสส่วนตัวที่เหลือภายในเท่านั้น ซึ่งถึงขั้นไม่มีกามภายนอก ไม่มีอาภิสที่เป็นโลกธรรม เหลือแต่ รูปราคะ, อรูปราคะ, มานะ, อุทัจจะ, อวิชชา กิเลสขั้นสูง ไม่เป็นภัยกับใครแล้ว มีแต่ประโยชน์ต่อผู้อื่น จึงเป็นนักบริหารเต็มรูปเพราะไม่ใช่นักบวช

นักบริหารของสาธารณโภคีที่อยู่ในร่างฆราวาสจึงเป็นนักบริหารตัวจริงยิ่งกว่านักบุญที่อยู่ในเครื่องแบบนักบวช เพราะต้องถึงลูกถึงคน ถึงดินถึงโคลนเต็มตัวมากกว่านักบวช คลุกคลีตีโมงได้-มิงวาพาไวยได้ยิ่งกว่านักบวช เป็นต้น

ส่วนนักบวช ต้องมีสมณสาธูป ต้องมีรูปธรรมของความบริสุทธิ์สะอาด มักน้อย สันโดษสงบ มีภาพหรือรูปลักษณะที่งามยิ่งกว่าฆราวาส เป็นต้น ซึ่งต้องมีพฤติกรรมของผู้ลดละกิเลส หรือต้องมีกายสักขีที่เห็นชัดดูจริงว่าไม่มีกิเลสยิ่งกว่าฆราวาส แม้ใจจะยังไม่หมดกิเลสก็ตาม ต้องมีรูปธรรมที่อยู่ในภาวะที่เห็นได้ง่ายในรูปลักษณะของความเป็นนักบวชชัดเจน และต้องประพฤติให้อยู่ในกรอบของศีลของวินัยอีกด้วย จึงมีข้อจำกัดเยอะ อีกอย่างนักบวชมีโลกวัชชะที่สังคมถือสาหลายอย่าง จึงทำงานผลิตก็ดี บริการก็ดี บริหารก็ตาม เหมือนฆราวาสเขาทำไปเสียทุกอย่างไม่ได้ นักบวชก็ทำได้ประมาณหนึ่งเท่านั้น

หรือฆราวาสที่มีคุณธรรมสูงสุดถึงขั้นอหังคาร ก็คือนักบุญเราเท่านั้นเอง แต่อยู่ในร่างของฆราวาส ซึ่งเป็นได้ ไม่อยู่ในร่างนักบวชแต่มี

คุณธรรมเป็นอรหันต์จึงไม่เรียกนักบวช นี่แหละคือนักบุญตัวจริงที่บริหารอยู่ในร่างฆราวาส แต่สักจะเป็นนักบุญ ซึ่งไม่มีข้อจำกัดของความเป็นนักบวช ก็ทำงานได้รอบตัวว่านักบวชเยอะ

นักบริหารในความเป็นหมักหมมของเศรษฐกิจสาธารณโภคีจึงเป็นผู้สร้างสรรที่ไม่ได้สะสมเอาทรัพย์สินมาเป็นของตน แต่เป็นผู้สร้างให้แก่สังคมอย่างแท้จริงรองลงมาจากนักบุญ

เพราะฉะนั้น **ความเป็นหมักหมมของเศรษฐกิจสาธารณโภคีคนที่อยู่ในฐานะระดับบนจึงเป็นผู้กระจายทรัพย์สินรอนรายได้ให้แก่คนฐานะระดับล่างอย่างมาก** ตามคุณค่าราคาแห่งความรู้และสมรรถนะของนักบุญก็ดี ของนักบริหารก็ตาม **อย่างเป็นจริงต่างจากหมักหมมของเศรษฐกิจทุนนิยมคนละชั่ว**

หมักหมมของเศรษฐกิจสาธารณโภคี จึง “จนกระจุก” อยู่บนยอดปิรามิดแล้วให้ “รวยกระจาย” ลงมาสู่ฐานล่างของปิรามิดตามลัทธิ

ส่วนนักบริการสูงกว่านักผลิต ซึ่งลดหลั่นลงมารองนักบริหาร **ยังมีกิเลสโลกธรรมเหลือมากกว่านักบริหาร เป็นฐานะของสภิกาคามี แต่ก็มีกิเลสเบาบางกว่าฐานะนักผลิต**

ฐานะนักบริการซึ่งเทียบเท่าสภิกาคามีก็มีกิเลสน้อยกว่านักผลิตจริง จึงสะสมโลกธรรมน้อยกว่านักผลิต ก็จะมีส่วนกระจายรายได้หรือไม่แยงนักผลิตไปตามคุณธรรมที่แท้จริง เศรษฐกิจแห่งการกระจายสะพัดแบ่งปันของสาธารณโภคีจึงมีความเป็นหมักหมมต่างกับหมักหมมของทุนนิยม มีผู้เสียเปรียบ ผู้ได้เปรียบที่ต่างกัน เพราะมีการเสียสละ และเอาเปรียบที่ต่างกัน

ด้วยประการอย่างนี้ ผู้ที่เสียเปรียบมากที่สุดคือผู้สูงสุด เพราะโดยสังขรณ์เป็นผู้เสียสละมากที่สุด จึงเป็นผู้มีคุณค่าคุณธรรมสูงสุด ผู้ที่ได้

เปรียบยิ่งได้มากก็ยิ่งเป็นผู้อยู่ในฐานะล่างต่ำลงๆ (ดร.สมหมาย...ก็ยังมีระดับศีลที่ต่างกัน)

แม้แต่นักธุรกิจเจ้าของบริษัท อาตมายังเชื่อว่า คนที่มีคุณธรรมสาธารณโภคีจริง เป็นเจ้าของบริษัทแท้ๆ เมื่อบริหารไปคุณธรรมเจริญขึ้น ก็จะแจกหุ้นแจกทุนให้แก่ลูกน้อง สุดท้ายเจริญสูงสุด ก็แจกหมดตัว เป็นเจ้าของบริษัทที่หมดเนื้อหมดตัว แต่ทุกคนจะเทิดทูนยกให้เป็นยอดของบริษัท ที่เป็นนักบุญแท้ จะบูชาเคารพเชิดชูบูชาเลย แล้วทุกคนก็จะศึกษาฝึกฝนพัฒนาตนเจริญรอยตามแบบนักบุญผู้ทำนำ เพราะมีปัญญา รู้ค่าแห่งสังขรณ์ นักบริหารก็ต้องพัฒนาตามนักบุญ พอนักบุญตาย นักบริหารก็ขึ้นไปแทนนักบุญ นักบริการก็ขึ้นไปเป็นนักบริหาร นักผลิตขึ้นไปเป็นนักบริการ สังขรณ์จะสืบทอดกันด้วยคุณธรรมไปตามระดับอย่างนี้ แต่ถ้าไม่เป็นสังขรณ์เพราะคุณธรรมเสื่อม ก็ไม่เป็นดังว่า จึงสำคัญกันที่คุณธรรมที่ต้องเป็นจริง

ดร.สมหมาย : นอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว ในโลกในจักรวาล มีใครที่มีลักษณะอย่างนี้บ้างครับ

พ่อท่าน : ภูมิธรรมนี้ไม่มีใครสงวนลิขสิทธิ์ และมันไม่ได้จำเพาะเฉพาะแค่คนชาตินี้หรือว่าชาติไหนศาสนาไหน ชาติไหนนี่เกิดมานับถือศาสนาไหน หมดสิทธิ์จะมีคุณธรรมแบบพุทธไม่ใช่ หากมาศึกษาให้สัมมาทิฐิแล้วปฏิบัติให้สัมมาจนใครทำได้ครบเหตุปัจจัยก็ได้สังขรณ์นั้น

อาตมาก็เคยประกาศนะว่า **อินส์ไตน์นี่เป็นโพธิสัตว์ คานธีเป็นโพธิสัตว์ แม้แต่ในหลวงก็เป็นโพธิสัตว์ คุณสมบัติที่เกิดจากจิตใจเป็นประธาน** มโนปุพพังคมา ธัมมา อย่างแท้จริง จะเห็นได้ว่าคนที่มีคุณธรรมแท้ตรงสังขรณ์ที่เป็นโลกุตระ คือใจไม่ยึดมั่นถือมั่นเป็นเราเป็นของเรา

จริง คานธีก็มีทั้งกายลักษณ์และภูมิธรรมทางใจ
แม้แต่ไอน์สไตน์หรือในหลวงของไทยก็เช่นกัน

ดร.สมหมาย : ผมเคยไปดูบ้านเก่า
ของประธานาธิบดีลินคอล์น ก็มีแต่บ้าน มีเสื้อผ้า
เก่าๆบ้าง เป็นบ้านไม้

พ่อท่านฯ : ใช่ ผู้บริหารชั้นสูงก็เป็น
เช่นนั้น อย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นคุณสมบัติอัน
นี้มันไม่ได้จำกัดว่าเกิดมาชาตินี้ จะไปตราว่าเชื้อ
ชาติใดๆ หรือศาสนาใดๆ มันจะมีปัญญาเอง แม้
แต่ไอน์สไตน์ก็ยังบอกถ้าจะนับถือศาสนาเขาก็จะขอ
เป็นพุทธ แต่แกอยู่ที่นี่แกไม่มีเหตุปัจจัยที่เป็น
องค์ประกอบแห่งสังฆธรรมที่พอจะเป็นได้

ดร.สมหมาย : พ่อท่านฯ พูดถึง
เครื่องแก้ว ต้องโยงใยเป็นเครือข่าย ผมเองเคย
สนใจตามประสาเด็กบ้านนอก เรื่องใยแมงมุม แต่
ว่าใยแมงมุมเป็นระนาบเดียว พอใยหนึ่งมัน
ขาดมันทำให้เกิดเสียสมดุล เครือแหของพ่อท่านฯ
เหมือนกัน จะต้องฉลาดที่มาชักใยใหม่

พ่อท่านฯ : ก็ต้องทำ มีส่วนคล้ายจะ
ต้องสืบสานกันให้ติดอยู่เสมอ แต่มีความลึกซึ้ง

ซับซ้อนที่ต่างกัน มันโยงใยกันตามสังฆธรรมทั้งนั้น

เศรษฐกิจมหัพภาค ถ้าจะอธิบายว่า
มหัพภาคเป็นแค่รูปโยงใยกันอยู่แบบใยแมงมุม
ก็ยังมีนัยที่ต่างกัน คือ มหัพภาคแบบทุนนิยม
นั้น จะโยงใยกันอยู่อย่างฟามหลวมและแตกร้าว
ร้อนแรงมากกว่ายิ่งกว่ามหัพภาคแบบสาธารณโภคี
อยู่ดี เพราะสังคมทุนนิยมโยงใยกันอยู่ด้วยวัตถุ
แต่จิตใจแย่งกัน ภาววิสัยเอาเปรียบกันเห็นได้อยู่
โต้งๆ หากทำไรจากกันและกันเต็มที จิตวิสัยก็เต็ม
ไปด้วยกิเลสเห็นแก่ตัว และไม่พากเพียรเพื่อลด
กิเลสเหมือนสังคมสาธารณโภคีที่โยงใยกันอย่าง
แนบแน่นอบอุ่นพร้อมพร้อมทั้งจิตวิสัยและภาววิสัย
สัมบูรณ์กว่าจึงโยงใยกันอย่างแน่นเหนียวแนบ
เนียนทั้งในและนอก ไม่แตกร้าว ไม่ร้อนแรง
เหมือนสังคมทุนนิยม สังคมสาธารณโภคีจึงสุข
เย็น ยั่งยืน สันติ เรียบร้อย ราบรื่น ง่ายงามกว่า

ยิ่งอธิบายมหัพภาคที่เป็นแบบปิรามิด
อย่างที่อธิบายมาแล้ว ทั้งสองแบบก็อยู่ในรูป
ปิรามิดด้วย และมันจะโยงใยกันโดยมีจุดยอด
สำคัญสูงขึ้นไปหาปลายยอด และจากยอดโยงถัก
ประสานกันลงมาล่างอย่างปิรามิดทั้งสองแบบ
แต่มีนัยสำคัญแตกต่างกันชนิดที่คนตาดีรู้เห็นได้

สำหรับแบบสาธารณโภคี ก็จะโยงใย
กันด้วยเจตนาส่วนใหญ่จะเป็นมหัพภาคแห่ง
การพากเพียรปฏิบัติธรรมเพื่อลดกิเลสโลภะราคะ
ลดโทษพยาบาลอาฆาตมาดร้าย ไม่แข่งขันเอา
ชนะคะคานถึงขั้นเช่นฆ่ารุนแรงกันให้ไปสู่ทุกข์

แต่แบบทุนนิยมนั้นก็เห็นอยู่ว่าโยงใย
กันด้วยเจตนาส่วนใหญ่เป็นมหัพภาคแห่งกิเลสเพื่อ
เพิ่มความสมใจของโลภะราคะโทษพยาบาลอาฆาต
มาดร้าย แข่งขันเอาชนะคะคานถึงขั้นเช่นฆ่ากัน
รุนแรง เพิ่มโมหะและอวิชชาให้พาไปสู่ทุกข์

เศรษฐกิจมหัพภาคทุนนิยมจึงโยงใย

กันอยู่อย่างฟ้ามหวมละเหะและกระจัดกระจาย โดยต่างคนต่างเพิ่มกิเลสตัณหาของกู แม้แต่ญาติสาโลหิต จึงเป็นระบบที่ต่างฟุ่มโถมเรี่ยวแรงแห่งการยื้อแย่งแข่งรวย ยื้อแย่งแข่งอำนาจศคักดิ์ ยื้อแย่งแข่งนิทาสรเสรีณฺ์ ยื้อแย่งแข่งสุขที่เป็นกามเป็นอัตตาทันจัดจ้านหนักหนาสาหัสมาก จึงใหญ่กว้างอย่างหลวมละเหะไปด้วยคนที่ต่างแย่งต่างแตกต่างแยกจึงไร้ระเบียบ เทียบข่มถ่มถุยกันอยู่ ทรมานทรรกรรมหนักหนาไปตลอดกาลนาน แม้เกาะเกี่ยวโยงโยกันก็โยกันอยู่อย่างหวาดผวาท้งร้อนจัดทั้งสะบัดหนาวลับสนเป็นสังคฺมที่ไม่สมดุค จึงไม่กลมกลื่นอบอุ่นได้เลย

ส่วนเศรษฐกิจมหัพภาคสาธาณภคคิ จะโยงโยกันอยู่อย่างแน่นเนียนกว่าจึงอบอุ่นกว่าช่องว่างน้อยกว่า สนิทสัมพันธ์กันจริงใจกว่า เพราะแต่ละคนมีเจตนาพยายามไม่สร้างมลพิษทางสังคฺมตัวร้าย คือกิเลสที่เป็นตัวการหลัก จึงทั้งแน่นทั้งเนียนด้วยสังคฺมที่เป็นคุณธรรมชั้นโลกุตระโยงโยประสานกันไว้ด้วยคุณธรรมที่เห็นแก่ผู้อื่นเห็นแก่ส่วนรวมสาธาณะ ไม่ใช่เห็นแก่ตัวเห็นแก่พวก อย่างจริงใจของแต่ละคน คนยังมี

กิเลสเหลือก็พยายามอดลดกำจัดของตนตามภุมิจริง ๆ ซึ่งก็จะมากขึ้นจะใหญ่ขึ้นเป็นมหัพภาคชนิดที่มีเนื้อหาแท้แห่งคุณธรรมที่มีจริงเป็นจริง

จึงลึกซึ้งต่างกันอยู่เห็นได้รู้ได้ว่ามีอะไรที่เป็นเหตุสำคัญพาเกิดพาเป็น การสานยึดโยงถักโยกันอยู่ของมหัพภาคสาธาณภคคิ นั้นจะต่างกับของมหัพภาคกระเสหลักหรือทุนนิยมอย่างมาก ๑.สาธาณภคคิจะยึดโยกันอยู่อย่าง **เป็นองคฺรวมที่ลึกด้วยจิตใจเอื้อเพื่อแผ่กันจริง** แต่ของทุนนิยมยึดโยกันอยู่อย่างผิวเผินประะบางแค่เปลือกนอก เพราะเต็มไปด้วยใจที่ยื้อแย่ง

ซึ่งมีคุณสมบัติตามที่พระพุทฺธเจ้าท่านตรัสไว้ในสาธาณภคคิ ๖ คือ ๑.มีเมตตากายกรรม ๒.เมตตาวจกรรม ๓.เมตตามโนกรรม นี่เป็นพฤติกรรมของพระเจ้าของGODนะ เป็นคุณสมบัติของพระเจ้า ซึ่งมีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา คนที่เป็นมนุษย์ต้องมีคุณธรรมนี้แท้จริง

ข้อที่ ๔ คือสาธาณภคคิ ท่านบัญญัติไว้หน้อยเดียว ว่าลาภที่ได้โดยธรรม ลาภธัมมิกา สิ่งที่เราทำขึ้นได้โดยสุจริต ได้มาก็นำมารวมกันเฉลี่ยแบ่งกันกินกันใช้ ผู้ที่มักน้อยสันโดษใจพอได้แล้ว ก็เป็นจริง ก็ไม่แย่งไม่ชิงกัน ก็แจกกันไป

อันที่ ๕ คีลสามัญญตา มีหลักเกณฑ์ที่รู้และยอมรับนับถือร่วมกัน มีทัญญิตสามัญญตา คือ มีทฤษฏีปฏิบัติหรือมีความเข้าใจไปในทิศทาง

เดียวกันเป็นหนึ่งในเดียว ศิลคือหลักเกณฑ์ของ
สังคม หนักขึ้นเป็นระเบียบแบบแผน เป็นวินัย
เป็นกฎหมาย เอามาใช้ร่วมกัน เด็กก็ต้องให้
หลักเกณฑ์เท่านั้น ผู้มีวุฒิภาวะสูงขึ้นก็ใช้หลัก
ใช้เกณฑ์ที่สูงขึ้น

ดร.สมหมาย : ศิลที่พระพุทธองค์
ได้บัญญัติหลักสาธารณโภคีเพื่อใช้ในหมู่สงฆ์

พ่อท่านฯ : ศิลคือ หลักเกณฑ์ปฏิบัติ
ของคนตามแต่ละฐานะ มีคนปฏิบัติศิลปบรร
ธรรมได้แล้วก็เป็นสังคมาศารณโภคีได้ ไม่
จำเพาะแต่สงฆ์ที่หมายถึงนักบวชเท่านั้น แม้แต่
สงฆ์ที่เป็นฆราวาสคือผู้บรรลุศิลปบรรลุธรรมได้
จริง คนที่ปฏิบัติศิลปบรรลุผลธรรมนะ ผู้บรรลุ
ธรรมตามศิลปของคนแต่ละระดับ ไม่ใช่บรรลุ
ธรรมที่ไม่เกี่ยวกับศิลปแต่ละข้อ ต้องปฏิบัติตาม
ศิลปะ ปฏิบัติที่ต้องสมาธิภาวนาด้วย อธิศีลสิกขา-
อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา หรือศิลป-สมาธิ-
ปัญญานั้นแหละ เมื่อมีผู้บรรลุศิลปเกิดธรรม คน
เหล่านั้นก็จะรวมตัวกันทำสาธารณโภคีได้สำเร็จ

ยุคพระพุทธเจ้าทำสาธารณโภคีทำได้
แค่ในกลุ่มนักบวชอย่างนั้นแค่นั้น เพราะเป็นยุค
สมบูรณาญาสิทธิราชย์ เป็นยุคทาส และมนุษย์
ก็ยังไม่รู้จักสิทธิ สิทธิในอะไรทำอะไร สิทธิใน
ความเป็นคนของตัวเองยังไม่รู้จักเลย สิทธิในวัตถุ
สิทธิในการแสดงออก สิทธิมนุษยชน สิทธิทาง
การเมือง สิทธิทางเศรษฐกิจ สิทธิทางสังคม ยุค
โน้นไม่รู้เรื่อง และพูดไม่ได้ด้วย เพราะอำนาจ
ของระบบทาส อำนาจของนายทาสก็ดี อำนาจ
ของผู้ปกครองราชาธิปไตยก็ดี คนไม่มีอิสระ
เพียงพอ ความไม่รู้จักสิทธิ ไม่มีสิทธิ สังคมจึง
ต้องสยบจำนนอยู่กับระบบอย่างนั้น

แต่พระพุทธเจ้าทำสาธารณโภคีของพระ
องค์สำเร็จได้ในยุคนั้น โดยตราธรรมบัญญัติของท่าน

เรียกว่าศิลป ศิลที่นับว่าเป็นธรรมบัญญัติฉบับ
นี้ก็คือ จุลศิลป-มัชฌิมศิลป-มหาศิลป คนใดเข้ามา
ประพฤติอยู่ในพุทธธรรมบัญญัติ ก็ประพฤติตาม
จุลศิลป-มัชฌิมศิลป-มหาศิลปที่กำหนดไว้ ว่า ให้เลิก
ให้งด ให้เว้นขาดตามศิลปนั้นระบุไว้ ความประพฤติ
ทางกายทางวาจาที่เลิกก็งด ก็เว้นขาด แล้วก็ปฏิบัติ
ตามวิธีของพระพุทธเจ้า ได้แก่ ไตรสิกขาที่ดี
จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ กิติ โภธิปักขยธรรม ๓๗ กิติ
แม้มหาสติปัญญาอันกับอาณาปานสติก็ตาม ล้วนเป็น
วิธีปฏิบัติทางเดียวกันที่พาให้เกิด“อธิศีล-อธิจิต
คือฉานและสมาธิ-อธิปัญญาคือวิชชา ๘ หรือ
ญาณ ๑๖ นั้นเอง ถ้าปริยัติสัมมาทิฏฐิ และปฏิบัติ
สัมมาปฏิบัติ ล้วนพาลตกเลิศบรรลุนิพพานทั้งสิ้น

พระพุทธเจ้าประกาศธรรมบัญญัตินี้ใน
ยุคของพระองค์ เมื่อมีผู้มาประพฤติตามจุลศิลป-
มัชฌิมศิลป-มหาศิลป พระเจ้าแผ่นดินแต่ละแคว้น
ในยุคนั้นต่างๆยอมยกให้ผูปฏิบัติที่เข้ารีตนี้
ของพระพุทธเจ้า ให้เป็นคนของพระพุทธเจ้าทั้ง
นั้นเลย ผู้จะดูหลักฐานอ้างอิงดูได้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ทุกสูตรโดยเฉพาะ“สามัญญผลสูตร”

จึงเกิดสังคมประชาธิปไตยก่อนใคร
ตั้งแต่ยุคนั้นแล้ว สังคมสงฆ์ของพระพุทธเจ้าเป็น
รัฐอิสระทีเดียว พระพุทธเจ้าประสบผลสำเร็จตั้ง
รัฐอิสระ มีรัฐธรรมนูญของท่าน นิติรัฐนิติธรรม
ของท่านปลดแอกคนที่เข้าสู่นิติรัฐนิติธรรมแบบ
พุทธได้สำเร็จตั้งแต่ยุคนั้น คนพ้นจากทาสได้
จากรวรรณะได้ทันที เพราะสงฆ์ในศาสนาพุทธเป็น
ผู้มีสิทธิเท่าเทียมกัน มีสิทธิ์ออกเสียง หนึ่งคน
หนึ่งเสียงเท่ากันทุกคน มีความเสมอภาค มีสมบัติ
ร่วมกัน เป็นสาธารณโภคี สำหรับผู้มาประพฤติ
ตามพุทธธรรมบัญญัติหรือศิลปของพระพุทธเจ้า

ดร.สมหมาย : ในชุมชนชาวอโศกก็
เหมือนกันใช้ไหม มีเงื่อนไขการเกิดชุมชนแต่ละ

แห่ง สาธารณโภคีเป็นปัจจัยที่ต้องมี ไม่มีไม่ได้
พ่อกานา : ใช่

ดร.สมหมาย : ระบบสาธารณโภคีที่ปฏิบัติกันในชุมชนชาวอโศกแต่ละแห่งไม่เท่ากันแล้วก็ต้องพัฒนาต่อไป พ่อกานาลองให้แนวทางว่าจะพัฒนาด้านใดครับ

พ่อกานา : คำว่า สาธารณโภคีในแต่ละชุมชนปฏิบัติไม่เท่ากันนั้น ต้องเข้าใจให้ชัดก่อนว่า สมาชิกในชุมชนมีสิทธิ์ในทรัพย์สินกินใช้อาศัยของส่วนกลางร่วมกันทุกคน แต่ขอแบ่งของส่วนกลางออกไปเป็นของส่วนตัวไม่ได้นะ ของส่วนกลางจะคงอยู่เป็นของส่วนกลางให้ชาวอโศกไปนานเท่านาน ลูกหลานจะกี่ชั่วอายุก็ตาม ก็ได้อาศัยเป็นส่วนกลางไปตลอดกาลนาน ซึ่งมีหลักเกณฑ์อย่างยุติธรรมนะ พัฒนาร่วมกันตลอดไป ทั้งวัตถุและนามธรรม

คล้ายๆระบบ“กงสี”ของจีนนั้นแหละทุกคนในกงสีล้วนมีสิทธิ์อาศัยกินใช้ในกงสีไปได้ตลอดจนตาย แต่ต่างกับสาธารณโภคีคือ กงสีเอื้อเพื่อช่วยเหลือพึ่งพากันแค่ครอบครัวเครือญาติ ไม่เอื้อมเอื้อเกื้อกว้างออกไปเพื่อแผ่นดินอื่น ไม่รับสมาชิกนอกญาติเครือเชื้อชาติ **ต่างกับสาธารณโภคีตรงนี้ คือ ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ญาติสาโลหิต ใครก็ได้ไม่เกี่ยงว่าจะ เป็นเครือญาติชาติเชื้อหรือไม่ ขอแต่เพียงให้เป็นคนมีคุณธรรมที่เป็นศีลสามัญญตา** หมายความว่า **อยู่ร่วมกันภายใต้ศีลธรรมนุญเดียวกัน** เช่น ยอมรับสังคัมที่มีจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีลเป็นธรรมนุญ แล้วก็ปฏิบัติไปตามขั้นตามฐานะแห่งบารมีของตนแต่ละคน

และอีกอย่างต้องมีทิวฐิสามัญญตา หมายความว่า ต้องรู้แจ้งเข้าใจในอุดมคติเดียวกัน มีทิศทางที่มุ่งหมายไปสู่เนื้อหาสาระตรงกัน เช่น มีปัญญาตรงกันชัดแล้วว่า ฐานะที่ชีวิตต้องการ

คืออะไรกันแท้และจะปฏิบัติอย่างไรจึงจะไปสู่ฐานะนั้น ก็เข้าใจตรงกัน มีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย หากใครที่มีศีลสามัญญตา และทิวฐิสามัญญตา ก็เป็นสมาชิกสาธารณโภคีได้แล้ว ไม่จำกัดเครือญาติชาติเชื้อเท่านั้น

นี่คือ ความแตกต่างของสาธารณโภคีกับกงสี และอีกประเด็นหนึ่งกงสีอาจจะขอแบ่งทรัพย์สินส่วนกลางเพื่อแยกออกไปเป็นส่วนตัวจากกงสีก็ได้ในบางกรณีที่มีผู้สิทธิ์มีส่วนร่วมในกงสีมีมติยินยอม เพราะกงสีเป็นเครือญาติโดยเฉพาะ ขอขอบเขตจำกัด **แต่สาธารณโภคีแบ่งไม่ได้เลย เพราะเป็นคณะบุคคลที่ใหญ่กว้าง ขอบเขตไม่จำกัด เครือญาติชาติเชื้อใหญ่กว้างกว่า**

หรือถ้าผู้รู้จัก“ความรัก ๑๐ มิติ”ตามหลักเกณฑ์ของ“ความรัก ๑๐ มิติ” ก็คือ ความรักในสังคัมกงสีนั้นยังแคบแค่เป็นความรักมิติที่ ๑ มิติที่ ๒ ไม่เกินมิติที่ ๓ มิติที่ ๔ ยิ่งยาก

ส่วนความรักในสังคัมสาธารณโภคีเป็นความรักเกินมิติที่ ๓ ขึ้นไปถึงมิติที่ ๑๐ กันทีเดียว ซึ่งจริงยิ่งกว่านั้นอีกก็คือ ความรักในสังคัมสาธารณโภคีนั้นเป็นความรักของคนที่มีความรู้พุทธธรรม จึงปฏิบัติความรักอย่างคนที่มีสัมมาทิวฐิ ในสังคัมสาธารณโภคีจึงมีวัฒนธรรมไม่ส่งเสริมความรักมิติตื้นๆ จะส่งเสริมความรักมิติที่สูงขึ้นๆยิ่งๆขึ้นอย่างมีคุณภาพ ความรัก

ในสังคมสาธารณโภคีจึงเป็นความรักที่มีพฤติกรรมของโลกุตระสัมพันธ์กันยิ่งกว่าความรักที่สัมพันธ์เป็นโลกียสัมพันธ์ ซึ่งมีความเป็นสังคมภราดรยิ่งกว่าสังคมยื้อแย่งอำภิส จึงเป็นมหัพภาคที่มีความสุขเย็นเรียบง่ายอบอุ่นกันเองแข็งแรงแรงถาวรยั่งยืนยิ่งกว่ามหัพภาคทุนนิยม

มหัพภาคสาธารณโภคีร่วมกันสร้างร่วมกันทำคล้ายกันกับกงสี ทำอยู่ทำกิน ทำแจก ทำจ่าย มีล้มมาอาชีพ ล้มมาก้มมันตะ ตามหลักมรรคองค์ ๘ ล้มมาอาชีพก็คืองานเลี้ยงชีพ อาศัยกินอาศัยใช้ด้วยกัน ก้มมันตะคืองานต่างๆ ทั้งหมด รวมทั้งงานที่ไม่ใช่งานเลี้ยงชีพพวกเราเอง แต่เป็นงานเสียสละช่วยคนอื่นสังคมอื่นเป็นต้น เราทำร่วมกัน ช่วยกันทำ ทำให้มีผลผลิตเลี้ยงตนรอด สร้างสรไป ใครได้มาก็เอามารวมส่วนกลาง สาธารณโภคีคือสังคมประชาธิปไตยที่มีประชากรของสังคมเสียภาษี ๑๐๐ % ทุกคนทำได้เอาเข้าส่วนกลางหมด ไม่ยกไว้เลย แล้วร่วมกันร่วมใช้มีชีวิตอาศัยอยู่กับส่วนกลางไปด้วยกันตามลัจจะ

ซึ่งสังคมจะมีสาธารณโภคีได้เพราะคนในสังคมมีจิตใจที่บรรลุธรรมจริงมีมรรคผลจากการปฏิบัติธรรม ก็จะเกิดคุณธรรมสังคม ๗ ชนิดที่ก่อให้เกิดเป็นสาธารณโภคี

ได้แก่ ๑. สาราณียะ คือ ระลึกถึงกัน การระลึกถึงนี้เพื่อช่วยเหลือกัน ระลึกถึงด้วยความเมตตา ใครบ้างควรช่วยเหลือ ควรเยี่ยมเยียน ควรทำประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งไม่ใช่ลัทธิที่สอนให้นึกคิดถึงใครก็ได้ ให้ทำใจอยู่แต่กับตัวเองเท่านั้น อย่างนั้นมันก็จะใจแคบ และกลายเป็นคนเห็นแต่แก่ตัวเอง ที่สำคัญไม่ใช่ระลึกถึงด้วยกามหรือด้วยพยาบาท ต้องล้มมาทิวฐิให้ดีๆ

๒. ปิยภระณะ รักกัน แต่ไม่ใช่รักเชิงกาม ไม่ใช่รักเสพรสแต่เป็นความรักที่เป็นเมตตา

กรุณา มุทิตา อุเบกขา มีความปรารถนาดี ต้องการให้ทุกคนเจริญ ต้องการให้เกิดความอุดมสมบูรณ์

๓. ครุภระณะ มีความเคารพกัน จะรู้ผู้ควรเคารพควรนับถือด้วยปัญญา แล้วเคารพนับถือกัน ด้วยความศรัทธาเลื่อมใสด้วยใจจริง

๔. สังคหะ เกื้อกูลกัน เอื้อเพื่อช่วยเหลือกันและกัน เป็นญาติแท้ ที่เรียกว่าญาติธรรม จิตใจเป็นญาติกันจริงๆ เนื้อแท้ของคำว่าญาติคือเลี้ยงดูช่วยเหลือกัน ฟังเกิด ฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตายกันได้จริงๆ สงเคราะห์กันหรือสังคหะนั้นเอง

๕. อวิวาทะ ไม่ทะเลาะกัน อยู่กันอย่างสงบ อบอุ่น เห็นต่างกันได้ ชัดแย้งกันได้ แต่ไม่ทะเลาะทำร้ายกัน มีแต่การสังวรลดทกิลอส

๖. สามัคคิยะ สัมครสมานกันเป็นหมู่กลุ่มที่มีความสามัคคีพร้อมเพรียง ความสามัคคีของสังคมผู้เจริญนั้นมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ ความเห็นต่างทำให้เกิดปัญญาและความเจริญ

๗. เอกภิกวาะ มีเอกภาพ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความเป็นปึกแผ่นแน่นเหนียวที่เป็นจริง จะเห็นพฤติกรรมแห่งความเป็นหนึ่งเดียวได้

ดร.สมหมาย : เนื่องจากธรรมชาติของสังคมมนุษย์ก็จะมีบริวาร หรือแม่ช่าวชุมชนอโศกก็มีเครือข่ายก่อนเข้ามาเป็นสมาชิก เมื่อหลังมีญาติพี่น้อง แล้วในชีวิตประจำวันก็ต้องมีการเดินทาง มีการจับจ่ายใช้สอย มีเรียนหนังสือ มีเจ็บป่วย เรื่องทั้งหมดนั้นมันจะเป็นสาธารณโภคีได้อย่างไร

พ่อท่านฯ : ได้ เป็นสวัสดิการไปหมดแล้ว ฟังเกิด ฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตายกันไป

ดร.สมหมาย : สมมุติว่า ลูกชายคนโตมาเป็นสมาชิกชาวชุมชนอโศก แต่คุณพ่อคุณแม่ที่เขาเคารพนับถืออยู่ข้างนอก จะมีส่วนไหนที่จะไปเจือจาง ไปให้สวัสดิการ นอกจากทางจิตหรือทางธรรม เอาเป็นว่าทางวัตถุอย่างนี้ ในเมื่อ

เขาไม่มีรายได้ ไม่มีอะไรที่เป็นกอบเป็นกำเหมือนระบบเงินเดือนระบบลูกจ้าง

พ่อท่านฯ : ผู้ที่จะมาอยู่ที่นี่ต้องปลอดภาระเรื่องนั้น ท่านใช้คำว่า ญาติปริวัตตังปะหะยะ หมายความว่าไม่รับผิดชอบเรื่องความเป็นญาติ ทำลายกระแสเรื่องของความเป็นญาติ จะต้องมาเอาญาติทางธรรม เพราะฉะนั้นผู้ใดยังมีวิบาก หรือยังมีภาระ ยังตัดภาระไม่ได้ จะต้องมีภาระ เลี้ยงดูพ่อแม่ อยู่ในข่ายจำเป็น ก็ต้องช่วยเหลือ จะต้องช่วยท่านก่อน แล้วก็ปฏิบัติธรรมไปด้วย เพราะปฏิบัติธรรมได้ทุกแห่ง ปฏิบัติธรรมไม่ใช่ จะต้องมาอยู่กับหมู่มาอยู่กับสาธารณโภคีเท่านั้น ของเราจึงมีนอกชุมชนเยอะ สืบสานกันอยู่เป็น ปฏิกริยาลูกโซ่ มีทั้งผู้ที่มีภาระมากภาระน้อย มีคุณธรรมมากคุณธรรมน้อย

ดร.สมหมาย : ถ้ามองอย่างความไม่ หรือความเขลาณี อ้าว..นี่ทำให้ระบบเครือญาติ แตกแยก เลื่อมสลาย

พ่อท่านฯ : เราไม่ได้ไปบอกให้แตกแยก อยู่ตามควร พุดแล้ว พิจารณาตามควร ตัดแบ่งตามควร ไม่ได้หมายความว่า คุณจะต้องมา อยู่ในชุมชนสถานเดียว คุณจะต้องรู้ว่าความ รับผิดชอบเรื่องญาติเรื่องภาระ ต้องพิจารณาของตน จนเห็นควรว่าพร้อมแล้ว ควรแล้ว ไม่บกพร่อง แล้วนะ ถึงกระนั้นก็ตาม ไม่ได้หมายความว่า เอาเป็นเอาตาย มาแล้วกลับไปไม่ได้นะ เหมือน ลัทธิบางลัทธิเข้ามาเป็นสมาชิกแล้วออกไปไม่ได้ ออกไปตามฆา ไม่ใช่ จะออกไปเมื่อไรก็ได้ อิศระเสรีภาพ ถ้าเราจำเป็นจะต้องกลับออกไปช่วย ก็ไปช่วยกัน หรือไม่เช่นนั้นคนที่เคยช่วยอยู่ในนี้ เกิดพ่อแม่ไม่มีใครดูแลจริง ต้องช่วยเหลือ ดีไม่ดีเป็นอัมพาตช่วยตัวเองไม่ได้เลย ก็เอามา เลี้ยงดูในนี้ได้ มีเยอะไปที่นี้เราทำ แต่ถ้ามา

รวนอยู่อย่างเพิ่งเอาเข้ามา มีเงื่อนไขเท่านั้นเอง

ดร.สมหมาย : มันจะขัดกันใหม่กับ คำสอนที่ว่าต้องเลี้ยงดูบุพการีจนถึงที่สุด

พ่อท่านฯ : ไม่ได้ขัดแย้งเลย คุณจะสมัครใจไปเลี้ยงดูบุพการีก็ได้ขัดแย้งคุณเลย ไม่ได้ดั่งใจเลย อย่าว่าแต่บุพการีเลย แม่ไม่ใช่ แต่คุณสมัครใจจะไปเลี้ยงก็ต้องไป ไม่ได้อยู่เป็น สมาชิกที่นี่ ไม่ได้มีสัญญาผูกมัดใคร

ดร.พรเพ็ญ : อย่างชาวชุมชนจะมี หลายระดับใช้ใหม่คะ บางคนก็เป็นสมาชิกชุมชน บางคนก็เป็นผู้นำชุมชน อย่างคุณแก่นฟ้า คุณ เขมดิน คุณถึงไท ที่จะไปทั่วๆ คนเหล่านี้ถูกสร้าง หรือว่าได้รับเลือกได้รับมอบหมายขึ้นมาอย่างไร

พ่อท่านฯ : มันเป็นไปตามธรรม พอ ทำไปสมาชิกของชุมชนรู้จักเห็นความถนัด รู้จัก สนิทสนม ก็เข้าใจว่าคนนี้เหมาะกับงานนี้ คน นั้นเหมาะกับงานนั้น เอ้า..เป็นสิๆ เราไม่ได้อยาก ให้อำนาจหน้าที่หรือการงาน ไม่ได้แย่งอะไรใคร

ดร.พรเพ็ญ : ไม่มีทางเลือกตั้งใช้ใหม่คะ

พ่อท่านฯ : ใช้ จะเลือกโดยธรรมไป คนนี้แหละเหมาะประชาชนเลือกด้วย อย่างนี้ถูก ยัดเยียดให้ทำ ขอฟัก ไม่ได้มันไม่มีคนเอาก่อนๆ ประชากรหรือสมาชิกของสังคมจะรู้จัก นี่คือ ประชาธิปไตยที่แท้ สำคัญคือไม่ใช่มีความอยาก ให้อามิสไม่ว่าลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กามหรืออัตตา

ดร.พรเพ็ญ : หนูได้ยินมาว่าต้องอาศัย การคบคุ่น เป็นอย่างนี้หรือเปล่าคะ

พ่อท่านฯ : ใช้ ต้องอาศัยการคบคุ่น ต้องรู้จักกัน หมาหลงไม่เอา ตัวแทนคือคนกลุ่ม นี้รู้จักกันดี คนนั้นเหมาะไปทำงานสาธารณสุข คนนั้นเหมาะทำงานกิจกรรม คนนั้นเหมาะไปทำ มหาดไทย คนนั้นเหมาะไปทำการเงิน เขาก็จะรู้ และจะเลือกขึ้นไป คนนี้เหมาะจะไปเป็นนายก

เขาก็จะรู้ ของพระพุทธเจ้าสุดยอดประชาธิปไตย ตามธรรม เรียกว่าธัมมาธิปไตย ได้อำนาจตามธรรม แต่อาตมาขยายความยังไม่เก่ง ทุกวันนี้ยังไม่เข้าใจกัน เพราะยังไม่มีรูปธรรมที่สมบูรณ์ ก็ค่อยๆเป็นไป อีกหน่อยก็มีทุกอย่าง การเมืองก็จะมีตัวตนของผู้จะไปทำงานรับใช้สังคม รับใช้ประเทศชาติ ตอนนี่เราทำแค่ในพวกเรา ก่อนรับใช้กันอยู่ในเรา มันก็ค่อยๆมีมวล มีกลุ่มมีพรรคมีพวกตามธรรมชาติ เมื่อมีกำลังพอสมควร ก็ทำไปตามสมควร จะเกิดหมู่เกิดพรรคเป็นสังขจะ

แม้เราจะไม่ได้ตั้งพรรคเพื่อฟ้าดิน คนเหล่านี้ก็คือผู้บริหารพรรคเพื่อฟ้าดินโดยธรรม ทั้งนั้น ก็ทำงานกับมวลสมาชิกของสังขม จริงๆ แล้วประชาธิปไตยที่ถูกต้องเขาไม่ตั้งพรรคหรอก แต่พรรคจริงจะเกิดเอง **ชาวโคศกนี่คือพรรคการเมืองพรรคหนึ่ง ที่ไม่ได้ตั้ง ไม่ได้จดทะเบียนนะ แต่มันเกิดพรรคของประชาชนอย่างแท้จริง** คือพรรคโคศก ใครจะลาออก ได้ทุกวินาที ไม่ต้องลงทะเบียน ไม่ต้องถอนทะเบียนอะไรเลย เป็นอิสระเสรีภาพมาก เมื่อสมัครใจมาอยู่ร่วมเป็นหมู่ มีศีลสามัญญตา มีทิวฐิสามัญญตา ก็บริหาร

กันไป ทุกคนมีสิทธิมีส่วนร่วมในที่ดิน ข้าวของสมบัติ จริงๆไม่ใช่ของอาตมาหรอก เขาให้อาตมาอยู่ ไล่อาตมาเมื่อไรอาตมาไป ไม่ใช่ของอาตมา

ดร.พรเพ็ญ : เคยพูดกันว่า ระบบสาธารณโภคี ทำให้คนที่ไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง แต่มีบ้านอยู่ ไม่มีรถเป็นของตนเองแต่ว่ามีรถใช้

พ่อท่านฯ : ใช่ ยิ่งไม่มียิ่งมีมาก อันนี้ไม่ใช่เรื่องเล่นลิ้น เป็นสังขจะ พระพุทธเจ้าค้นพบเป็นระบบที่ยอดจริงๆ

คุณแก่นฟ้า : พ่อท่านฯลองเชื่อมโยงระบบสาธารณโภคีกับการบรรลुरुธรรม

พ่อท่านฯ : สาธารณโภคีบรรลुरुธรรมก็จะเกิดพุทธพจน์ ๗ ใจ อย่างที่ได้พูดถึงมาแล้ว

คุณแก่นฟ้า : ถ้าไม่มีสาธารณโภคีสามารถบรรลुरुธรรมได้ไหมครับ

พ่อท่านฯ : น่าจะพูดว่า ถ้าไม่มีบรรลुरुธรรมจะเกิดสาธารณโภคีได้ไหม **สาธารณโภคีคือหนังคือกาย พุทธพจน์ ๗ คือเนื้อคือเลือดหรือจิตวิญญาณ มีสราณียะ(ระลึกถึงกัน) ปิยภระณะ(รักกัน) ครุภระณะ(เคารพกัน) สังคหะ(เกื้อกูลช่วยเหลือกัน) อวิวาทะ(ไม่วิวาทกัน) สามัคคียะ(พร้อมเพรียงกัน) เอกีภาวะ(เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน) มีธรรม ๗ อย่างนี้จริงๆ จิตวิญญาณมีคุณธรรมแบบนี้ มันจึงมาเป็นสาธารณโภคี ที่เป็นหนึ่งในหกของสราณียะธรรม ๖ ทั้งพุทธพจน์ ๗ ซึ่งเป็นคุณธรรมที่ร่วมกันเกิด ร่วมกันสร้าง**

คุณแก่นฟ้า : มันต้องมีใช่ไหม ไม่มีไม่ได้

พ่อท่านฯ : ต้องมี ทั้ง ๒ อย่าง มันจะเป็นอย่างนี้ ถ้ามันได้สังขจะอย่างนี้มันมันก็ต้องมาเป็นอย่างนี้ ถ้าไม่เป็นอย่างนี้มันก็ผิดเพี้ยน

คุณแซมดิน : หมายความว่า สาธารณโภคีเป็นกรอบ เป็นโครงสร้าง แต่ในเนื้อนั้นก็มีพุทธพจน์ ๗

พ่อท่านฯ : จะว่าอย่างนั้นก็ได้ ที่เป็นตัวสำคัญจริงๆคือ ระลึกถึงกัน สาราณียะง่ ที่เป็นทั้งกรอบ เป็นทั้งเนื้อ มีจิตระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน มีจิตเผื่อแผ่เกื้อกูลช่วยเหลือกัน

คุณแซมดิน : อ้าวแล้วเมตตากายกรรม

พ่อท่านฯ : ก็เมื่อคุณช่วยเหลือเพื่อพายเป็นแล้วจะไม่มีเมตตาได้ไง กรอบที่ว่านี้จะช่วยกันสร้างให้เกิดเมตตา คุณจะเมตตาเป็นพระเจ้าจริง คุณจะเมตตากายกรรม เมตตาวาจกรรมได้ เริ่มตั้งแต่จิตเมตตายังไม่ใช่ตัวจริง จิตก็ต้องเข้าใจก่อนว่าเมตตาคืออะไร ดีไหม เมื่อดีก็พากเพียรทำ ฝึกทั้งกายทั้งวาจา แต่คุณจะต้องมีจิตมาก่อน เมตตาคือเพื่อผู้อื่น สละการกระทำเพื่อคนอื่น เมตตาคือพระเจ้า คือผู้สร้าง ผู้ลงมือทำเพื่อผู้อื่น คุณจะมายึดตัวของคุณ ยังจะโลภเพื่ออยู่คุณ จะมาเป็นพระเจ้าได้อย่างไร พระเจ้าคือผู้สร้างผู้ทำให้ผู้อื่น เพื่อทุกสิ่งทุกอย่างในเอกภพด้วยซ้ำ

คุณแซมดิน : อ้าว ตกกลางสาราณียธรรม ๖ ทำให้เกิดพุทธพจน์ ๗ หรือพุทธพจน์ ๗ ทำให้เกิดสาราณียธรรม

พ่อท่านฯ : ต้องเกื้อกูลกัน เริ่มตั้งแต่คำว่า สาราณียะนั้นแหละ จีระลึกถึง ก็คือไปหาผู้อื่น ไม่ใช่อยู่กับตัวเองซ้ำ

วิธีปฏิบัติจึงตั้งข้อปฏิบัติขึ้นมาเพื่อให้มันฝึกได้ทำให้มันเป็นจริงทั้งนอกและใน ข้อปฏิบัติคือศีล ถ้าข้างในคือใจยังไม่เป็น แต่ใจรู้ก่อน แม้ใจยังไม่เป็นจริงจนเป็นตถตา คือ ใจมันเป็นเช่นนั้นเอง ยังไม่ได้ มันเป็นความจริงของมันเองอย่างนั้นเช่นนั้นโดยไม่ต้องไปให้มันเป็นยังไม่สำเร็จ ก็ต้องบังคับ ต้องฝึก หรือแม้ต้องระลึกขู้ขึ้นมาแล้วสั่งให้มันทำ จนกว่ามันจะทำของมันเองด้วยรู้จริงและเป็นเช่นนั้นเองได้เองจริงเอง จึงจะชื่อว่า ตถตา เป็นเช่นนั้นเอง ก็จบกิจ

ดังนั้น เมื่อใจยังไม่บรรลุนั้นเอง คือตถตา ก็ต้องฝึกทั้งข้างนอกและข้างใน ทั้งกายทั้งวาจาทั้งใจ โดยตั้งข้อปฏิบัติซึ่งก็คือศีลให้ตนทำตนฝึกเพื่อการเกิดการเป็นเช่นนั้นเมื่อใจรู้ก่อน แต่ใจยังไม่เป็นตถตา หรือยังไม่เป็นเช่นนั้นเอง จึงต้องตั้งศีลขึ้น ศีลก็เป็นกรอบ อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิวิมุตติ จึงจะเกิดอย่างเกื้อกูลกัน คุณจะต้องอยู่ในกรอบศีลก่อน แล้วจึงจะบรรลุนั้นทั้งจิตหรือเจตและปัญญาวิมุตติทั้งกายทั้งวาจาก็เป็นพุทธพจน์ ๗ เกิดจากการเกื้อกูลกัน

ดร.พรเพ็ญ : ถ้าไปอย่างนี้ สาธารณโภคี ครอบคลุมไปทุกมิติของชีวิต ถ้าชีวิตทางโลก แบ่งเป็นเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรมที่พ่อท่านฯใช้คำว่าพหุติพหุ ถ้าจะให้พ่อท่านฯ เลือกนะคะ (พ่อท่านฯ..ไปแยกของท่านทำไม มันเป็นอย่างนี้เองครวม) คือมันทับซ้อนกันคะ

พ่อท่านฯ : มันเป็นอย่างนี้เอง เพราะแยกนี้แหละ ศีลอย่างหนึ่ง สมาธิอย่างหนึ่ง ปัญญาอย่างหนึ่ง วิมุตติเลยไม่มีเลย เพราะไปแยกของท่าน

ดร.พรเพ็ญ : คิดว่าเรื่องอะไรที่ทำให้เข้มแข็งแล้ว กรอบอื่นๆที่มันเชื่อมโยงสัมพันธ์กันไม่ได้ขาดจากใคร

พ่อท่านฯ : ไม่เลย ทุกอย่างจะเชื่อมสัมพันธ์กันหมด แต่อาตมาแยกอธิบายตัวหลักๆ

ดร.พรเพ็ญ : ในวงนี้ cycle ท่านคิดว่าอะไรจะเริ่มก่อน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม

พ่อท่านฯ : สังคมเป็นองค์รวม แล้วมีพฤติกรรมเป็นเศรษฐกิจ เศรษฐกิจคือการสร้างแล้วแจกจ่าย ให้มันทั่วถึงกัน สร้างหรือที่มีแล้วเอามาหาร มาแบ่งให้ทั่วถึงกัน สังคมคือตัวเนื้อความจริงของมนุษยชาติ เสร็จแล้วเราก็จะต้องสร้างหลักของเศรษฐกิจ สร้างหลักของการบริหาร สร้างหลักของการเมือง เพราะฉะนั้นเราจะต้องทำเรื่องของเศรษฐกิจ และการเมือง เสร็จแล้วเมื่อมันแข็งแรงมันจะกลายเป็นวัฒนธรรมรวมแล้วมันก็จะเกิดเป็นสถาบัน เป็นสังคม สังคมคือองค์รวมทั้งมนุษยชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งหมด การเมืองคือมาจัดการบริหาร ในการบริหารนี้แหละมันจะต้องจัดสรรทั้งทรัพย์สินกับการจัดสรรแบ่งแจก ทั้งทรัพย์สินคุณ มันงอกเงยงอกงามอุดมสมบูรณ์ และแบ่งแจกให้ได้ อย่างเสมอภาค พอทำได้ดี ก็จะเป็นเหตุุผลเป็นวัฒนธรรมของสาธารณโภคิที่สมบูรณ์

คุณแก่นฟ้า : ถ้า Slow motion สังคมเป็นโครงใหม่ สังคมจะมีพฤติกรรมคือเศรษฐกิจ พอมีเศรษฐกิจแล้วก็ต้องมีการเมือง (พ่อท่านฯ... เศรษฐกิจกับการเมืองมันไปด้วยกัน) ต้องมีเศรษฐกิจก่อน พอมีเศรษฐกิจแล้วถึงมีการเมือง

พ่อท่านฯ : ในคำว่าเศรษฐกิจมันก็เกิดจากบุคคล ที่จะต้องแบ่งแจกที่จะต้องจัดสรร เพราะฉะนั้นคุณจะต้องรู้มวลบุคคล กับรู้ฐานะของบุคคล ถ้าการเมืองหมายความว่า เป็นผู้ที่มาจัดการ คุณจะต้องมีปัญญารู้ว่าคุณจะจัดการอะไร จะสร้างอย่างไร จะแบ่งอย่างไร คุณก็ต้องรู้บุคคลอีก คุณจะต้องแบ่งบุคคลไหนถึงจะพอสมพอเหมาะพอดี

คุณแก่นฟ้า : ต้องไม่พร้อมกัน มี

สังคม มีเศรษฐกิจ แล้วการเมืองมา จึงมาสร้างวัฒนธรรมเป็นสังคมอีกที

พ่อท่านฯ : วัฒนธรรมเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ เป็นรากฐาน

คุณแซมดิน : อ้าว แล้วคนที่จะมาเป็นสังคมนี้อาจจะต้องคัดมาอย่างไร

พ่อท่านฯ : คัดก็ได้ ฝึกขึ้นมาก็ได้ อย่างที่เรานี้

คุณแซมดิน : ทางพุทธอย่างเดียวที่ฝึกมา คริสต์ก็ฝึกอย่างนี้บ้างจะได้ไหม

พ่อท่านฯ : เหมือนกัน คนเราฝึกตามความสามารถของเขา ฝึกได้ขนาดหนึ่ง ท่านก็ฝึกถึงถึงปรมาตย์ ถึงจิตเหมือนอย่างพุทธเขาก็ได้เหมือนกัน แต่ที่นี้ทฤษฎีของเขาวิธีการของเขา มันได้แค่นั้น

คุณแซมดิน : เราจะไปเผยแพร่สาธารณโภคิในคริสต์นี่

พ่อท่านฯ : ได้ คริสต์ก็มีปัญญาที่จะรับได้ ถ้าเขาเปิดก็ได้ ถ้าเขาปิดก็ช่วยไม่ได้ ถ้ายึดมันถือมันเสียแล้วว่ามันถูกอันอื่นไม่ใช่ ไม่มีปรโตโฆสะ ไม่ยอมรับของคนอื่นแล้ว มันก็จบของเขา พระพุทธเจ้าถึงบอกว่าคนที่มากุศลกับท่านแล้ว รู้เขาแล้ว คนนี้มีการยึดมั่นถือมั่นของเขาอย่างเหนียวแน่นแล้ว เขารับอันไม่ได้แล้ว ปล่อยให้เขาอย่างไรเขาก็ฟังไม่เข้า ความเห็นของเธอ ความเห็นของเราคนละอย่าง ก็ต้องอยู่กับคนละอย่าง ไม่ทะเลาะกัน หนึ่งเราอยู่กับคนที่คนละความเห็น คนละทฤษฎี เขาก็สร้างดาวของเขาไปอีกหนึ่งดวง ของเราก็สร้างของเรา ส่วนคนที่จะเป็นดาวร้ายเขาก็สร้างดาวของเขาไปดวงหนึ่ง เรามีหน้าที่ป้องกันไม่ให้ดาวร้ายมาทำร้ายเรา ส่วนดาวอีกดวงเขาต้องการประสานเขาก็ประสาน เราก็ทำงานเท่าที่เราจะประสานกันได้ เพราะ

ไม่ได้ต่างกันไปทั้งหมด จุดยอดจุดหมายต่างกัน แต่จุดร่วมมันมีเยอะ

คุณแซมดิน : สาธารณโภคิที่พ่อท่านฯ ทำมานี้ พ่อท่านฯคิดว่ามันจะยั่งยืนไหม

พ่อท่านฯ : สาธารณโภคินี้แหละที่ยั่งยืน ไม่มีอะไรยั่งยืนได้เท่า ถ้ามันเป็นสาธารณโภคิจริง เพราะสมบัติที่ชาวสาธารณโภคิได้หรือมีในความเป็นมัทพภาคสาธารณโภคินั้น ไม่ใช่ได้หรือมีวัตถุทรัพย์ แต่ได้ทรัพย์มีทรัพย์ที่วิเศษกว่านั้น นั่นคือได้อริยทรัพย์ ซึ่งเป็นทรัพย์ทางจิตใจ อันเป็นความยินดีพอใจที่ต่างกัน คนละทิศละทางกับชาวทุนนิยมหรือชาวโลกีย์ กระแสหลัก

ทรัพย์หรือสมบัติชาวสาธารณโภคินั้น คือ ยินดีในความหมดตัวตน ถึงขั้นสูญ หรือพอใจที่จิตใจตนไม่ยึดอะไรเป็นของตนเลย

แต่ทรัพย์หรือสมบัติชาวกระแสหลัก ทุนนิยมโลกีย์นั้น คือ ยินดีในความเป็นของตนไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักจบ ดิ้นรนแสวงหามาให้ตนไม่มีที่สิ้นสุด ดิ้นตลอดกาลไม่มีหยุด

ดังนั้น ผู้ได้“ความไม่มี” ได้ความสูญแล้ว ไม่ต้องหาอีก ก็หยุด พอแล้ว จบแล้ว สบายแล้ว ยินดี พอใจ สุขสงบ ไม่ต้องดิ้นอีกแล้ว

จิตใจของคนที่ไม่แสวงหา“ความไม่มี” เมื่อถึงจุดนี้แล้ว ก็คือหยุดดิ้นแล้ว ไซ้ใหม่ และเมื่อได้ก็ยอมพอใจยินดีดูดีมีความสุขไม่มี สบายสงบ ไม่ต้องออกแรงแสวงหาอีก หยุดอยู่ สงบอยู่

คุณภาวะของคนที่ยินดีแบบนี้ ดูดีมีเสวยผล“ความไม่มี”ที่เต็มแล้ว ไม่ต้องเหนียวอีกแล้ว ความเป็นตนก็หยุด ก็นิ่ง ก็จบ ไซ้ใหม่ เป็นผู้นอนอยู่ในความหยุดแล้ว คำว่าหยุดนี้เฉพาะความเป็นตนนะที่หยุด ที่นิ่ง ไม่ใช่ความเป็นคนชี้เกียดนะ ไม่ใช่หยุดทำงาน หยุดสมรณะ ยัง

ขยัน สมรณะยิ่งดีขึ้น จบแค่ความเป็นของตน เมื่อเทียบกับผู้นอนอยู่ในความดิ้นรน แสวงหา“ความมี-ความมาก”ในความเป็นตนอย่าง ไม่รู้จักความจบ ไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักอึด ไม่รู้จักเต็ม แล้ว ลองใช้ปัญญาตรองดูเถิด

ภาวะไหน คือ ความสถิตยเสถียรกว่า และหยุดแย่ง หยุดโลกองทน ยั่งยืนกว่ากันแน่ คนที่นอนอยู่กับ“ความหยุด-ความพอ” กับคนที่นอนอยู่กับ“ความดิ้น-ความไม่พอ” อันไหนคือ ภาวะสถิตยยิ่งกว่า ก็อันนั้นไงคือความยั่งยืน สังคมที่ประกอบไปด้วยมวลชน และมวลชนต่างก็มีคุณสมบัติที่เจริญด้วยคุณธรรมแบบนี้ ย่อมมีสุขสงบตามคุณภาวะจริง ยั่งยืนแน่ นี่คือ สุขในความสงบยอมเย็นและเย็น ยิ่งกว่าสุขในความดิ้นรน ที่ต้องร้อนและไม่จบ พระพุทธเจ้าตรัสไว้เป็นคำสัตย์ ว่า สุขอื่นที่ยิ่งกว่าความสงบไม่มี

มีคำตรัสของพระพุทธเจ้าทรงยืนยัน สัจจะไว้อีกว่า **คุณธรรมที่เป็นคุณสมบัติพิเศษสุดนี้ เมื่อได้เมื่อบรรลุในตนเจริญถึงที่สุดแล้วจะมีความคงทนถึงขั้นเที่ยงแท้..นิจจัง ยั่งยืน..ธวัจตลอดไป..สัสตัง ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีกแล้ว ..อวิปริณามธัมมัง ไม่มีอะไรจะมาหักล้างทำลายได้..อสังหริัง แล้วอย่างนี้จะไม่ยั่งยืนได้ไง**

นี่แหละคือ สัจจะแห่งความยั่งยืน ถึงกระนั้นก็ดี ไม่ได้หมายความว่า สาธารณโภคิจะเป็นส่วนใหญ่ของโลกยืนยาวไปตลอดกาลนะ มีความเกิดขึ้นก็ต้องเสื่อมไปในทุกสรรพสิ่ง ไม่ละเว้นแม้แต่สิ่งที่ดีที่สุด ศาสนาพุทธแม้จะเป็นศาสนาที่ดีที่สุดแล้วปานใด แต่ก็ไม่พ้นจากความเสื่อมไปได้ ลักวันหนึ่งก็ไม่มีศาสนาพุทธในสังคมโลก สัจจะก็ต้องเป็นเช่นนั้น และขออย่าว่า ความยั่งยืนในที่นี้ คือ

ความเป็นกลุ่มก้อนของมหัศจรรย์ศาสตร์โภาคี
 เนื้อแท้จะมีสภาพเด่นนี้รวมตัวกันแน่นคงทนอยู่
 นานกว่ากลุ่มมหัศจรรย์คุณานิยม หรือมหัศจรรย์
 เศรษฐกิจโลกก็กระแสน้ำ เพราะกลุ่มคุณานิยม
 ที่ดูเหมือนสูงดูเหมือนใหญ่โตนั้นจะสลายสภาพ
 เด่นของเขาไปเร็ว เปลี่ยนผลัดกันไปกันมาไม่แน่น
 อยู่นาน มีสภาพเลื่อนง่ายเป็นลักษณะ“สมบัติ
 ผลัดกันชม”ไป เพราะแต่ละกลุ่มต่างแก่งแย่งกัน
 รวยแย่งกันใหญ่แย่งกันสูงอยู่ไม่หยุดหย่อน จึง
 เท่ากับแตกแยกกันอยู่ในตัว และกว่าแต่ละกลุ่ม
 แต่ละคนจะรวยจะใหญ่จะสูงก็กินเวลาพอสมควร
 ความแน่นไม่เคยมี ความนานก็ไม่ได้ มหัศจรรย์
 นี้เองที่คุณานิยมไม่ยั่งยืนเท่าศาสตร์โภาคี

ดร.พรเพ็ญ : มันจะมีเหตุปัจจัย
 หรือเงื่อนไขอะไรคะ

พ่อท่านฯ : ก็พูดไปแล้ว หลัก
 สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗ หรือวรรณะ ๔

ดร.พรเพ็ญ : คือมันเป็นเรื่องเดียวกับ
 เงื่อนไขที่ทำให้เกิดศาสตร์โภาคี ถ้าเงื่อนไข
 นั้นยังอยู่ ยังเข้มแข็ง ศาสตร์โภาคีก็ยังมีอยู่

พ่อท่านฯ : ใช่ ยั่งยืนแน่ เพราะ
 พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า **ตราบใดที่โลกนี้ยังมีผู้
 ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ คือผู้ที่สัมมาทิฐิ สัมมาปฏิบัติ
 มีผลจริง บรรลุธรรมจริง โลกไม่ว่างจากอรหันต์**
 นี้เป็นทฤษฎีสัจจะหลัก เป็นข้อยืนยันหลักของ
 พระพุทธเจ้า ถ้ามีผู้เข้าใจได้ และปฏิบัติถูกต้อง
 จนได้ผล อันนี้มันเกิดจริง ผลมันเป็นสาราณีย
 ธรรม เป็นศาสตร์โภาคีจริง เกิดเมตตากันจริง
 ฟังเกิด ฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตายกันได้ แล้วก็ขยัน
 หมั่นเพียรมีวรรณะ ๔ มันไม่มีปัญหาเลยถ้ามัน
 เป็นคุณสมบัติอันนั้นจริง คุณภาพอันนี้ไม่ได้ผิด
 เพียงจากลัทธิธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็น
 อภิลิขิตจริง ปฏิบัติเมื่อใดก็ได้ผลเมื่อนั้น

คุณแซมดิน : แปลว่าต้องฝึกปฏิบัติ
 ธรรมจนเป็นอาริยบุคคล ในระดับ

พ่อท่านฯ : ต้น กลาง ปลาย

ดร.สมหมาย : ศีลธรรมเป็นเงื่อนไข
 ถ้าปราศจากสิ่งนี้จะไม่เกิดระบบศาสตร์โภาคี

พ่อท่านฯ : ไม่เกิด อาตมาถึงบังอาจ
 บอกว่า **ชาวโคกเป็นเมืองอาริยะ เป็นสังคม
 อาริยะ** บังอาจพูด แต่คนเขาก็หัวเราะ เขาบอกว่า
 อาริยะก็ต้องแบบของเขา เขาก็มีแบบของเขา
 อยู่ แล้วก็ดีทั้งเราว่าไม่ใช่ ก็ไม่เป็นไร เราเอา
 หลักธรรมของพระพุทธเจ้ามาตรวจสอบ อันไหน
 มันลงกัน อันนี้เป็นศาสตร์โภาคีใหม่ เป็น
 สาราณียธรรมใหม่ เป็นพุทธพจน์ ๗ ใหม่ ตรงกับ
 วรรณะ ๔ ใหม่ หรือกถาวัตถุ ๑๐ หลักตัดสิน
 ธรรมวินัย ๘ มันสอดคล้องลงกันได้หมด

ดร.สมหมาย : เนื่องจากศาสตร์โภาคี
 ไม่ค่อยปรากฏในเอกสารทั่วไป หรือในตำรา
 หรือในการวิจัย จึงถือโอกาสมาสอบถามพ่อท่านฯ

พ่อท่านฯ : ขอบังอาจอีก เขาเข้า
 ไม่ถึงกัน ทั้งๆที่มีอยู่ในหลักฐานของพระพุทธเจ้า
 อาตมาก็นำมาอ้างอิงอยู่นี่ไง ก็อ้างผ่านๆมาอยู่

ดร.พรเพ็ญ : เรื่องศาสตร์โภาคีนี้ยังมี
 รายละเอียดอะไรที่ไม่ได้ถาม แต่ควรรู้อีกบ้างไหมคะ

พ่อท่านฯ : ก็มีรายละเอียดของ
 ปรมัตถ์ จิตวิญญาณอีกมาก ถึงแม้ถามไปก็อธิบาย
 คงยาก **ต้องติดตาม เพราะเป็นรายละเอียดที่
 ต้องเป็นจริง** มันจะละเอียดยิ่งกว่าที่มันจะเกิด
 ถ้าจิตไม่เกิดเป็นจริงถึงขั้นสุดท้าย เป็นอาริยะจริง
 เป็นต้น มันต้องเป็นโสดาบันจริงนะ สกิทาคามี
 เป็นจริงนะ แล้วมันเป็นขั้นโสดาบันขนาดไหน
 อย่างไร สกิทาคามีขนาดไหน อย่างไร อนาคามี
 หรืออรหันต์ขนาดไหนอย่างไร มันต้องเป็นจริง ถ้า
 ไม่เป็นจริงก็ไม่มีแก่นจริง ไม่มีสาระจริง

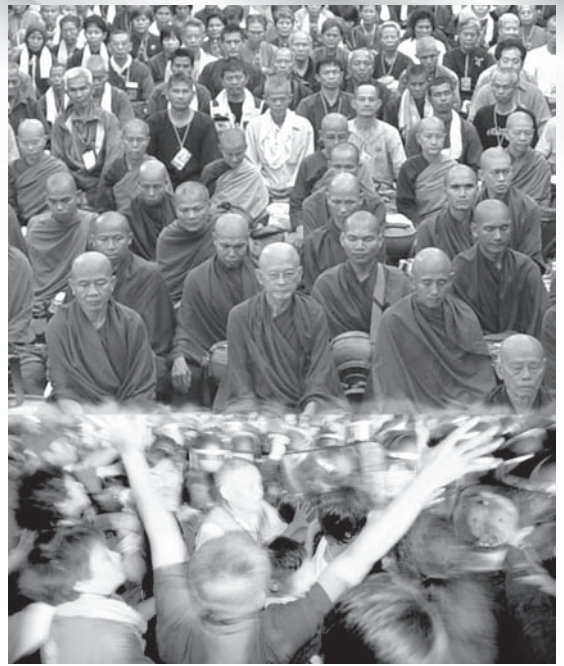
พุทธสันติวิธี กับ อารยะขัดขืน

๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ที่สันติอโศก
บ่ายสามโมง น.ส.จันทรา เสงสมบุรณ์ นักศึกษา
ปริญญาโท มหาวิทยาลัยมหิดล ขอสนทนา
สัมภาษณ์ เพื่อทำวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ
ทัศนคติและหลักปฏิบัติ เรื่อง **พุทธสันติวิธี กับ
อารยะขัดขืน ของชุมชนสันติอโศก**

ถาม : ตามทัศนคติของพระอาจารย์
มองสันติวิธีในแง่แนวคิดหรือกระบวนการเป็น
อย่างไรบ้างคะ

พ่อท่าน : เรื่องสันติวิธีมันเป็น
ความคิดที่ปัญญาชนทุกคนก็เห็นว่าควรจะเป็น
อย่างนั้นดีที่สุด คำว่า **สันติวิธี** มันมีกรอบ
ขอบเขตของพฤติกรรม ของแต่ละบุคคล ไปจนถึง
จิตใจในองค์รวมของกลุ่มหมู่สังคม มีพฤติกรรม
ของบุคคล สงบหรือไม่ อย่างไร แค่นั้น อาตมา
มั่นใจว่า จิตใจมนุษย์ปัจจุบันนี้มีความฉลาด มี
ความลึกซึ้งพอ มีความเข้าใจว่า พฤติกรรมของ
คนที่ไม่ทำร้ายใคร ไม่ตอบโต้ใคร สงบถึงขั้นเป็น
อุตตริมนุสสรธรรม คือจิตไม่มีกิเลสรุนแรงจริง
จึงไม่ก่อความรุนแรง มีความแจ่มใส ไม่สั่งสม
ไม่ชอบไม่ชัง พฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรม
ที่ศาสนาพุทธค้นพบ และได้พิสูจน์มาแล้ว

ในสังคมที่เป็นจริง ปรากฏการณ์จริง
มันไม่มีมันมีแต่นิทาน เป็นตำนานของความสันติ
หรือความสงบที่สยบความรุนแรง เมื่อเผชิญกับ
ศึก กลุ่มคนที่สงบ กับกลุ่มคนที่รุนแรง ถึงขั้น
ทำให้กลุ่มคนที่รุนแรงสงบลงได้หรือหยุดทำร้ายได้
ยกตัวอย่างพระพุทธเจ้ากับองคคุลีมาล องคคุลีมาล
ตั้งใจจะมาแต่พระพุทธเจ้าก็สงบเย็น ไม่ชอบไม่ชัง
กล้าหาญแสดงออกทางปัญญาให้คู่ต่อสู้ได้เห็น

เชิงปัญญาด้วยว่าไม่ธรรมดา จะด้วยท่าที ลีลา
โวหาร อย่างไรนั้น คือบทบาทของความสงบสยบ
ความเคลื่อนไหว อาตมาก็เชื่อในสิ่งนั้นว่ามันจะ
เป็นไปได้ เหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่มีการชุมนุมประท้วง
ภาพได้ปรากฏ ตามภาพปฏิทินนั้น (ภาพกลุ่ม
ประชาชนชุมนุมประท้วงที่ข้างทำเนียบรัฐบาลหนึ่งนั่งสงบ
กันเป็นมวลพลังสงบ กับกลุ่มคณะตำรวจแสดงพลังจะ
มากกว่าดั่งปราบปราม) นั่นคือเหตุการณ์**ความสงบ
สยบความเคลื่อนไหว ตำรวจได้พยายามจะเข้า
ปราบปรามกวาดล้างขับไล่ผู้ชุมนุม อาตมาได้
พาพวกเราชาวอโศกนั่งทำความสงบจริงๆเลย เรา
เห็นเครื่องไม้เครื่องมือเครื่องกลหนักที่จะมาใช้
กวาดล้างเพียบ ส่วนอาวุธที่ตำรวจจะชุกชอน
มาหือหรือไม่เราไม่รู้ แต่เสร็จแล้วตำรวจถอยทัพ
กลับ เราไม่ได้ทำอะไร เรานั่งทำความสงบจริงๆ
มีความสุขสงบกายวาจาใจเป็นระเบียบเท่านั้น
นี่ก็เป็นปรากฏการณ์ที่พิสูจน์จิตวิญญาณของ
มนุษย์ แม้ยุคนี้ ลึกๆของจิตวิญญาณก็ยอมรับ
ในความดีงามได้ ส่วนคนจะร้ายแรงอย่างไรก็
พฤติกรรมของคน ความสงบเมื่อถึงคุณภาพของ
ขนาดที่พฤติกรรมพฤติกรรมภาพขนาดหนึ่ง กับอีก
อันหนึ่งที่รุนแรง ความสงบชนะความรุนแรงได้**

ถาม : พระอาจารย์มองว่าในสังคมปัจจุบัน ลัทธิวิธียังมีอิทธิพลต่อสังคมได้

พ่อท่านฯ : มีได้ อาตมามั่นใจว่ามีอิทธิพลต่อมนุษยชาติได้ อย่างที่พวกเราได้ทำจริง มันไม่ใช่เรื่องสมมุตินะ นั่นเหตุการณ์จริง (เสียงหัวเราะ) ซึ่งถ้าตำรวจเอาจริงปราบจริง บุกทะเลงขึ้นมามันจะบาดเจ็บ แล้วพวกเราจะอดทนกันได้จริงไหม ก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วเขาจะเอาร้ายแรงขนาดไหนเราก็ไม่รู้ ซึ่งเหตุการณ์ครั้งก่อนเคยมีเราก็ใช้ความสงบ ไม่ตอบโต้เขาเลย ตอนก่อนโน้น(ชุมชนปี ๒๕๕๐) เขายังมีรุนแรงอยู่บ้าง ตีเราทำร้ายทำลายข้าวของเรา เราก็หลบ ไม่ตอบโต้จริงๆ สุดท้ายอาตมาทราบว่าเขาสะท้อนสะท้อนใจเหมือนกัน อาตมาว่าเหตุการณ์คราวนี้น่าจะเป็นบทเรียนหลังสุด มาคราวนี้เราเรียบร้อยสงบกว่าคราวโน้นเยอะ เขาจึงไม่กล้า ถ้าเขาจะเอาระบอบมาไล่ตีเขาก็ทำได้ แต่เขาไม่กล้าขยับ อันนี้เป็นข้อที่น่าศึกษาของมนุษยวิทยา

ถาม : พระอาจารย์มองว่าการไม่ทะเลาะกันเป็นลัทธิวิธียิ่งหนึ่ง

พ่อท่านฯ : อ้อ แน่นนอนๆ อันนี้เป็น Commonsense เป็นสามัญสำนึกที่ทั่วโลกรู้กันหมดแหละ

ถาม : พระอาจารย์เคยได้ยินคำว่า พุทธลัทธิวิธียิ่งไหมคะ

พ่อท่านฯ : ก็อาตมาพุทธรณะ อาตมาก็ใช้สันติมาจริงๆ และเจตนาจะพิสูจน์สันติจริงๆ แม้แต่เรื่องเล็กๆน้อยๆ ในชีวิตประจำวันก็ตามความเป็นสันติ สงบความรุนแรงได้แน่

ถาม : พระอาจารย์มองว่า พุทธลัทธิวิธียิ่งกับลัทธิวิธียิ่ง มีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไรบ้าง

พ่อท่านฯ : อาตมาไม่เข้าใจหรอกว่าลัทธิวิธียิ่งเอาอย่างไร แค่นั้น แต่**พุทธสันตินี้**

แน่นนอน จิตใจบริสุทธิ์สะอาด จิตในจิตของผู้นั้น ไม่มีอาการจริง เป็นความสงบของกรรม ๓ โดยเฉพาะจิตใจไม่มีกิเลสจริงๆ แล้วมีความแข็งแรงของจิตใจ ไม่ได้เกรงกลัว ไม่ได้หวาดหวั่น ไม่ได้บังคับจิตใจ ใจกล้าหาญ สงบ เบิกบานไม่กลัว ไม่ได้หุดหู่อะไรเลย มีเมตตาแท้ มีแต่ปรารถนาดีจริง ผลงานของจิตใจอย่างนี้มีประสิทธิภาพ มีเหตุมีผล มีธรรมฤทธิ์ ขอให้ผู้มีของจริงเถอะ

ถาม : พระอาจารย์มองว่า ในสังคมไทยปัจจุบัน พุทธลัทธิวิธียิ่งมีอิทธิพลต่อสังคมไทยมากน้อยไหมคะ

พ่อท่านฯ : อาตมามั่นใจว่ามีนะ ยกตัวอย่างที่อาตมาพาพวกเราทำความสงบ **เกือบไม่ได้เบียดเบียนใคร มีแต่ให้ นี่คือภาวะความสงบ เกือบจะมีน้ำใจ เราอยู่ท่ามกลางสังคมประเทศที่เต็มไปด้วยปัญหาอาชญากรรม มีผู้จะมารุกราน รุนแรง มารวนบ้าง แต่สุดท้ายก็ลาจางๆ เศษ ลูกหลงเล็กๆน้อยๆก็มีบ้าง แต่ถึงขั้นจะตั้งใจมาก่ออาชญากรรมจริงจัง ไม่มี หนึ่งที่เรานี้ไม่ได้มีหน่วยรักษาความปลอดภัยอะไรจริงๆ เป็นกิจจะลักษณะอย่างทั่วไปเขา เราไม่ได้เป็นหมู่บ้านปิดนะ เข้ามาเขาก็เห็นหมด เรามีอะไรแต่เขาก็ไม่ละลาบละลั้ง หลายสิบปีแล้วไม่มีเรื่องเลวร้าย รุนแรง ไม่ใช่ที่นี้ที่เดียว ชุมชนอื่นๆ ของชาวโศก ก็เหมือนกัน ไม่มีอาชญากรรมร้ายแรงอะไร**

ถาม : พระอาจารย์มองว่าแนวคิดอาริยะชัดขึ้น นำไปสู่สังคมที่สันติสงบได้ไหมคะ

พ่อท่านฯ : อาริยะชัดขึ้นนี้เป็นภาวะจำเป็น ที่จำต้องฝึกทำ ต้องละเมียดกฎเกณฑ์หลักของสังคม เพราะสังคมที่ลึกซึ้งสูงกว่ากฎเกณฑ์นั้น แต่เขาไม่เข้าใจความสำคัญที่จำเป็นนั้น เขายึดถือหลักเกณฑ์ ทั้งๆที่ความจริง

มันมีสังฆกรรมที่ถูกต้องกว่าในการขัดขึ้นนั้น ดังนั้น การขัดขึ้นหลักเกณฑ์ แม้แต่กฎหมาย เราก็จำเป็นต้องทำ เพื่อนำไปสู่สิ่งที่ดีกว่า หรือทำเพื่อได้สิ่งที่เป็นประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม ให้แก่สิ่งที่ดีควรเกิดควรเป็น ที่ยิ่งกว่า เป็นต้นว่า อาจารย์ไชยยงค์ ไชยพร ฉีกบัตรเลือกตั้ง นักรัฐศาสตร์ ก็รู้ว่าผิดกฎหมายแต่เป็นอารยะขัดขึ้น เป็นสิ่งที่ดีเหนือกว่านั้น ที่สุดศาลยกฟ้อง นี่คือรัฐศาสตร์

[ศาลพิเคราะห์พยานหลักฐานนำสืบทั้งสองฝ่ายแล้ว เห็นว่า การเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๙ ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๙ ว่าเป็นการเลือกตั้งที่ไม่เที่ยงธรรม ไม่เป็นการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ไม่ชอบตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐ บัตรเลือกตั้งที่กรรมการประจำหน่วยเลือกตั้งมอบให้แก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จึงไม่ใช่บัตรเลือกตั้งเป็นเพียงแบบพิมพ์บัตรเลือกตั้ง การกระทำของจำเลยจึงไม่อาจเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการเลือกตั้ง ส.ส.และ ส.ว. ม.๑๐๘ และการที่จำเลยมาใช้สิทธิเลือกตั้งแล้วฉีกบัตรเฉพาะในส่วนที่ได้รับมาทั้งสองใบอย่างเปิดเผยเพื่อสื่อให้ประชาชนตระหนักถึงการเลือกตั้งที่ไม่ชอบธรรม โดยไม่ได้ก่อให้เกิดความวุ่นวาย หรือความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใด จึงเป็นการใช้สิทธิต่อต้านการเลือกตั้งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยสันติวิธี ทั้งบัตรเลือกตั้งดังกล่าวก็เป็นทรัพย์สินที่กต.ใช้ในการทำความผิดในการเลือกตั้งและมีราคาเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองของประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามที่โจทก์ฟ้อง]

อย่างนี้เป็นอารยะขัดขึ้น สิ่งที่ดีจริง คนรู้ที่อยู่ข้างว่าทำเพื่อผู้อื่น ทำเพื่อส่วนรวม ทำเพื่อสิ่งที่ดีถูกต้อง หรือเราออกไปชุมนุมประท้วงทำเพื่อประเทศชาติเพื่อส่วนรวม ผิดกฎหมายจรรยา ขวางทางถนน แต่เพื่อประโยชน์ที่สูงกว่า **นี่คืออารยะขัดขึ้น** โธ..จรรยา ใช้ถนนที่ไหนไปก็ได้ เป็นเรื่องเล็ก

น้อย อย่างนี้เป็นต้น อารยะขัดขึ้นในสังคม ผู้ที่เห็นผลจำเป็นต้องทำ เพื่อสิ่งที่ดีกว่าถูกต้องกว่า

ถาม : ตามทัศนะของพระอาจารย์ อารยะขัดขึ้นตามแนวทางของอโศกให้คำจำกัดความอย่างไรบ้างคะ

พ่อท่านฯ : อย่างที่พูดไปแล้ว เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำ จ้านน ที่จำเป็นต้องฝืนทำ เพราะเป็นสิ่งที่ดีกว่า ถูกต้องกว่า เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ ต่อส่วนรวมยิ่งกว่า ก็ต้องทำ

ถาม : แนวคิดพื้นฐานอารยะขัดขึ้นของชาวอโศก มีหลักหรือแนวคิดอะไรบ้างคะ

พ่อท่านฯ : **ไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ตนเอง หรือกลุ่มหมุ่ของตนเอง ไม่เห็นแก่ตัว ละกิเลสที่เห็นแก่ตัวออกไปจริงๆ ให้หมดไป มันก็เป็นจริงตามความเป็นจริง กิเลสต้องลดจริงๆ แม้จะยังมีกิเลส แต่ในขณะที่ทำก็ต้องไม่เพื่อบำเรอกิเลสตน ถอดความยึดมั่นถือมั่นในตัวตน ตัวกูของกู ผู้ปฏิบัติธรรมที่สัสมมาปฏิญญากิเลสมันลดลงไปตามลำดับจริง ความเห็นแก่ตัวก็ลดลงจริง เมื่อลดลงจริงแล้ว การประพฤติที่เป็นธรรมหลักธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ได้หนีจากสังคม และจะรู้ว่าเราควรทำอะไร พฤติกรรมอะไรจะเป็นประโยชน์ให้แก่สังคม เมื่อเราลดตัวเองได้มากขึ้น เราก็เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้มากขึ้น เมื่อเราไม่เห็นแก่ตัว เราก็เห็นแก่ผู้อื่น เมื่อเราไม่ได้ทำเพื่อตัวเรา เราก็ทำเพื่อผู้อื่น เป็นของแท้**

ถาม : แล้ววิธีการ หรือกระบวนการของอารยะขัดขึ้นของชาวอโศก มีวิธีการหรือกระทำการอย่างไรบ้างคะ

พ่อท่านฯ : เราก็ไม่ได้กำหนด หรือจำกัดไว้ตายตัว เป็นสูตรอะไร เมื่อเผชิญกับสิ่งนั้นก็ใช้ปัญญาพิจารณาว่าควรทำอย่างไรต่อไป

ถาม : พระอาจารย์มองว่า อารยะขัดขึ้น

ตามแนวทางของ
ชาวอโศก นำไปสู่
สันติได้ไหมคะ

พ่อท่านฯ :

เรามั่นใจว่าการทำ
อย่างนี้นำไปสู่สันติ
ถ้าชัดขึ้นแล้วมันจะ
เกิดการนองเลือด
เราก็ไม่เอาหรอก
มันเสียหาย เรา
ต้องประมาธ จริงๆ
แล้วเราชัดขึ้น เรา
ท้วงเราต้าน แต่ถึงเขตหนึ่งถึงขั้นรุนแรง เราไม่
เอา เรามีกรอบของเรา

ถาม : อารยะชัดขึ้นตามแนวทางของ
อโศก มีจุดเด่น จุดบกพร่องอย่างไรบ้างคะ

พ่อท่านฯ : อาตมามองเห็นแต่
จุดเด่น น่าชื่นชอบ น่าชื่นใจ จุดบกพร่องยังไม่รู้
เท่าที่มีประสบการณ์ผ่านมา เราก็ดูผลได้ผลดีอีก
ที่ จุดบกพร่องเป็นเรื่องตามสังขาร ถ้าจะว่า
จุดบกพร่องที่เรายังมี ก็น่าจะเป็นร้ายยังไม่สมบูรณ์
บริบูรณ์ด้วยมวล ด้วยคุณภาพแห่งพลังสันติแท้
ที่เป็นพลังวิเศษอันเกิดจากนามธรรมทางใจเป็น
สำคัญ ยังไม่มีความจริงของพลังสันติที่จะไปรวม
ตัวกันทั้งมวลบุคคลทั้งมวลพลังแห่งธรรม แสดง
ภาวะอารยะชัดขึ้นเพียงพอ ถ้ามันมีคุณภาพมาก
เพียงพอ ความสงบเรียบร้อยจริงๆ มากเพียงพอ
อาตมาว่าจะเป็นปฎิหาริย์ เป็นอำนาจที่แสดง
ภาวะชัดขึ้นอย่างดียิ่งที่สุดในระบอบประชาธิปไตย

ถาม : ลักษณะเด่นเป็นอย่างไรบ้างคะ
อารยะชัดขึ้นตามแนวทางของชาวอโศก

พ่อท่านฯ : อารยะชัดขึ้น ที่มี
ความสงบโดยธรรม สยบความรุนแรงได้

ถาม : ตามทัศนะของพระอาจารย์ จะ
ถือได้ว่าอารยะชัดขึ้นตามแนวทางของชาวอโศก
ถือเป็นผู้พุทธสันติวิธีได้ไหมคะ

พ่อท่านฯ : เป็นพุทธสันติวิธีที่สุด
เราไม่เอาความรุนแรงไปสยบความเคลื่อนไหว
แน่นอน ถ้าจะทำเราก็จะเอาความสงบไปสยบ
ความรุนแรง แพ้ก็แพ้ ชนะก็ชนะ ไม่มีปัญหา

ถาม : แรงจูงใจในการออกไปอารยะ
ชัดขึ้นนี่คืออะไรคะ

พ่อท่านฯ : เราไม่ได้ทำเพื่ออามิส
ไม่ได้ทำเพื่อผลประโยชน์แก่ตนเอง เราเสียสละ
เราออกไปเราถูกด่า เขาว่าพวกนี้เป็นนักปฏิบัติธรรม
อะไรมาอยู่กับการเมือง เราไม่ได้อะไร เราออก
ไปเราเสียเวลา เสียแรงงาน เสียทุนรอน มีแต่
ไปจ่ายกับจ่าย เหน็ดเหนื่อยหนักหนาด้วย เราไป
ทำเพื่อความเรียบร้อยของสังคม ความเป็นอยู่
สุขของประชาชนประชาชาติอย่างจริงๆ ไม่มี
อะไรแอบแฝง มันเป็นความเห็นตามภูมิปัญญา
ที่บริสุทธิ์ใจของเรา ที่เรามั่นใจว่า เราเป็นมนุษย์
ก็ควรทำอย่างนี้จริงๆ

๗๗ ปี พลตรีจำลอง

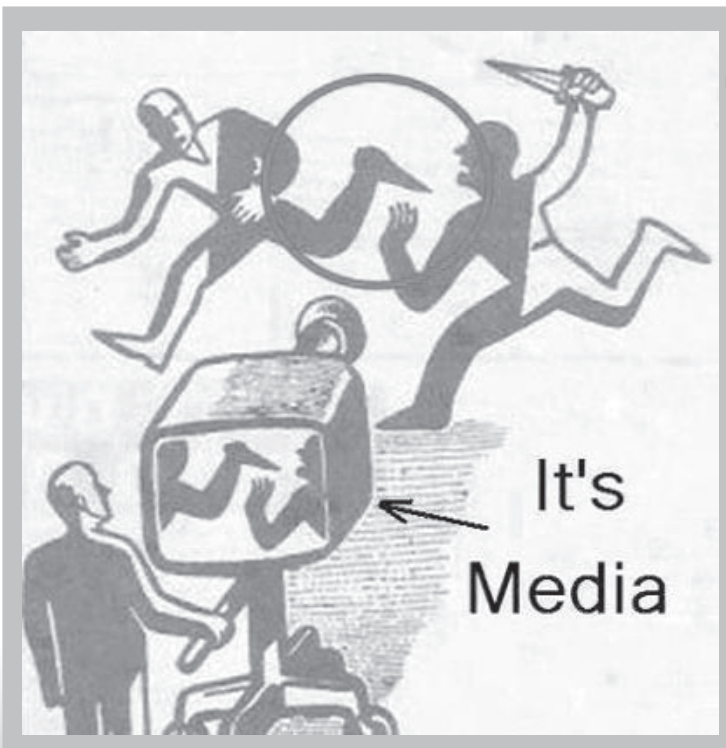
เขาเป็นคน ไม่มีอนาคต กำหนดหมาย
 ไม่กลัวตาย ไม่กลัวเป็น เห็นประจักษ์
 ไม่กลัวยาก ไม่กลัวจน คนชัง-คนรัก
 ไม่กลัวหัก ไม่กลัวจ่อ ไม่ถือ-อธรรม
 เป็นขันโดขึ้น-ขันโดลง ให้กักขัง
 เป็นทวยทหาร ผ่านหิน กิ่งสิ้นส่า
 เป็นธรรมะ การเมือง... เนื่องหนุนนำ
 เป็นเขาประจำ แรงจัด ความสัตย์จริง

✍ กำนจันท์

๕ ก.ค.'๕๕ (วันครบรอบอายุ ๗๗ ปีของพลตรีจำลอง)

ท่านเกิดมาเพื่อประกาศศาสนาพระพุทธ
 ให้พิสูทธิ์เรื่องรองผ่องไพศาล
 นรกสวรรค์ท่านชี้มีหลักการ
 พระนิพพานก็กระจ่างแจ้งชัดจริง

ระหว่างคนวิ่งหนีกลัวผีผลึก
 ภาพถูกตัดตัดเสี้ยวจนเสี้ยวขวัญ
 แต่กับคนมูทะลุคอยดูต้น
 ถูกยืนยันให้เห็นว่าเป็นดี
 มีมีใคร?สั่งสอนฆาตกรโหด
 กลายเป็นโจทก์ยืมร่ำสง่าศรี
 ชอบบิดเบือนความจริงสิ่งที่มี
 ปิดบัญชีไม่ตรงหลงประเด็น
 ถูกสังคมกล่าวหาคนน่า
 เสียหายยับวัตอุทยานผ่านให้เห็น
 ดีเป็นร้ายขาวเป็นดำสุดล้าเคียด
 จึงยากเย็นจะต่อสู้กับผู้ใด

✍๑๐๙๓๓.....

ขอประณาม คนทรามก๋อย ด้อยคุณค่า
จอมโจรบัณฑิต ชาลันถ้อย รวยโวหาร
หนีขัดเกลา เมตตรรกะ อหังการ
อันธพาล ฐานนรก ทมกมารยา

คงแก่เรียน เบียนเลศเล่ห์ เขวสมมุติ
นอกนาพุกร หลุดเป้าหมาย พ่ายตีงทา
สุดสามทาว กล่าววกวน ลันอิตตา
หย่อนกาวนา พร้าจรณะ ละสังวร

เสพความรู้ บูธธรรม ฉ่ำกั๊งขา
ยียดตำรา ภาษาศาสตร์ ทาสอักษร
ไบลานเปล่า กล่าวคำหยาบ ฉาบนิวรณ์
แบกคำสอน อ่อนศรีภธา ล่าอบาย

ดับอารมณ์ ข่มสัญญา ฆ่าสังขาร
มีจฉายาน พลาญพรหมจรรย์ เป็นจุดหมาย
สุดสับปรับ อภัยศ ทมค่างอาย
บ่อนทำลาย ขายพระศาสน์ ทาสนิครนงค์

เดียดจกั๊ย อาชีวก กกปรมัตต์
ติดบัญญัติ ขัดสัทธิธรรม พร้าสับสน
อวดของเก้ เทวนิยม พสมปน
ปุกุชน คนแก่วัด จดโลกั๊ย

ข้องโลกธรรม ต่ำอิทธิบาท ขาดมรรคผล
จิตอกุศล ขันอุปากาน แผงกมานฤษี
ไร้วินิตี สุดโง่งม จมกฤชฎี
อสังกัญญี ตีขลุม อุ่มอวิชชา

✍ อโศกสัมปวงโก

ถ่มน้ำลายรดฟ้า

แม้มหาสมุทรสุดกว้าง	เหลือคณา
เทียบเท่าต้นมหา	อยากได้
เลือกคนโลกสาภมา	รวมหมู่ กั๊นเฮย
ยกจักรวาลมอบให้	ท่อนรู้จักพอ
ปากนกต้องอยู่ได้	ตื่นช้าง
บัณฑิตถูกพาลขวาง	สยบให้
แสงอาทิตย์อรุณสาง	ถูกเหมย บั๊งเฮย
ธรรมถูกอธรรมข่มได้	โลกนี้ กสิยุค
น้ำหลากยังพ่ายแพ้	น้ำลาย
โกหกจนฉิบหาย	ทั่วหล้า
วสีเจ้าบ่นกระจาย	ขึ้นสู่ ฟ้าเฮย
เขพะหล่นถูกหน้า	แปดเปื้อน สูเอง
บุญนิยมยอมให้	ร่วมเย็น
ทุนนิยมทุกซ์เข็ญ	เดือดร้อน
ชวนชาวพุทธบำเพ็ญ	เพื่อผ่าน กสิยุค
เสียงพุทธไทยสะท้อน	อยู่ย่อน ร่วมเย็น

✍ พงษ์พากเพียร เคียงประโคน

เด็กทำหยาบผู้ใหญ่ นำทำแยก่อน
เด็กทำหย่อนผู้ใหญ่ ยานมิใช่หรือ
เด็กกระด้างวางเขื่องจนเลื่องลือ
ผู้ใหญ่ถือด้านกว่าอัสตาด

แก้ไขเด็กต้องแก้ไขผู้ใหญ่ก่อน
การกระทำคือคำสอน วิเสโส
ผู้ใหญ่ควรทบทวนตน เตวิชโซ
การโยกโยนปัญหาอย่าทำเลย

✍ ส.แต่ธรรม

รำลึก นายห้งๆเกร ปาลซิงห์ (นายการุณย์ ชันต์ปุระ)

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ แจ้งข่าวฌาปนกิจศพชาวอโศกรุ่นเก่า **นายห้งๆเกร ปาลซิงห์** (ชื่อไทย **นายการุณย์ ชันต์ปุระ**) ในรายการสงครามสังคม-ธรรมะการเมือง ประจำวันที่ ๑๙ มิ.ย.'๕๕ ซึ่งมีงานฌาปนกิจศพเสร็จสิ้นไปแล้วที่วัดวิษณุ เขตยานนาวา กทม. เมื่อบ่าย ๔ โมงของวันเดียวกันนี้

พ่อครูฯ เล่าว่า นายห้งๆเกร อายุ ๘๕ ปี (เต็มเมื่อ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๕) **ป่วยด้วยโรค อัมพฤกษ์-อัมพาตนาน ๑๒ ปี** โดยมีหลานปู่คือ **คุณวิสาขา** คอยดูแลเป็นพยาบาลตลอดมา ไม่เคยมีปัญหาโรคแทรกซ้อนใดๆเลย ได้ร่วมกิจกรรมสำคัญของชาวอโศกหลายงาน เช่น งานชุมนุม ๑๙๓ วัน ชุมนุมข้างท่าเนียบ ๑๕๗ วัน และงานอื่นๆ อากาณสุดท้าย ๖ เดือนก่อนเสียชีวิตคือ **ติดเชื้ที่ปอด** แล้วอาการก็ทรุดลงเรื่อยๆ

นายห้งๆได้มาปฏิบัติธรรม เนื่องจากมีความทุกข์ เพราะเป็นชาวซิกข์ที่มีผมน้อย ทำให้เพื่อนๆเข้าใจผิด ว่าทำไมตัดผมสั้นไม่ไว้ผมยาว เป็นเรื่องผิดธรรมเนียมของชาวแขกซิกข์ จึงเกิดความทุกข์ใจ แล้วได้หนังสือชาวอโศกไปอ่าน ก็เลยได้ตั้งอธิษฐานจิต แล้วเกิดเห็นนิมิตเห็นพ่อท่าน **สมณะโพธิรักษ์** แล้วก็ได้มาพบปะกัน นายห้งๆเกรก็เกิดศรัทธาพ่อท่านและวัตรปฏิบัติแบบชาวอโศกมาก จึงหยุดขายผ้าหันมาขายหนังสือธรรมะในราคาถูก ชื่อ **ร้านพุทธบูชา** (อยู่ย่าน ถ.ผ่านฟ้า กทม.) และตั้งโรงพิมพ์ด้วย จึงปฏิบัติธรรมกับชาวอโศกตั้งแต่นั้นเรื่อยมา..

ครอบครัวนายห้างฯก็รับประทานมังสวิรัต
มาตั้งแต่รุ่นสมัยปู่ย่าตายายนานมาหลายชั่วอายุคน
นายห้างฯจึงมีส่วนสำคัญ ที่ช่วยเผยแพร่สนับสนุนการ
กินอาหารมังสวิรัตของชาวโศก ในยุคเริ่มต้นอย่างมาก
(เพราะยุคนั้นคนไทยไม่ค่อยรู้จักอาหารมังสวิรัตกัน
เท่าใดนัก) ไม่ว่าจะเป็นสูตรอาหารที่ทําอย่างไร หรือกิน
อย่างไรที่ไม่ขาดสารอาหาร เมนูอาหารต่างๆ

หลานสาววิสาขา-เล่าว่าทุกครั้ง ที่คุณปู่
(นายห้างฯเกร)ได้พบพ่อครูฯ จะมีปีติมาก สามารถ
อ่านได้จากแวตาทของท่าน พร้อมด้วยท่านมีภรรยาที่ดี
ปฏิบัติต่อสามีด้วยความเคารพบูชาราวกับบิดา(กราบ
เท้าเช้า-ค่ำ ฯลฯ) จึงเป็นอาหารใจและพลังชีวิตที่ทำให้
นายห้างฯ มีอายุยืนยาวถึง ๘๔ ปี อย่างไม่ทุกข์เช่นคนอื่นฯ

พ่อครูได้ยืนยันเรื่องนี้ การมีปีติจิตนี้มันให้พลังที่มีอานุภาพมาก พ่อครูฯเองก็ใช้พลัง
อิทธิบาทของจิตอยู่เสมอ และได้สอนชาวโศกด้วยหลัก ๘ อ. (อิทธิบาท, อาชีพ, อารมณ์, อาหาร,
อากาศ, ออกกําลังกาย, เอาพิษออก, เอนกาย) ที่จะทําให้ชาวโศกมีสุขภาพดีและเชื่อว่าทําให้อายุยืน
ยาวได้ในอนาคต....

(บางส่วนจากบันทึกย่อ โดย **คุณใจแปลง สู่แดนธรรม+น้ำนวลดิน ถอดความเพิ่มเติมจากคิปรายการสงคราม**
สังคมฯ วันที่ ๑๙ มิ.ย.'๕๕)

ความอัศจรรย์ในชีวิตของ นายห้างฯเกร ปาลซิงห์

๑. พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ให้การยกย่องว่า **นายห้างฯเกรเป็นผู้มีศรัทธามั่นคง ไม่หวั่นไหว**
ไม่เปลี่ยนแปลง ดุจดั่งการกินมังสวิรัตที่มั่นคงอย่างไร ศรัทธาที่นายห้างมีต่อพระรัตนตรัยก็ฉนั้น

๒. **เป็นผู้ออกมาจากอาณาจักรของเวทนิยม** ที่ชาวอินเดียโดยทั่วไปไม่สามารถทําได้โดย
ง่าย นายห้างฯเคยสารภาพให้ฟังว่า ไม่สามารถชักชวนคนที่รู้จักให้ออกจากอาณาจักรของพระเจ้า
ได้แม้สักคนเดียว แต่ตัวนายห้างฯเองนั้น ประกาศตัวเป็นญาติธรรมเต็มที ในชุดเสื้อม่อฮ่อม
ไม่มีผ้าโพกศีรษะแบบชาวอินเดียทั่วไป

๓. ตั้งปณิธานไว้ว่า **จะให้เห็นอาหารมังสวิรัตได้รับความนิยมแพร่หลายในสังคมไทย** สมัย
ก่อนนายห้างฯถึงกับพาคนไทยไปพิสูจนมังสวิรัตถึงอินเดีย โดยกล้ารับประกันไว้เลยว่า ถ้าน้ำหนักใคร
ลดลงเพราะกินมังสวิรัต จะจ่ายเงินให้ทุกกิโล และต้องถือว่าชีวิตของนายห้างฯได้สมปณิธานของตน
เพราะมังสวิรัตได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง

๔. **งานศพระดับนายห้างฯ แต่เรียบง่าย** ธรรมดาๆ แต่ไม่ธรรมดา

“ถ้าผมตาย จัดงานศพแบบนี้ละ”, “ถ้าฉันตาย จัดแบบนี้ละ” และอีกหลายๆคน ต่างพูดสิ่งเดียวกัน นั่นคือให้จัดงานศพอย่างนี้ เมื่อต่างได้มาร่วมงานเผาศพ เห็นการจัดพิธีศพอย่างเรียบง่าย ของญาติธรรมเก่าแก่ของชาวอโศก คือ นายการุณย์ ชันต์ปุระ หรือนายห้างฯเกร ปาลซิงห์ นายห้างฯเกร เสียชีวิตเมื่อเที่ยงคืนของวันจันทร์ที่ ๑๘ มิ.ย. ๒๕๕๕ ด้วยโรคปอดติดเชื้อ ในวัย ๘๔ ปี ๓ เดือน และฌาปนกิจศพในวันรุ่งขึ้น คือวันอังคารที่ ๑๙ มิ.ย. ๒๕๕๕ โดยมีได้ตั้งศพบำเพ็ญกุศลแต่อย่างใด เป็นงานศพที่เรียบง่าย ที่หลายๆคนไปร่วมงาน ก็เพิ่งประจักษ์สลายตาเป็นครั้งแรก เมื่อทราบว่า วันนี้มีการเผา

ศพของนายห้างฯเกร เวลา ๑๖.๐๐ น. ที่วัดวิษณุ เขตยานนาวา กทม.

ชาวสันตอโศก ทั้งสมณะ ลิกขมาตุ และญาติธรรม ได้เดินทางไปร่วมงานประมาณ ๕๐ คน เมื่อไปถึงวัดพวกเขาแทบไม่รู้ว่ามีศพตั้งอยู่ที่นี้ เพราะจะมองหาพวงหรีดสักพวงก็ไม่มี จะมองหาโต๊ะตั้งโลงทอง ดอกไม้ รูปเทียนก็ไม่เห็น จะหากรอบรูปใส่ภาพถ่ายของผู้ตายพร้อมดอกไม้ประดับวางข้างๆโลงก็ไม่มี จะมองหาคอนเสิร์ตด่าก็ไม่เห็น จะมองหาคอนหน้าเศร้านัก-ตาแดงด้วยการร้องไห้ก็ไม่เห็น เห็นแต่ชาวอินเดีย ที่นับถือศาสนาซิกข์ และชาวพุทธมาร่วมงาน

เมื่อเดินเข้าไป จึงเห็นโลงศพของนายห้างฯเกรวางบนโต๊ะเตี้ยๆ เปิดฝาโลงไว้ มีผ้าคลุมอยู่ มีชาวซิกข์ยืนพนมมืออยู่ด้านหลัง ด้านขวามือเยื้องโลงศพมีภาพถ่ายเล็กๆ เป็นภาพเก่าของนายห้างฯเกร ใส่กรอบวางไว้ ไม่มีการอัดขยายภาพใหม่-ใหญ่ เหมือนที่เคยเห็นมา

เมื่อชาวซิกข์มาถึง ต่างทยอยเข้าแถวเดินไปหยิบดอกไม้จันทร์, รูป ๑ ก้าน และดอกดาวเรืองสีเหลืองและกลีบดอกกุหลาบ(ซึ่งใครจะหยิบหรือไม่หยิบก็ได้) แล้วเอาดอกไม้จันทร์-รูป และโปรยดอกไม้ไปทั่วศพ ใส่ลงไปในโลง มองเห็นร่างของนายห้างฯเกรห่อผ้าขาว โพล่แต่ใบหน้า ดูเหมือนคนนอนหลับ

ได้เวลา ๔ โมงเย็น ผู้ใหญ่ที่เป็นที่นับถือของชาวซิกข์และผู้มาร่วมงาน ยืนสวดมนต์รอบๆ โลงศพที่เปิดฝา ประมาณ ๕ นาที หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่(ลับเทร่อ)นำศพเข้าเตาเผา ใครมาไม่ทันก็ไม่ได้เผา **ไม่มีการโปรยทานเหมือนที่เคยเห็นมา**

เจ้าหน้าที่บอกว่าพรุ่งนี้ญาติจะมาเก็บ ถ้ำกระดูกไปลอยน้ำ ไม่มีการนำถ้ำกระดูกไปไว้ที่กำแพงวัด หรือไปสร้างสถูปโกศบัวสำหรับใส่ถ้ำกระดูกที่วัด หรือนำถ้ำกระดูกไปบูชาที่บ้านเมื่อปิดเตาเผา ชาวซิกข์ก็ไปร่วมนั่งสวดมนต์อีกครั้งหนึ่ง ประมาณ ๒๐ นาที เป็นอันเสร็จพิธีภายในงานเลี้ยงเพียงน้ำเปล่าเท่านั้น ไม่มีการแจกของชำร่วยแก่ผู้มาร่วมงาน

ในระหว่างที่ผู้มาร่วมงานทยอยกลับ เห็นชาวพุทธคนหนึ่งที่มาร่วมงาน **ยื่นซองใส่เงิน ให้ญาติเจ้าภาพที่ยืนส่งแขก เขาบอกว่าไม่รับ แล้วกล่าวขอบคุณ** ชาวซิกข์ที่มาร่วมงานไม่มีใครให้ซองแก่เจ้าภาพ เห็นแต่พวกเขาเข้าไปทำ ความเคารพภรรยาของนายห้างฯ เกรและทักทายญาติของนายห้างฯ แล้วเดินทางกลับ หลานสาวของนายห้างฯ บอกว่า เป็นประเพณีของชาวอินเดียที่จะรีบจัดการศพให้เร็วที่สุด ไม่เก็บศพไว้

ขณะที่นายห้างฯ เกรมีชีวิตอยู่ เขาได้ดูแลนายห้างฯ อย่างดีแล้ว เมื่อนายห้างฯ จากไป ก็ไม่รู้รู้สึกผิดหรือเสียใจแต่อย่างใด และเข้าใจว่าความตายคือสิ่งปกติที่ทุกคนต้องพบเจอ จึงเป็นงานศพที่เรียบง่าย ที่หลายคนอยากเอาเป็นแบบอย่าง

ความจริงที่ขัดใจ
 ดึกตาย-ย้ายเผา วิถีล้างผลาญ
 คือคุณค่าเก่าสืบสานไว้สุดสิ้น
 ณ วัดแขก-แปลกดีศรีแผ่นดิน
 เผาศพไว้เผาศน-ทรัพย์สิ้นใจ
 เก็บศพสวดข้ามคืนฝังศาสนา
 ทูทศาสตร์ สอนชัด ตัดสงสัย
 พระพุทธเจ้าสอนเผาศพจบไว
 ขอคนไทยถือพุทธหยุดลากยาว
 ❀ ท่านจันทร์

ชื่อ	นางแชนซ์ชัย เต็มวรรณสม (พี่น้อง ๗ คน เป็นคนที่ ๕)
เกิด	๕ กันยายน ๒๕๐๖
ภูมิลำเนา	จังหวัดบุรีรัมย์
สถานภาพ	สมรส
การศึกษา	ปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
อาชีพเดิม	เสิร์ฟอาหารภัตตาคารในกรุงเทพฯ

ปี ๒๕๓๗ ป่วยเป็นโรคมุมิแพ้ตัวเอง เริ่มกินมังสวิรัต อากาศป่วยดีขึ้นแต่ไม่หาย

ปี ๒๕๓๙ ไปอยู่กับกลุ่มสวนธรรมชาติ

อโศก จังหวัดสุรินทร์ เพราะเคยรู้จักกับคุณป้า เจ้าของสวน เพื่อรักษาสุขภาพ คนที่นั่นมีน้ำใจ ไม่คิดค่ารักษา แล้วพากันทำกิจกรรมธรรมชาติ ตามที่ตนเองต้องการ กินอยู่เหมือนสมัยครั้งตนเองเป็นเด็กๆ ชอบมาก ทั้งได้กินอาหารมังสวิรัต หมูกลุ่มพาฟังธรรมจาก **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ทำวัตรเช้า ตรวจสภาวะจิต ตอนเย็นและฝึกเจโตสมณะด้วย ด้วยกระบวนการกลุ่มเช่นนี้ทำให้สุขภาพดีวันดีคืน จนหายป่วยในที่สุด

ปลายปี ๒๕๓๙ จดทะเบียนสมรสกับ นายชายชาญ เต็มวรรณสม หลังจากคบหาดูใจกันมา ประมาณ ๑ ปี ที่สวนธรรมชาติอโศก ตนเองอยากอยู่บ้านนอกต่อ แต่สามีอยากอยู่ในเมือง เพราะเขาเป็นคนกรุงเทพฯ ก็ฝึกวางใจอยู่ที่ไหนก็ได้ ไม่ยึดติดกับสถานที่ ชัดเกล้ากิเลสตน และกำหนดกันว่า จะไม่มีลูก

ปี ๒๕๕๐ เข้ามาอยู่กรุงเทพฯ มา ฟังธรรมที่สันตือโคก มีประกาศรับสมัคร พนักงาน บริษัทพลังบุญจำกัด สามีสมัคร ก่อน ๓ เดือน แล้วตนจึงมาสมัครตามที่หลัง ความเป็นอยู่ที่นี้ส่งเสริมไม่ให้ยังเป็นคู่ เราก็ ไม่อยู่เป็นคู่ได้ ต่างทำงานกันไป วันหยุดก็ กลับไปบ้านสามีที่กรุงเทพฯ

เดิม ทำหน้าที่ตัดถั่ว ฝังดา บรรจุและจัดวางสินค้า แผนกพีชไร้ เช่น ลินค้าไปส่งลูกค้า เพราะสมัยก่อนบริษัท พลังบุญขายปลีกและส่ง

ปัจจุบัน ทำหน้าที่จัดวางสินค้า แผนกสุขภัณฑ์, ผักสด-ผลไม้, คัดแยกขยะ ที่บริษัท, ชัดห้องน้ำของลูกค้า และดูแล ความเป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งในร้านและ นอกร้าน

❁ ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน

ส่วนมากเกิดจากคน สู้ดท้ายต้องมาฝึกวางใจที่ตนเอง วัตถุสิ่งของพูดไม่ได้ ไม่ได้สร้าง ความรำคาญให้กับเรา

❁ แนวทางแก้ไข

ต้องขยันตรวจสอบจิตใจ ฝึกสติสอนตนเองอยู่เสมอๆ เช่น เมื่อได้ยินได้เห็นพฤติกรรม ในสิ่งที่ไม่ชอบ นั้นไม่ใช่นิสัยของเรา แต่เป็นนิสัยของเขา เป็นต้น

❁ ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด

เพิ่มอธิศีล

❁ คติประจำใจ

ตนแลเป็นที่พึ่งของตน

❁ เป้าหมายชีวิต

บรรลุนิยามขั้นต้นในชาตินี้

❁ ข้อคิดข้อฝากให้หมู่กลุ่ม

มนุษย์เวลาตายไปแล้วโอกาสจะเกิดเป็นมนุษย์ น้อยนัก

● เจ็ดชวบ	เสร็จกิจ	อรหันต์
ลาภพลัน	ล้นหลาม	รับไว้
โดนหมิ่น	มักมาก	โลกใหญ่
ไม่หวั่นไหว	ไม่สน	คนประถาม

ไขอดีตชาติของ**พระวสภเถระ** ได้สั่งสมบุญกุศลไว้แล้วในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ แม้แต่ใน**ยุคพุทธันดร** ซึ่งเป็นเวลาที่โลกนี้ว่างจากพุทธศาสนา คือช่วงเวลาระหว่างที่ศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งสูญสิ้นไป กับศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ยังไม่เกิดขึ้น

พุทธันดรนั้นเขาเกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์ มีชื่อว่า **นารทะ** ครั้นเจริญวัยแล้ว ได้ร่ำเรียนวิชาและศิลปะของพราหมณ์ทั้งหลายจนสำเร็จ แต่เพราะมีนิสัยใจคอโน้มไปในเนกขัมมะ (การออกจากการ) จึงละทิ้งการอยู่ครองเรือน ออกบวชเป็น**ขฤลิ** (นักพรตที่เกล้าผม มุ่นเป็นมวยสูง ถือลัทธิบูชาไฟ หรือเรียกว่า ฤาษี) ไปสร้างอาศรมที่ภูเขาสัมคเคะ ซึ่งอยู่ไม่ไกลป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)

นารทขฤลิพากเพียรบำเพ็ญตบะ (ข้อปฏิบัติเผากิเลส) จนกระทำฌาน (จิตสงบอันประณีตยิ่ง) และอภิญญา (ความรู้ยิ่ง) บังเกิดขึ้นได้ ไม่ช้านานนัก ก็เป็นที่เคารพเลื่อมใสของชนเป็นอันมาก จึงมีลูกศิษย์ถึง ๔๐,๐๐๐ คน ให้อบรมสั่งสอน

มืออยู่วันหนึ่ง ขณะที่นารทขุณฺโณอยู่ในที่หลีกเร้น ได้เกิดความคิดขึ้นมาว่า

“มหาชนนุชาเรา แต่เราไม่บูชาอะไรเลย **ผู้ที่**จะกล่าวสั่งสอนเราก็ไม่มี **ใครๆ**ที่จะตักเตือนเราก็ไม่มี **เราไม่มี**อุปัชฌาย์(ผู้พำนักบุตรเข้ารับการบวช) **และไม่มี**อาจารย์(ผู้แนะนำอบรมสั่งสอน) ทั้งที่อยู่ในป่านี้ เราควรได้เป็นศิษย์ผู้ภักดี บำรุงใจอุปัชฌาย์และอาจารย์ทั้งสอง แต่ที่เราไม่มีอุปัชฌาย์และอาจารย์อย่างนั้น

การอยู่ในป่าจึงไม่มีประโยชน์แก่เรา เราควรแสวงหาสิ่งที่ควรบูชา ควรแสวงหาสิ่งที่ควรเคารพ จึงจะได้ชื่อว่า **เราเป็นผู้ที่พึงพำนัก** ใครๆจะไม่ตำหนิเราได้”

คิดแล้วจึงไปยังชายหาดริมแม่น้ำอมริกา ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากอาศรม เป็นทำนน้ำราบเรียบ น่ารื่นรมย์ใจ เกือบกล่นด้วยทรายสีขาวสะอาด **แล้ว**โกยเอาทรายมาก่อเป็นพระเจดีย์ **ทำเป็น**พระสถูปแต่พระพุทธรเจ้า นำเอาดอกกระดังงอ ๓,๐๐๐ ดอกมาบูชาถวาย ด้วยความรู้สึกรักอิมอกอิมใจอย่างยิ่ง

แล้วประนมมือไหว้ ทำความนอบน้อมเคารพแต่พระเจดีย์ทราย เหมือนดังถวายบังคมพระพุทธรเจ้าในที่เฉพาะพระพักตร์ ทั้งในเวลาเช้าและเวลาเย็น

ยิ่งในเวลาใด ที่กิเลสและความตริกลงไปในกามเกิดขึ้น นารทขุณฺโณระลึกถึงพระเจดีย์ทราย **เพ่งดูพระสถูปที่ทำไว้ ดูได้อาศัยพระพุทธรเจ้าทรงตักเตือนแก่ตนว่า**

“ดูก่อนท่านผู้ไร้ทุกข์ ท่านควรระวังกิเลสไว้ เพราะการทำให้กิเลสให้เกิดขึ้น ย่อมไม่สมควรแก่ท่านเลย”

เมื่อนารทขุณฺโณระลึกถึงพระสถูปอยู่อย่างนี้ ย่อมบังเกิดความเคารพขึ้นพร้อมกัน สามารถบรรเทากิเลสความตริกลงที่นำเกลียดนั้นเสียได้ จึงได้อุทานออกมา

“โอ...พระสถูปเราได้สร้างไว้ดีแล้ว เราได้บรรลุปุทธธรรมอันไม่หวั่นไหว ก็เพราะได้ก่อก่อพระเจดีย์ทรายบูชาแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันผู้ปรารถนาจะกระทำกุศล ควรยึดถือเอาสิ่งที่เป็นสาระนี้ไว้ ก็การปฏิบัติตนเอง ทำให้สำเร็จ เหมือนกับบุรุษผู้มีกำลัง มีความอดสาหะจะข้ามทะเลหลวง พึงถือเอาท่อนไม้เล็ก วึ่งไปสู่ทะเลหลวง ด้วยความคิดว่า **เราจะอาศัยท่อนไม้เล็กนี้ข้ามทะเลหลวงให้จงได้**

บุรุษผู้มีกำลังพึงข้ามทะเลหลวง ด้วยความเพียรอดสาหะอย่างยิ่ง แม้ฉันทใด เราก็ฉันทนั้นเหมือนกัน **ได้อาศัยกุศลกรรมแม้เล็กแม้น้อยที่ได้ทำไว้แล้ว เพื่อข้ามพ้นสงสาร(การเวียนว่ายตายเกิด)ให้จงได้”**

นารทขุณฺโณได้ประพฤติธรรมอย่างนี้จนตลอดชีวิต ตายจากชาตินั้นแล้ว ได้ไปยัง**พรหมโลก** (โลกของผู้มีใจประเสริฐสูงสุด)

สิ้นอายุในพรหมโลกแล้ว ได้เป็น**จอมเทพ**(ผู้เป็นใหญ่ในคนที่จิตใจสูง) ๘๐ ครั้ง

ได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ** ๓๐๐ ครั้ง

ได้เป็น**พระเจ้าประเทศราช(เมืองขึ้น)**อันไพบุลย์ นับครั้งไม่ถ้วน

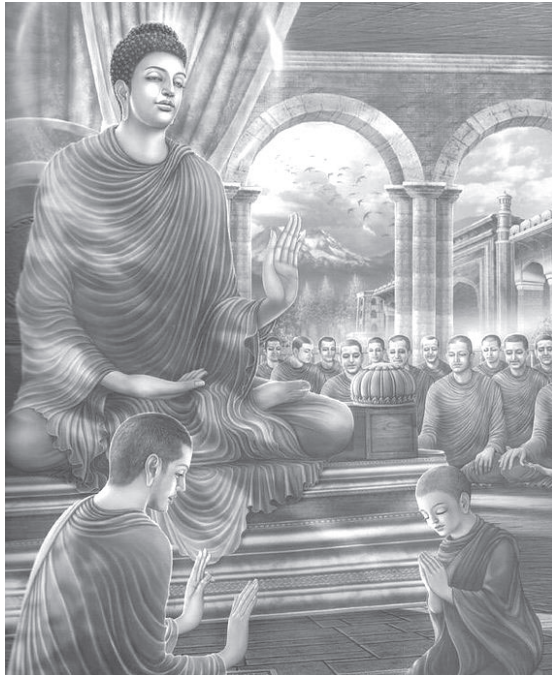
ในที่สุดถึงชาติสุดท้าย ยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดม**อุบัติขึ้นในโลก เขาเกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์มหาศาล(พราหมณ์ผู้มั่งคั่งร่ำรวย)ของนครสาวัตถี แคว้นโกศล มีชื่อว่า **วสภะ(ผู้ประเสริฐ)**

บิดามารดาของทารกน้อยวสภะนั้น เป็นผู้มีศรัทธาอย่างยิ่ง เคารพนับถือในพระผู้มีพระภาคเจ้า **เป็นผู้มีดวงตาเห็นธรรม รักในการฟังธรรม แล้วประพฤติตามคำสอนนั้น** ท่านทั้งสองได้สร้างพระสถูปทองคำไว้ที่ใต้ต้นโพธิ์ แล้วปูลาดด้วยผ้าอ่อนนุ่มสีขาวสะอาด บูชานอบน้อมเคารพแต่พระสถูปทองคำนั้น ดุจดวงยบังคมพระศาสดาในที่เฉพาะพระพักตร์ แล้วในวันอุโบสถ(วันพระ)ก็กล่าวสรรเสริญคุณของพระศาสดาตลอดเวลากลางวัน หยุดยั้งในเวลากลางคืนเท่านั้น

เมื่อทารกน้อยวสภะเจริญวัยอายุแค่ ๗ ขวบ ได้เห็นพระสถูปทองคำของบิดามารดาเสมอๆ ก็ระลึกชาติถึงเจดีย์ทรายแต่กาลก่อนได้ ระลึกถึงการประพาศธรรมที่เคยลดละกิเลสมาแล้ว **รู้แจ้งว่า บัดนี้กิเลสหมดสิ้นแล้ว ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในโลกแล้ว**

ดังนั้นพอได้พบเห็นพระธรรมเสนาบดีสารีบุตรเข้า ก็กล่าวขออนุญาตกับบิดามารดาออกจากเรือน **ไปบรรพชา(บวชเป็นสามเณร)**ในสำนักของท่าน

แต่พระศาสดาผู้มีดวงตาแห่งปัญญา ทรงทราบถึงคุณวิเศษที่สามเณรวสภะบรรลุอรหัตตผลแต่อายุ ๗ ขวบแล้ว จึงให้**อุปสมบท(บวชเป็นภิกษุ)**

พระวสภะเถระเป็นผู้ทำกิจในพระพุทธานุศาสนาสรร็จบริบูรณ์ดีแล้ว ตั้งแต่ยังเป็นทารกอยู่ที่เดียว ด้วยเหตุนี้ ทำให้มี ทายก(ผู้ให้)จำนวนมาก ถวายปัจจัย(ของจำเป็นในชีวิตคือ ๑. อาหารบิณฑบาต ๒. จีวร ๓. ที่พำนัก ๔. ยารักษาโรค) แก่พระเถระมากมาย พระเถระก็ทำการอนุเคราะห์รับไว้ โดยไม่ได้ห้ามปัจจัยทั้งหลายที่ทายกเหล่านั้นนำมาถวาย แม้จะใช้สอยปัจจัยตามที่ได้มาอย่างมักน้อยก็ตาม แต่ผู้ที่ยังเป็น**ปุถุชน(คนกิเลสหนา)**ก็สำคัญท่านว่า

“พระเถระองค์นี้ เป็นผู้มักมากในข้าวของเครื่องใช้ สะสมไว้บำรุงบำเรอร่างกายอยู่ ไม่รักษาจิตให้สิ้นโดยใจพอ”

จึงพากันดูหมิ่นพระวสภะเถระ แต่พระเถระก็ไม่ถือสา ไม่หวั่นไหว ไม่ได้คิดถึงการดูหมิ่นนั้นเลย แม้ปุถุชนเหล่านั้นจะนำเอาพระเถระไปเปรียบกับ**ภิกษุลงโลกรูปหนึ่ง**ก็ตาม

ภิกษุลงโลกนั้นพำนักอยู่ไม่ไกลจากที่พระเถระอยู่ แท้จริงเป็นผู้มีความปรารถนาอันลามก(หยาบช้าเลวทราม) แต่แสร้งทำตนเป็นผู้มักน้อยสันโดษ **เที่ยวลงชาวโลกให้หลงเชื่อ มหาชนต่างพากันยกย่องสรรเสริญภิกษุนั้น เหมือนอย่างพระอรหันต์**

เหตุการณ์นี้เดือดร้อนถึง**ท้าวสุขัมบดี**(คือท้าวสักกะจอมเทพ หมายถึง หัวหน้าใหญ่ของคนดี) ทรงทราบพฤติกรรมของภิกษุสงฆ์โลกนั้นแล้ว จึงเข้าไปนมัสการพระวสุภเถระ แล้วทรงถามไถ่

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ภิกษุสงฆ์โลกกระทำกรรมอันหยาบช้าเลวทราม จะนิพผลกรรมเช่นไร”

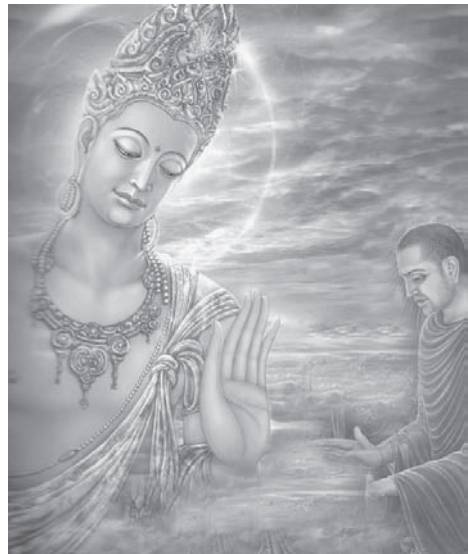
“ดูก่อนท้าวสุขัมบดี ขอให้ทรงทราบอย่างนี้ **บุคคลผู้สงฆ์โลกยอมฆ่าตนก่อน** ภายหลังจึงฆ่าผู้อื่น ผู้สงฆ์โลกนั้นยอมฆ่าตนได้ง่ายดาย เหมือนนายพรานนกหาอุบายลวงฆ่านก และทำตนให้ได้รับความทุกข์ในอุบายภูมิ (พื้นเพจิตใจที่เป็นไปเพื่อความฉิบหายมี ๑. นรก = ความเร่าร้อนใจ ๒. ตริภังคะ = ความมืดมัวโง่เขลา ๓. อสุรกาย = ความขลาดกลัว ๔. เปรต = ความโลภหิวกระหายไร้สุข) ด้วย

บุคคลผู้สงฆ์โลกนั้นไม่ใช่พราหมณ์(นักบวชผู้ประเสริฐ) เพียงแต่มีเพศเหมือนพราหมณ์ในภายนอกเท่านั้น เพราะพราหมณ์มีเพศอยู่ภายใน ปาปกรรมทั้งหลายมีในบุคคลใด บุคคลนั้นชื่อว่า**เป็นคนดำ(คนบาป)**”

ท้าวสุขัมบดีทรงสดับอย่างนี้แล้ว ก็เสด็จไปหาภิกษุผู้สงฆ์โลกนั้น แล้วตรัสศุภคาถาสั่งสอนว่า

“ดูก่อนภิกษุผู้สงฆ์โลก ท่านจงประพฤติธรรม จงเลิกการกระทำอันเป็นบาปเสีย นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป หากไม่เลิกทำชั่ว เราจอมเทพผู้เป็นใหญ่จะกลับมาลงโทษท่าน”

แล้วท้าวสุขัมบดีก็เสด็จกลับไปสู่วิมานของพระองค์

❧ **นวมทุกกร**

อังคาร ๑๙ มิ.ย.๒๕๕๕

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๒๖๗

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๑ หน้า ๔๐)

**บุตรตลตลผู้ลวงโลกยอมฆ่าตนก่อน
ภายหลังจึงฆ่าผู้อื่น**

รายงาน

จาก

บุชธสัณฐาน

สันติอโศก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

เป็นเดือนที่อากาศร้อน จนแผ่นดินลุกเป็นไฟ (ที่พิษณุโลก และลพบุรี) มนุษย์กำลังถูกคุกคาม อย่างน่าวิตกด้วยภัยล้างคม ภัยเศรษฐกิจ ภัยธรรมชาติ แรงขึ้น มากขึ้น แต่มนุษย์กลับไม่รู้สึกรู้สีกตัว ภัยที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ไฟโทสะ ไฟโลภะ และไฟโมหะ ที่เผาผลาญจิตวิญญาณผู้คนจนกลายเป็นสัตว์นรก เตร็จฉาน เปรต อสุรกาย ดุร้ายทำลายล้างซึ่งกัน และกัน (โลกันตะนรก=มิดมิด)

เหตุการณ์ทั่วไป

- อา.๑ ไปร่วมงานปลูกเสกฯ ครั้งที่๓๖ ที่บ้านราชฯ
- จ.๒ เจ้าหน้าที่กระทรวงการต่างประเทศ สปป.ลาว ๓ คน มาเยี่ยมชม
- อึ้ง.๓ นักบวชหญิงได้หัวัน ๕ คนมาเยี่ยมชม
- พ.๔ กลุ่มกุหลาบเหลืองมาประชุมที่ตึกสถาบันฯ
- ส.๗ พุทธศาสนิกชนชาวมาเลเซีย ๑๐ คน มาเยี่ยมชม
- อึ้ง.๑๐ ร่วมชุมนุมกับกลุ่มสยามสามัคคี ที่หน้าสถานทูต สปป.ลาว
- พฎ.๑๒ ไปร่วมงานตลาดอาริยะปีใหม่ไทยที่บ้านราชฯ

- ศ.๒๐ งานศพโยมณัฐจิตรา นิภากรสัมพันธุ์ อายุ ๘๕ ปี (โยมแม่คุณเหมือนดิน ศรีพิมพ์)
- อา.๒๒ ร่วมงานฌาปนกิจศพ โยมแม่คุณเหมือนดิน ที่เมรุวัดบางเตย กทม.
- อา.๒๙ พ่อท่านเป็นประธานประชุม ๘ องค์กร
- จ.๓๐ พ่อท่านเป็นประธานประชุมเตรียมงานโรงบุญที่สวนหลวง ร.๙ เนื่องในวันฉัตรมงคล

ประจำเดือนพฤษภาคม

๒๕๕๕

ทำชาวเขาซึ่งยังเป็นโลกียะให้เป็นชาวเราซึ่งเป็นโลกุตระ ทำชาวเราให้เป็นชาวโลก ซึ่งความเป็นภราดรภาพ เราทั้งผองพี่น้องกัน เกิดสันติภาพ เป็นเอกีภาวะ

เหตุการณ์ทั่วไป

- พ.๑ นักเรียนสัมมาสิกขาสันติอโศกเปิดเทอม พาผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.๑ ไปชมสวนบุญผักพืช
- ส.๕ วันฉัตรมงคล วันที่ ๕ เดือน ๕ ปี'๕๕ ชาวอโศกไปร่วมจัดงานรวมพลังชาติพันธุ์ถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยจัดร่วมกับเครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม และเครือข่ายองค์กรอื่นๆ มีชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองต่างๆมาร่วมงานประมาณ ๔,๐๐๐ คน ที่

สวนหลวง ร.๙ สมณะ ๕๕ รูป ลิกขมาตุ ๕ รูป
บิณฑบาต

อา.๖ จัดคอร์สสุขภาพ ๓ วันที่สวนบุญญา
คลอง ๑๓ โดยคุณไพโรจน์

ส.๑๒ กิจนิมนต์ประชุมกลุ่มชลบุรี

ศ.๑๘ จัดกิจกรรมอุโบสถศีล ๓ วัน

ส.๑๙ กิจนิมนต์ประชุมกลุ่มจันทบุรี

จ.๒๑ พ่อท่านเป็นประธานประชุมเตรียมจัดงาน
สัมพุทธชยันตีฯ

ส.๒๖ ร่วมฟังอภิปรายของกลุ่มพันธมิตร
ที่สวนลุมพินี กทม.

อา.๒๗ พ่อท่านนัดพบนักบวชและชาวชุมชน
สันตือโศก ในรายการขออนุญโสม ซึ่งพ่อท่าน
ต้องการให้ทุกคนมารวมตัวกันได้มาเห็นหน้าเห็นตากัน
พร้อมๆกัน โดยใช้เวลาแค่ ๔๕ นาที

จ.๒๘ นักเรียนลัมมาลิกษาจากทุกพุทธสถาน
เข้าค่ายเตรียมจัดงานสัมพุทธชยันตีฯ ๕ วัน

อ.๒๙ ร่วมชุมนุมคัดค้านพ.ร.บ.ปรองดอง(การ
ยื่นร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดอง
แห่งชาติ) กับกลุ่มพันธมิตรและกลุ่มต่างๆ ที่ลาน

พระบรมรูปทรงม้า ร.๕ และที่หน้ารัฐสภาฯ

อ.๒๙-พ.๓๑ สมณะ ลิกขมาตุ และญาติ
ธรรมผู้ร่วมชุมนุม ยังคงปักค้างที่ลานพระบรมรูป
ทรงม้า ร.๕

ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ใจแกร่งกล้า
ไขความจริง เอาออกมา ให้หมดหมด
คนสัตย์ซื่อ คนเป็นกลาง คนคิดคด
พึงกำหนด อย่างแจ่มชัด สัจธรรม

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

บุญญาภาพ คือ เดชาภาพ เอาความเก่ง
ความรวยไปช่วยผู้อื่น อย่าเอาความรวย ความเก่ง
ไปเบ่งข่มผู้อื่นตามดูตามรู้ปัจจุบันจะรู้เท่าทันความจริง
มนุษย์อยู่กับสมมุติแบบหลงหลงเสฟ พระอาริยะอยู่
เหนือสมมุติ ใช้สร้างไม่ใช้เสฟ (โอวาทจากพ่อครู)

เหตุการณ์ทั่วไป

ศ.๑ ญาติธรรมยังคงชุมนุมคัดค้าน พ.ร.บ.
ปรองดอง ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕

ส.๒-อา.๑๐ พ่อครูทำพิธีเปิดงานฉลองสัมพุทธ
ชยันตี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ โอลิศราธิปไตย ครั้งที่
๓๑ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕

อา.๓ มีพิธีเวียนธรรมที่ลานพระบรมรูปฯ

จ.๔ พ่อครูแสดงธรรม เนื่องในงานวัน
วิสาขบูชา ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕

อ.๑๐ ประชุมคณะผู้เอามาระสงฆ์(คภส.)

พนักงาน บ.ซูเปอร์สปอร์ตมาเยี่ยมชม

พฤ.๑๔ วันนี้นำอดีตเป็นวันก่อตั้งโรงเรียน
สัมมาสิกขาสันตือโศก ทำพิธีไหว้ครู

ส.๑๖ กิจนิมนต์ประชุมกลุ่มชลบุรี

อัง.๑๙ ร่วมงานฌาปนกิจศพนายห้างเกรย์
ปาลซิงค์ (นายการุณย์ ชันต์ประะ) อายุ ๘๔ ปี ที่วัด
วิษณุ เขตยานนาวา กทม.

ศ.๒๒-อา.๒๔ กิจกรรมอุปเสถศีล ครั้งที่ ๑๐๒

ส.๒๓ งานศพ น.ส.บุญนาถ ชาญเซาว์ อายุ
๙๔ ปี เป็นคนเก่าแก่ของ
สันตือโศก เสียชีวิตด้วยโรคชรา

อา.๒๔ ร่วมงานฌาปนกิจ
ศพ น.ส.บุญนาถ ชาญเซาว์
ที่วัดบางเตย กทม.

อัง.๒๖ พ่อครูไปหาหมอพัน

ส.๓๐ พ่อครูไปร่วมงานคืนสู่เหย้า เข้าคืนรั้ง
นศ.ปธ.(นักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม) ที่สวนบุญผักพืช
คลอง ๑๓ จ.ปทุมธานี

ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา อย่าผิวเผิน
อย่าเพียงฟัง เพลิดเพลิน ไพเราะหู
ต้องคิดเป็น ทำได้ ให้เป็นครู
เรียนให้รู้ ดูให้จำ ทำให้จริง

🙏 *สมณะแตงส้ม รับรักขิต*

ปฐมโศก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

ช่วง ต้นเดือนเมษายนทางปฐมโศกชนโตะ
เต็นท์และข้าวของอื่นๆ ไปบ้านราช เพื่อใช้เตรียม
จัดงานปลูกเสกฯ และตลาดอารียะ นับเป็นความ
โชคดีของชาวปฐมโศก ที่พ่อครูมีความประสงค์
เอารูปเขียนภาพพุทธประวัติ ที่ศาลาวิหาร ไปติดไว้
ที่บ้านราช เป็นบุญของพี่น้องชาวปฐมอีกประการหนึ่ง
คือได้จัดทำวีซีดีเรื่อง “นรกหลังตาย-สวรรค์ลวง
ตอนเป็นๆ” จำนวน ๒๕๐๐ แผ่น แจกในงาน
ปลูกเสกฯและตลาดอารียะ เป็นของที่ระลึกใน
เทศกาลปีใหม่ไทย

อา.๘ สมณะกรรมกร กุสโล ไปแสดงธรรม
และฉันที่บ้านคุณสมพงษ์ ปรกกายแก้ว บ้านกุรัง
อ.หินตั้ง จ.มหาสารคาม ซึ่งเป็นน้องชายและถือ
โอกาสไปโปรดญาติพี่น้อง ที่จากกันมาหลายปี

อัง.๑๐ สมณะหินเพชร และสมณะอีก ๕ รูป
ไปร่วมประชุมเพลิงโยมโสพิณ อินทร์ตรา ที่
วัดโลงวาศ อ.เมือง จ.สงขลา

อา.๑๕-จ.๑๖ สมณะและพระอาคันตุกะรวม
๔ รูป รับกิจนิมนต์ที่บ้านคุณจندی ไม่น่าง บ้าน
ชมพูพัฒนา อ.โนนสูง จ.โคราช

อัง.๑๗ สมณะหินเพชร และสมณะ ๕ รูป ไป
ร่วมประชุมเพลิง โยมจิตร พรรณาราย ที่วัด
ท่าตะเคียน อ.เมืองหาดใหญ่ จ.สงขลา

ศ.๒๐-อัง.๒๔ จัดค่ายยุวพุทธทายาทครั้งที่๒๗
มีนักเรียนมาร่วมเข้าค่ายครั้งนี้ ๑๗๗ คน รวม
ผู้ปกครองและกลุ่มศูนย์(รุ่นพี่ที่นำทำกิจกรรม)

ประมาณ ๒๐๐ คน เป้าหมายของงานคือให้เด็ก ๆ ได้ใช้ชีวิต แบบชาวพุทธ เช่น ฟังธรรมตอนเช้า ใส่บาตร ฝึกร่วมขบวนการกลุ่ม ฝึกความอดทน ฝึก การพูด การแสดงออก ฯลฯ

จ.๒๓ ตอนบ่ายประชุมชุมชนพ่อท่านเป็นประธาน พี่น้องชาวปทุมมอโคก ๓๐ กว่าชีวิต เดินทางไป สมทบกับพี่น้องพันธมิตร ที่สำนักงานอัยการสูงสุด จ.นนทบุรี เพื่อไปยื่นหนังสือคัดค้านการแก้ไข รัฐธรรมนูญ ไปที่ กกต. และสำนักงาน ปปช. ที่ ถ.สนามบินน้ำ จ.นนทบุรี ในความผิดเดียวกัน มี ผู้ไปร่วมคัดค้านครั้งนี้ประมาณ ๑๕๐๐ คน

ศ.๒๐ สมณะ ๓ รูป และพี่น้องชาวชุมชนรับ กิจนิมนต์ที่บ้านแม่เอื้อน สังข์กระเสต.บ้านปราโมทย์ อ.บางคนที่ จ.สมุทรสงคราม

พ.๒๖-จ.๓๐ ไปเข้าค่ายยุวกลีกรรรมที่นาแรง รักแรงฝัน มีนักเรียนประมาณ ๕๐ คน และ ผู้ปกครองรวมประมาณ ๗๕ คน

ศ.๒๗-จ.๓๐ ที่เนินพอกินจัดงานเข้าค่าย กลีกรรรมไร้สารพิษ สู่เศรษฐกิจพอเพียงอย่างยั่งยืน มีพี่น้องแฟนรายการฟังตนเองมาร่วมงานประมาณ ๑๐ กว่าจังหวัด ๑๐๐ คน

อา.๒๒ สมณะ ลิกขมาตุ และชาวชุมชน ไป ร่วมประชุมเพลิง คุณแม่สะอาด เห็นเพชร ที่วัด บึงลานสวาย อ.บางเลน จ.นครปฐม ซึ่งเป็นโยม หน้าของลิกขมาตุมนต์ทิพย์

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๕

พ.๒-พ.๓ สมณะ-ลิกขมาตุ-ครู สัมมนาปี การศึกษา ๒๕๕๕ โดยมีสมณะบินบน ธิรจิตโต เป็นประธาน สรุปการศึกษาาระใหม่ ปรับเปลี่ยน การศึกษา ม.ต้นเน้นวิชาการสู่ฐานงาน มีการ ประเมินคะแนนทุกวัน ม.ปลายเข้าฐานงานโดยมี แม่ฐาน-ครู นำพาภารกิจที่ทำการสรุปจบเป็นวันๆ ต่อยอดการศึกษาพัฒนาบูรณาการให้ยิ่งขึ้น

พ.๓-ส.๕ ทีมบริการได้ชนโตะ-เต็นท์-เก้าอี้ และอื่นๆ ไปร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์ถวาย พระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ร่วมกับกลุ่ม ชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองต่างๆ ที่สวนหลวง ร.๙ เขตประเวศ กทม. ผู้มาร่วมงานประมาณ ๔,๐๐๐ คน โรงบุญอาหารมังสวิรัตติ ๓๓ ร้าน ปทุมมอโคก ไปร่วม ๑๐๐ กว่าคน

พ.๙ เปิดแล้วร้านอาหารมังสวิรัตติปทุมมอโคก คุณประทุม ใจเฉือ กับคณะ ได้นิมนต์สมณะไปฉัน

ส.๑๒ เวลา ๙.๐๐ น. คุณจรรยา จิตต์ชื่น นายก อบต.กำแพงเขา อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช ได้นำชมรมผู้สูงอายุ ต.กำแพงเขา จำนวน ๑๐๐

กว่าคนมาเยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ

พ.ศ.๑๗-ศ.๑๘ อบรมเกษตรกรจากจังหวัดสมุทรสงคราม นำโดย เจ้าหน้าที่เกษตรจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวนประมาณ ๗๐ คน รวมทั้งสมาชิกจาก FMTV ที่เนินพอกิน โดยวิทยากรจากเนินพอกิน นำโดยสมณะเสียงศีล ชาตวโร

ส.๑๙-อา.๒๐ ทีมงานสุขภาพแพทย์วิถีธรรม (หมอเขียว) เกือบ ๑๐ คน จัดค่ายสุขภาพพึ่งตนที่แดนอโศก มีสมณะ-สิกขมาตุและผู้สนใจรวม ๖๐ คน บ่าย สมณะ-สิกขมาตุและญาติธรรมประมาณ ๒๐ คนไปร่วมงานพระราชทานเพลิงศพ คุณแม่เมธีบัวบาน ที่วัดสำนักคร้อ ต.สำนักคร้อ อ.ท่าเรือ จ.กาญจนบุรี ซึ่งเป็นโยมหน้าของสมณะนาไท อิสสรชนใน

ส.๑๙-ศ.๒๐ อบรมเจ้าหน้าที่จาก มสธ. (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมวิราช) ประมาณ ๖๐ คน รวมทั้งสมาชิกจาก FMTV ที่เนินพอกิน โดยวิทยากรของเนินพอกิน นำโดย สมณะเสียงศีล ชาตวโร

พ.๒๓-ส.๒๖ อบรมเจ้าหน้าที่และพยาบาลโรงพยาบาลอินทร์บุรี นำโดยผู้อำนวยการ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่ได้รางวัลที่ ๑ ของประเทศ เป็นโรงพยาบาลสีเขียวไม่ใช้สารเคมีในการซักผ้าและชำระล้างสิ่งต่างๆในโรงพยาบาล ปลูกผักอินทรีย์ใช้ในโรงพยาบาล จัดการขยะอย่างเป็นระบบ ได้มาอบรมที่เนินพอกิน เกือบ ๑๐๐ คน รวมทั้งสมาชิกจาก FMTV ทีมงานที่เนินพอกิน และวิทยากรจากสันติอโศก มาช่วยบรรยาย สร้างความประทับใจกับผู้เข้าอบรมเป็นอย่างมาก

ส.๒๖ ชาวชุมชนไปร่วมงานเมืองไทยรายสัปดาห์ ประมาณ ๒๐ คนที่สวนลุม จัดโดย ASTV ในงานนี้นำอาหารไปเลี้ยงด้วย

จ.๒๘ ประชุมชุมชน พ่อท่านเป็นประธาน และในตอนเย็นออกรายการ “เรียนอิสระ ตามสำนัก”

พ.๑๖-พ.๑๗ เข้าค่ายผู้ปกครอง เพื่อประสานสมานสามัคคี เพิ่มพูนการปฏิบัติธรรมสัมมาทิฎฐิให้ยิ่งขึ้น จำนวน ๔๒ คน และเปิดเทอม ร.ร.สัมมาสิกขาปฐมอโศก มีนักเรียน ๖๖ คน

พ.๓๐-พ.๓๑ ขนโต๊ะ เก้าอี้ เต้นท์ และอุปกรณ์อื่นๆ ไปลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕ เพื่อ

ไปคัดค้านร่าง พ.ร.บ.ปรองดอง รถ ๑๐ กว่าคน ชาวปฐมไปร่วมงาน ๑๐๐ กว่าคน

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

ศ.๑ กองทัพอธรรมยังคงปักหลักอยู่ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕ เพื่อจัดงานฉลองสัมพุทธชยันตี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกรำลึกครั้งที่ ๓๑ ไปจนถึง ๑๐ มิถุนายน ในงานนี้มีโรงบุญมีตลาดอารียะด้วย การจัดงานครั้งนี้นับว่าเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ ที่ลงตัวทั้งรูปและนาม เป็นการประกาศธรรม มุหนงลัทธิธรรมจักร ฉลอง ๒๖๐๐ ปีของการตรัสรู้ ในสถานที่อันสำคัญยิ่งของเมืองไทยคือลานพระบรมรูปฯ หมู่เราชาวอโศกในงานนี้หัวใจเกินร้อย พี่น้องที่มาใช้บริการต่างประทับใจ สินค้ามีคุณภาพราคาถูก(ขายขาดทุน) แม้แต่พี่น้องชาวเสื้อแดงมาทำกิจกรรมทางการเมืองตรงข้ามกับพวกเรายังมากินข้าวที่โรงบุญด้วยทำที่เป็นกันเอง งานนี้ชาวอโศกได้กำไรอารียะ สามล้านกว่าบาท สาธุ

ส.๒-อา.๓ ศิษย์เก่าจัดงาน สานสายใย สส.ฐ. ๒๐ ปี สัมมาสิกขาปฐมอโศก กิจกรรมของงานทำพิธีไหว้ครู เล่าประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาสู่กันฟัง-

ใส่บาตร-มีการแสดง ทั้งศิษย์เก่า-ใหม่ และไปจัด
โรงบุญที่ลานพระบรมรูปทรงม้าต่อ เป้าหมายของ
การจัดงานหนี้ยาวรั้งจิตวิญญาณของเพื่อนๆกลับเข้าวัด
เพื่อพัฒนาจิตวิญญาณสถานสัมพันธ์ทั้งศิษย์เก่าและ
ใหม่ไม่ให้ขาดช่วง-มากตัญญูสถานการศึกษาพึ่งเทศน์
ให้ชัดเถลจถวิญญาน-พึ่งธรรมจากพ่อท่าน ผู้มา
ร่วมงาน ๑๘๐ คน รวมชาวชุมชนด้วยกันก็เป็น
๒๐๐ กว่าคน บ่าย เจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่จากกระทรวง
เกษตรฯ นำโดยอาจารย์ชนวน รัตนวราหะ อดีต
รองอธิบดีกรมวิชาการกระทรวงเกษตร พาอดีต
รองปลัดกระทรวงเกษตร ๒ ท่าน รองอธิบดีกรม
ชลประทาน ๒ ท่าน ผู้ตรวจราชการกระทรวงต่างๆ
รวม ๑๐ ท่าน ดูนงานที่เนินพอกิน

พถ.๗-๑๑.๑๐ ไปร่วมงานศพพ่อเซ็ด จันทร์
รักษา คุณพ่อของคุณช่วยบุญและคุณเล็ก ที่วัด
บุญญประดิษฐ์ ประชุมเพลิงวันที่ ๑๐ มิ.ย. ตอนบ่าย
๔ โมง สมณะ-สิกขมาตุ ชาวชุมชนร่วมงานจำนวนมาก
และในวันเดียวกัน คุณกอบกุล ต้นติเวช ได้นำศพ
ของพระพี่ชาย พระประดิษฐ์ อโศโก ที่มรณภาพ
จากวัดดอนตูม อ.ดอนตูม นครปฐม มาจัดงานศพ ๑
คืน วันรุ่งขึ้นจึงประชุมเพลิง

ศ.๑๕ ช่วงก่อนฉัน โยมสุ่นันท์และลูกๆทำบุญ
ครบ ๑๐๐ วัน การมรณภาพสมณะพุทธชาติโต

จ.๑๘ ประชุมชุมชน พ่อท่านเป็นประธาน ทุก
ครั้งที่พ่อท่านมาประชุม จะมีรายการพิเศษ
“ขอบุญโฮม” แสดงธรรมแบบเป็นกันเอง ๔๕ นาที
ถ้าพ่อท่านมาตรงกับวันพระใหญ่ เมื่อลงปาฏิโมกข์
ท่านก็จะให้อโวกากับหมู่สมณะ แบบลึกๆ คราวนี้
ก็เช่นกัน ตอนเช้าเมื่อพ่อท่านมาถึงก็พาบิณฑบาต
มีชาวชุมชน และญาติธรรมมาอใส่บาตรจำนวนมาก
ตอนเย็นก็มีรายการ”เรียนนิสระ ตามสำนัก”

ศ๒๒-๑๑.๒๔ ที่มงานสุขภาพคุณมี คุณปราง
และจิตอาสาสุขภาพวิถีธรรมร่วมกันจัดสุขภาพพึ่งตนครั้งที่
๒ ที่อนุสรณ์สถานแดนอโศก มีผู้เข้าร่วม ๕๙ คน

พถ.๒๑-ศ.๒๒ อบรมเจ้าหน้าที่ อสม.(อาสา
สมัครสาธารณสุขมูลฐาน) จากโรงพยาบาลส่งเสริม
สุขภาพตำบล(รพ.สต.) บ้านบึง จ.ราชบุรี ๕๐ คน
นำโดย นายสมชัย มาร์ักษา (ผอ.รพ.สต.บ้านบึง)
อบรมที่เนินพอกิน ๒ วัน

พ.๒๗ สมณะเสียงศีล ชาตวโร เข้าร่วมประชุม
ในฐานะกรรมการและคณะทำงาน โครงการเรียนรู้
สื่อทางไกล เศรษฐกิจพอเพียง ที่มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช

พถ.๒๘ วันไหว้ครูของนักเรียนลัมมาสิกขา
ปฐมอโศก และวบบบ.(วิษชาลัยบรรดาบัณฑิตบุญ
นิยม) กิจกรรมภายในงาน ใส่บาตร-พึ่งธรรม รับ
โอวาทจากครู และชาวชุมชน “พ่อท่านพูดว่า ครูคือ
ผู้รู้ และเข้าถึงความรู้นั้นๆแล้ว จึงไปบอกสอน
เป็นตัวอย่างให้ผู้อื่น งานที่มีคุณค่า คือ สอนคน
ให้เป็นคนดี การเรียนเพื่อไปรับใช้สังคม”

บัณฑิตต้องฝึกตน

avunassuns nala

ศิระขอโศก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

“การศึกษาที่ไม่ลดทอนคุณค่าชีวิตไม่ได้” โรงเรียนสัมมาสิกขามิ่วตฤประสงค์เพื่อถ่ายทอดความเป็นอโศก ถ่ายทอดบุญนิยมสู่เยาวชนรุ่นต่อไป และเพื่อให้เยาวชนสามารถพึ่งตนเองได้ และเป็นที่พักพิงของผู้คนที่ได้ด้วย ปีนี้ทางโรงเรียนสัมมาสิกขาศิระขอโศก และวิทยาลัยอาชีวะสัมมาสิกขาฯ ได้เปิดค่ายคัดตัวได้ใช้ชื่อค่ายนี้ว่า “ค้นหาตัวจริง” ได้ใช้คำขวัญว่า “อ่อนน้อมถ่อมตน อดทน เข้มแข็ง” และได้ปิดค่ายคัดตัวเรียบร้อยด้วยดี

หมายเหตุประจำวัน ดังนี้

อา.๑-ส.๗ สมณะและชาวชุมชนไปร่วมงานปลูกเสกพระแท่น ที่บ้านราช จ.อุบลราชธานี

พ.๕ คุณแซมดาวผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านพร้อมทีมงานไปจัดโรงบุญมังสวิรัต ที่วัดโนนจิก ในงานฉลองศาลาเบรียณ

ศ.๖-ส.๗ กลุ่มรวมพลังปกป้องแผ่นดินอีสานได้มาพักค้างที่ศิระขอโศก เพื่อไปจัดกิจกรรมเสวนาปัญหาชายแดนไทย-กัมพูชาที่ ร.ร.ภูมิสรอน

อ.๑๐ ชาวชุมชนขนสินค้าไปขายในงานตลาดอารียะ ที่บ้านราช

พ.๑๒-ส.๑๔ ไปร่วมงานตลาดอารียะ ปีใหม่ สงกรานต์ ขายของกำไรอารียะ ที่บ้านราชและขายปุ๋ยในราคากำไรอารียะ ที่โรงปุ๋ยศิระขอโศก

อา.๑๕ ประชุมคณะครู เพื่อเตรียมงานค่ายคัดตัวนักเรียนใหม่

พ.๑๘-อ.๒๔ เปิดค่ายคัดตัวนักเรียนชั้น ม.๑ สัมมาสิกขาฯ และชั้นปวช.ของวิทยาลัยฯ

ศ.๒๐ ชาวชุมชนบางส่วนไปเยี่ยมพ่อของคุณพัฒนา(ยาว) โกยรัมย์ ป่วยเป็นมะเร็งที่ อ.กระสัง จ.บุรีรัมย์

อ.๒๔ สมณะแก่นหล้า สมณะสอนพร้อมชาวชุมชนเดินทางไปร่วมงานฌาปนกิจศพของพ่อของคุณพัฒนา โกยรัมย์ ผู้จัดการร้านหนึ่งน้ำใจ

ปิดค่ายคัดตัว “ค้นหาตัวจริง” ประกาศผลการคัดตัวนักเรียนที่ผ่านการคัดตัว

พ.๒๖ สมณะและผู้สูงอายุ-ชาวชุมชน ร่วมกิจกรรมกินข้าวป่า ที่สวนพลาญหิน

ศ.๒๗ ชาวชุมชนร่วมกันเก็บมะไฟที่สวนพลาญหิน ส่งขายที่หน้าร้านน้ำฟ้า หน้าร้านหนึ่งน้ำใจ, หน้าร้านแม่คึก และแบ่งส่งไปให้ชาวบ้านราชฯ

ส.๒๘ ประชุมครูเพื่อทำปฏิทินการศึกษาในภาคเรียนต่อไปและสรุปงานค่ายค้นหาตัวจริง

ศ.๒๗-อา.๒๙ อสม. ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาดูงานที่กาญจนบุรี

อา.๒๙ ประชุมชุมชนวิสามันท์ เพื่อเตรียมงานถวายพระพรในงานวันฉัตรมงคล

จ.๓๐ สมณะอนุตตโรพร้อมสมณะนวกะเดินทางจากบ้านราชมาถึงพุทธสถานศิระขอโศก

ของฝากจากพระไตรปิฎก

ตุกรภิกษุทั้งหลาย ก็สัมมาสมาธิของพระอารียะ มีองค์ประกอบคือ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากรรมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ ตุกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่งประกอบด้วยองค์เจ็ดเหล่านี้แลเรียกว่า สัมมาสมาธิ (มหาจิตตาริสสูตร เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒)

คนส่วนมากคิดว่า สมาธิคือการหยุดคิดหยุดการทำงาน แล้วไปนั่งหลับตานิ่งๆ เฉยๆ ไม่ต้องทำอะไร จึงต้องทำความเข้าใจในเรื่องนี้กันให้มากๆ ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า สูตรนี้ล้วนประกอบการทำงานทั้งสิ้น

๐ นักรวมธรรม

ประจำเดือนพฤษภาคม

๒๕๕๕

ฤดูกาลผันแปรเปลี่ยนแปลง จากหน้าแล้งเข้าหน้าฝน ความชุ่มชื้นเขียวขจีเป็นที่สบายตาเข้ามาแทนที่สีน้ำตาลอันแห้งแล้ง แม้ฤดูกาลยังแสดงให้เห็นนิจจัง คือความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ควรหรือที่คนเราจะหมกมุ่นมัวเมาใฝ่ยึดถือจะให้สิ่งต่างๆ เป็นไปตามใจเราต้องการ นักปฏิบัติธรรมจึงต้องมีสติรู้เท่าทันกิเลสตนเองอยู่เสมอๆ ยิ่งบ้านเมืองมีเรื่องราวปัญหาหนานัปการ ก็ยิ่งจำเป็นที่พวกเราต้องอุทิศตนเสียสละเพื่อรวมพลังกอบกู้บ้านเมืองที่นับวันตกต่ำถอยหลังเข้าคลอง ถึงเวลาที่ธรรมฤทธิ์จะแสดงอานุภาพให้ประจักษ์ ธรรมะอยู่ที่ไหนที่นั่น มีความสงบ สันติ และเสียสละอย่างเบิกบาน เพราะเรามีสมมติที่ถึงจิต ฤทธิ์ใจ ไฉนวิญญูญาณ

เหตุการณ์ต่างๆในรอบ ๓๑ วัน

อัง.๑ สมณะดวงดี ฐิตปุญโญ สมณะแกนหลัก วัฑฒโน ไปเยี่ยมมครูพี่เขยรามา เถาว์สุวรรณ ที่ตึกอายุรกรรม โรงพยาบาลกันทรลักษณ์

พ.๒ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านเขมตดาว นาวาบุญนิยม ไปประชุมที่อำเภอ

ครูประเมินภายในโรงเรียนสัมมาสิกขา

ปาย สมณะดวงดี ฐิตปุญโญ สมณะสอนโสไปโก สามเณร ๑ รูป โยม ๑๒ คน ไปร่วมงานศพ นางกอง แก้วคำ อายุ ๙๔ ปี มารดาของญาติธรรมพี่ไฉวรรณ แก้วคำ ที่บ้านเลขที่ ๓๑/๑ ม.๕ ต.โนนคูณ อ.ยางชุมน้อย จ.ศรีสะเกษ

พ.๓ สมณะแกนหลัก วัฑฒโน นำชาวชุมชนไปเก็บผลผลิต โดยเฉพาะมะไฟที่ไร่พลาญหิน เพื่อส่งไปร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์ถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดที่สวนหลวง ร.๙

ศ.๔ สมณะ ๑๒ รูป และญาติธรรม ๑๙ คน นำโดยอาจารย์ ๒ สมณะผืนฟ้า อนุตตโร เดินทางไปร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์ เวะสัมพันธฉันท์ที่สีมอโคก รถบรรทุกคน ๒ คัน และหกล้อบรรทุกวัตตุดิบทำอาหารและผลไม้ ๑ คัน

สมณะถ่องแท้กับคณะที่มาด้วย ๑ คันรถตู้เดินทางก่อน ๑ ชั่วโมง และไปฉันที่สันตือโคก

ส.๕ ร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์ฯ

ส.๕-พ.๑๐ คุณวันบุญ ชาวหนอง และสมาชิกโรงเขมพู ๕ คนไปร่วมงานตลาดนัดเกษตรพอเพียงในโครงการพระราชดำริ ที่พิพิธภัณฑ์เกษตรเฉลิมพระเกียรติ คลอง ๑ อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี และร่วมงานพุทธชยันตี ที่ ต.เทพราช อ.บ้านโพธิ์ จ.ฉะเชิงเทรา

อา.๖ คณะที่ไปร่วมงานรวมพลังฯเดินทางกลับ

จ.๗-พ.๙ ชาวเกาหลี ๔ คนมาศึกษาวิถีชีวิตชุมชน โดยรู้จักจาก social network

อัง.๘-พ.๙ สมณะถ่องแท้ วินยธโร ไปเทศน์อบรมที่ศูนย์ศรีสงครามอโคก

ศ.๑๑ เกษตรกร ๔๐ คน จากบ้านหม้อหนอง ต.จำปาขัน อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด มาศึกษาเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง

ส.๑๒,ศ.๒๕ ประชุมครู

อา.๑๓-พ.๑๗ คอร์สสุขภาพ ๕๔ คน และมีคอร์สติดต่อกันไปตลอดเดือนเป็นกลุ่มเล็กๆ ๕ ครั้ง

อา.๑๓,๒๗ ตรวจจีล

จ.๑๔ ศิษย์เก่ารุ่นแมลงปอ (จบปี ๒๕๕๑) กลับมาเยี่ยมชุมชน วัด โรงเรียน

วันเปิดเทอม ผู้ปกครองพาลูกหลานมามอบตัว

อัง.๑๕ สมณะถ่องแท้ และคณะ ๑ คันรถตู้ไปร่วมงานฉาปนกิจศพคุณดาวเพชร นาวาบุญนิยม ที่ราชธานีอโคก เสียชีวิตด้วยวัยโรค

อัง.๑๕,อา.๒๗ ประชุมชุมชน

พ.๑๖ สมณะ ๙ รูป นำโดยอาจารย์ ๒ สมณะผืนฟ้า อนุตตโร ชาวชุมชนและนักเรียนสัมมาสิกขาไปร่วมงานขึ้นบ้านใหม่ โยมพรณี นันทวงษ์ (แม่ต๋อย) ต.หลักเมือง อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ

ศ.๑๘-พ.๒๔ นักเรียนสส.ช. เข้าค่ายยุวพุทธกสิกรรม เพื่อเตรียมอาหาร ประสานน้ำใจจุดไฟคุณธรรม

อา.๒๐ สมณะ ๑๒ รูป ฟังสวดปาฏิโมกข์

อัง.๒๒ อาจารย์ ๒ สมณะผืนฟ้า อนุตตโร และสมณะ ๗ รูป นำคณะครู-นักเรียนที่เข้าค่าย

จาริกจากบ้านภูมิลีไปไร่พลาญหิน ระยะทาง ๑๐ กิโลเมตร

อา.๒๐ อสม. หมู่ ๑๕ ไปร่วมพัฒนาโรงพยาบาลชุมชน

ศ.๒๕ เจ้าหน้าที่จาก ร.พ.พระศรีมหาโพธิ์ อุบลราชธานี ๑๒ คน มาศึกษาเรื่องสมุนไพร

ส.๒๖ สมณะแก่นหล้า วัดธมโน ผอ.สัมมาสิกขาจารย์และศิษย์เก่า รวม ๖ คน ไปเยี่ยมศิษย์เก่ายังหารกล้า สายแก้ว ที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ อุบลราชธานี

อา.๒๗ สมณะ ๘ รูป คฤหัสถ์ ๑ คน นักเรียน ๑๒ คน นำโดยอาจารย์ ๒ สมณะผืนฟ้า อนุตตโร เดินทางไปช่วยเตรียมงานอโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๑ ที่พุทธสถานสันติอโศก

อสม. หมู่ ๑๒ มาตรวจลูกน้ำยุงลาย

จ.๒๘ ประชุมร้านค้า

อ.๒๙ สมณะถ่องแท้ วินยธโร ไปเทศน์อบรมที่ศูนย์ศรีโคตรบูรณอโศก

ชาวชุมชนและพันธมิตร ๑๕ คน เดินทางไปร่วมชุมนุมคัดค้าน พ.ร.บ.ปรองดอง กับพันธมิตรที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕

โยมสม ศีระมุข เสียชีวิต นำศพมาตั้งจัดงานศพ ที่ศาลาบุญถ้วม

พ.๓๐ เข้าสมณะแก่นหล้า วัดธมโน แสดงธรรมหน้าศพ ภาคค่ำ สมณะถ่องแท้ วินยธโร

พ.๓๑ ฉาปนกิจศพ โยมสม ศีระมุข อายุ ๘๔ ปี มีญาติธรรม ลูกหลาน มาร่วมงานมากมาย

ส่งท้าย สังคมเลวเพราะคนดีที่ท้อแท้ หรือเสียสละไม่มากพอ ไม่กล้าหาญพอ ชาวบ้านเมืองจึงมีแต่ถอยหลัง คนดีจึงต้องมารวมพลัง กอบกู้สังคม การชุมนุมแต่ละครั้งคือสนามคือบททดสอบคุณธรรมของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นปฏิบัติธรรม มาเถิดมาร่วมกันต่อสู้ กอบบ้านกู้เมืองให้เรืองรองขึ้นอีกครั้ง

 สมณะแก่นหล้า วัดธมโน

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

เสียงแห่งพระธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นสังฆธรรมที่พระโพธิสัตว์ได้นำออกมาประกาศเผยแผ่ที่ FMTV ทีวีเพื่อมนุษยชาติ ผู้ที่เป็นเวไนยสัตว์ เมื่อได้ยินได้ฟังก็จะตื่นจากความหลับใหลลุ่มหลง แสงแห่งพระสัทธรรมย่อมแผ่รัศมีสว่างไสวไปทั่ว เมื่อเหล่าเวไนยสัตว์ได้นำมาพิจารณาเนืองๆ ย่อมสามารถบรรลุผลอันสูงสุดพ้นจากทุกข์พบกับความสุขนิรันดร์

ความเคลื่อนไหวทั่วไป

ส.๒-อา.๓ ศิษย์เก่ารุ่น“สิงห์โตแดง” ได้เข้าวัดฟังธรรม ทำอาหารเลี้ยงสมณะ น้องสัมมาสิกขาและชาวชุมชน

อา.๓-ส.๙ นักเรียนมัธยมต้น และนกกระจาบ (ระดับชั้นประถมศึกษา) เดินทางไปร่วมงาน“ฉลองสัมพุทธชยันตี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๑” ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า กทม. นักเรียนมัธยมปลายลงฐานงานกิจกรรมและบ้านญาติ ทำวัตรเช้า-เย็น โดยดูจาก FMTV

อา.๑๐ นักเรียนจากภูผาฟ้า น้ำ และนักเรียนสันติบาล ซึ่งเป็นนักเรียนในสังกัดโรงเรียนสัมมาสิกขาจารย์ชวโศก เข้าพื้นที่เพื่อนับจำนวน

จ.๑๑ เจ้าหน้าที่จากสำนักงานการศึกษาเขต ๔ ศรีสะเกษ ๓ คน มาประเมินผลโรงเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในการประเมินคุณภาพโรงเรียนรอบที่ ๓ จาก สมศ.

อาจารย์โก้(ฟ้าฉาย อุดมรักษ์) นำทีมนักศึกษาแพทย์แผนไทยไปบรรยายสาธิตแพทย์ทางเลือกที่สาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษ

พ.๑๓ เจ้าหน้าที่จากสำนักงานเขตการศึกษา มาแจ้งผลคะแนน ได้คะแนน ๗๗.๕๗ และให้คำแนะนำเพื่อเตรียมความพร้อมรอบการประเมินรอบ ๓

พญ.๑๔ นักเรียนเริ่มต้นในการซ่อมดนตรีปี่กลาง มีอาจารย์ต่อมเป็นผู้ดูแลฝึกซ่อม

ศ.๑๕-อา.๑๗ ร่วมแรงร่วมใจไปถอนหญ้าข้าวที่นา“กอกโน”

จ.๑๘-พ.๒๐ ร่วมแรงร่วมใจกันทำก้อนเห็ด

พ.๒๐ ทีม อสม.ไปออกหน่วยตรวจลูกน้ำยุงลาย ที่หมู่ที่ ๒ ต.กระแซง

พญ.๒๑ กิจกรรมวันไหว้ครู มีศิษย์เก่ามาร่วมไหว้ครูด้วย

ศ.๒๒ อาจารย์แก่นฟ้า แสนเมืองไปบรรยายเรื่องสุขภาพ ๘ อ. ทีมมหาวิทยาลัยสารคาม

อา.๒๔ กิจกรรมชื่นชมซุ้มทรัพย์ของนักเรียน

จ.๒๕ อาจารย์ขวัญดินไปบรรยายให้คณาจารย์และนักศึกษา เรื่องสุขภาพ ทีมมหาวิทยาลัยสารคาม

อัง.๒๖ เปิดคอร์สสุขภาพจำนวน ๓๓ คน

พ.๒๗ อสม. หมู่ที่ ๑ มาออกหน่วยตรวจลูกน้ำยุงลายที่หมู่ ๑๕

พญ.๒๘ นักเรียน คณะครู จากโรงเรียนนิคมสร้างตนห้วยคล้า ๓ อ.วังทิว จ.ศรีสะเกษ มาศึกษาดูงาน

ร่วมแรงร่วมใจของชาวชุมชนไปเก็บถั่วเขียวที่บ้านจานเดี่ยว

 นักรวมใจ

ศาลือโศก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

เดือนนี้มีสองบรรยากาศ คืองานปลูกเสก “พระ” แท้ๆของพุทธ ครั้งที่ ๓๖ กับงานตลาดอารียะ ปีใหม่สงกรานต์ ๒๕๕๕ ที่ราชธานีโศก พวกเรากันอยู่น้อยคน เมื่อต้องไปร่วมงานต่างพุทธสถาน จึงทำให้พุทธสถานศาลือโศกเงียบสงบลงไปอีก บางคนไปร่วมที่เดียวทั้งสองงานติดต่อกัน บางคนไปร่วมงานเดียว บางคนก็ต้องกลับไปอีกเพื่อนำสินค้าไปร่วมตลาดอารียะฯ เราไปงานปลูกเสกฯกันเพื่อเรียนรู้และฝึกฝนตนเอง เป็นประโยชน์ตนโดยตรง ส่วนงานตลาดอารียะฯนั้น เราไปเสียสละเพื่อผู้อื่น ผู้ที่ไปร่วมทั้งสองงาน จึงโกยบุญไปเต็มๆ ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านครบพร้อม

เหตุการณ์ในเดือนนี้

อา.๑-ส.๗ งานปลูกเสก “พระ” แท้ๆของพุทธ ครั้งที่ ๓๖ ที่ราชธานีโศก

อัง.๓ สมณะ พระอัครันตุงกะ ชาวชุมชนและญาติธรรมไปฉาบปกิณายประหยัด สุขานนท์ น้องชายคุณโสน ใจหาญ ที่วัดตะคร้อ อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์

ศ.๖ สมณะ พระอัครันตุงกะ ชาวชุมชน และญาติธรรมไปฉาบปกิณายมูล บัวซุ่ม ลูกเขยตา ลำพัน ชะเอม ที่วัดเขาชาวดนาราม อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์

ส.๗ ชาวชุมชนและญาติธรรม ส่วนหนึ่งกลับจากบ้านราชสุพุทธสถานศาลือโศก

อัง.๑๐ ชาวชุมชนและญาติธรรม นำสินค้าไปร่วมงานตลาดอารียะฯที่ราชธานีโศก ๑๓-๑๕ เม.ย.

อา.๒๒-ส.๒๘ เข้าค่ายดูตัวนักเรียนเตรียมสัมมาสิกขาศาลือโศก จำนวน ๒ คน โดยครูไพฑูริศ บรรยากาศเข้ากับชีวิตชาวชุมชนที่เรียบง่าย

อา.๒๙ ประชุมคณะกรรมการชุมชนบุญนิยม เศรษฐกิจพอเพียงศาลือโศกและการศึกษา

ข้อคิดก่อนจาก

ผู้นำต้องมีคุณธรรมจริง ไม่ใช่แค่คุยไม้

ประจำเดือนพฤษภาคม

๒๕๕๕

เดือนนี้เป็นบรรยากาศที่หลากหลาย แต่ก็ควรตั้งอกยักให้เป็นบรรยากาศของมรณานุสติ เพราะในเดือนนี้มีงานฌาปนกิจถึงสองงาน เป็นโยมพ่อของสมณะและบิดาของศิษย์เก่าสัมมาสิกขาปฐมอโศก เป็นอนุสติเตือนใจพวกเราว่า อย่าประมาทในชีวิต トラบใดที่ยังมีลมหายใจ ควรเร่งทำความดีให้มาก

เหตุการณ์รายเดือน

ศ.๔ สมณะ ชาวชุมชน ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขา เดินทางสู่พุทธสถานสันติอโศก ๒ รถตู้ เพื่อไปร่วมงานโรงบุญแจกอาหารมังสวิรัต เลี้ยงชาวชาติพันธุ์ต่างๆที่สวนหลวง ร.๙

ส.๑๒ สมณะสิกขมาตุและชาวชุมชนบุญนิยม เคารพภูมิจพอเพียงประชุมร่วมกัน

จ.๑๔ สมณะ พระอัครันตุงะ และสิกขมาตุ รวมทั้งชาวชุมชนบุญนิยมเคารพภูมิจพอเพียงศาลีอโศกไปร่วมทำบุญขึ้นบ้านใหม่ของโยมสุรินทร์ ที่ต.บางลาย อ.บึงนาราง จ.พิจิตร

พ.๑๖-พ.๑๗ สมณะ พระอัครันตุงะ สิกขมาตุ ชาวชุมชน ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขา(สส.ภ. และ สส.ศ.) ไปช่วยทำอาหารมังสวิรัตและร่วมงานฌาปนกิจพ่อที่ ปลอดภัย (โยมพ่อสมณะพ่อแล้ว สมานีโต)ที่วัดบ้านทะเลพัฒนา ต.มอเจริญ อ.คลองลาน จ.กำแพงเพชร

ส.๑๙ สมณะพระอัครันตุงะและชาวชุมชนไปฉันภัตตาหารและรับประทานอาหารและร่วมใจกันพัฒนาสวนวังพิบูล

อ.๒๒ สมณะ พระอัครันตุงะ และชาวชุมชนไปเยี่ยมโยมทา อายุ ๘๔ ปี เดินไม่ได้ แต่ยังพอช่วยตัวเองได้ที่บ้านตะคร้อ อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์

ศ.๒๕ ตั้งศพพ่อฉลวย มีมา(บิดาศิษย์เก่า

สส.ฐ.) สมณะลือคม ชัมมกิตติโกเทศน์ภาคค่ำ

ส.๒๖ นักบวชทุกรูปเทศน์ก่อนฉัน เที่ยงครึ่ง เปิดใจลูกหลาน บ่ายโมง-ฌาปนกิจ

อา.๒๗ สมณะร่วมประชุมคณะกรรมการชาวชุมชนบุญนิยมเคารพภูมิจพอเพียงศาลีอโศก

พ.๓๐ ชาวชุมชน ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขา เดินทางเข้ากรุงเทพฯ โดยรถบัสม่วง เพื่อร่วมคัดค้านการนำพ.ร.บ.ปรองดอง ที่รัฐสภา

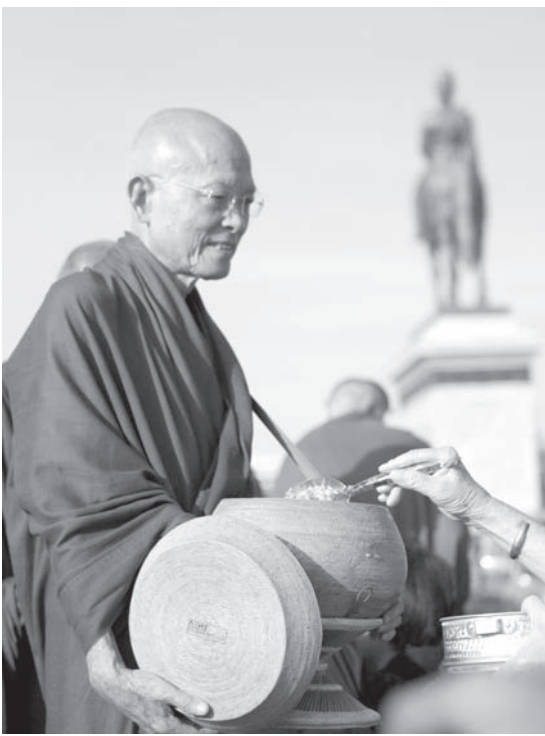
ข้อคิดสุดท้าย

จะพัฒนาประเทศชาติและสังคมให้ได้ดี ต้องพัฒนาจิตใจของตนเองก่อน

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

เดือนนี้เป็นบรรยากาศของงานฉลองสัมพุทธชยันตี คือการฉลอง ๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ ซึ่งพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้รวมเอาหลายๆงานเข้ามาไว้ในงานนี้ และเป็นช่วงเวลาที่ตรงกับประชาชนไปร่วมกันคัดค้านเพื่อไม่ให้รัฐบาลนำ พ.ร.บ.ปรองดอง เข้าสู่การพิจารณาในสภา

เหตุการณ์ทั่วไป

ศ.๑-๑.๑๐ สมณะ ชาวชุมชน ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขาศาลีโอศก เดินทางสู่พุทธสถานสันตือโอศก เพื่อร่วมตัดค้ำน พ.ร.บ.ปรองดอง และร่วมงานฉลองสัมพุทธชยันตี

อ้ง.๓ ชาวชุมชน และญาติธรรม ไปสมทบร่วมตัดค้ำน พ.ร.บ.ปรองดอง และงานฉลองสัมพุทธชยันตี

พ.๑๓ สมณะ พระอาคันตุกะ ชาวชุมชน และญาติธรรมไปเยี่ยมโยมเพลิง เพ็งภูที่โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์

อ้ง.๑๙-ส.๒๓ คอร์สสุขภาพล้างพิษตับ ดำเนินการ โดยคุณเพียงเพชร ศรีอุทิต

พ.๒๑ พิธีไหว้ครูของนักเรียนสัมมาสิกขากุฎาฟ้าน้ำและศาลีโอศก รวมทั้งบรรดาบัณฑิตบุญนิยม และนิสิตสัมมาสิกขาลัษวังชีวิต ก็ร่วมพิธีไหว้ครูด้วย เป็นพิธีที่เรียบง่าย น่าประทับใจ

พ.๒๗ อาโก้ ใจจริง และอาน้ำมิตร พานักเรียนสัมมาสิกขากุฎาฟ้าน้ำมาเพื่อนับจำนวน แต่ปรากฏว่า เมื่อถึงวันนั้น ทางเขตการศึกษาขอเลื่อนไป ยังไม่มีกำหนดว่าจะเป็นวันไหนเวลาใด

ข้อคิดสุดท้าย

ไม่มีอะไรที่ได้มาง่ายๆ โดยไม่มีการลงทุน

สมณะเน้นแทน พลานีโก

สีมาโอศก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

อา.๑-ส.๗ สมณะและญาติธรรมไปร่วมงานปลูกเสกฯ ครั้งที่ ๓๖ ที่พุทธสถานราชธานีโอศก

ส.๗ สมณะสร้างไทและสมณะดินทองไปร่วมงานฉาบปนกิจศพแม่สุด บุญมี อายุ ๙๔ ปี (แม่ของคุณบุญหนา บุญมี) ที่เมรุวัดโนนรัง ราษฎร์ศิริ บ้านโนนสูง ต.ปะ อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์

พ.๑๒-ศ.๑๔ ญาติธรรมวัง-สี-เมฆ ไปร่วมออกร้านขายสินค้าต่ำกว่าทุนในงานตลาดอารียะ ณ บ้านราชเมืองเรือ

จ.๑๖ อาจารย์ ๑ สมณะโพธิสิทธิ์ และสมณะแสนดินมาแวะพักค้างและเดินทางไปเพชรฆาภูมิ

พ.๑๘-อา.๒๒ งานเข้าค่ายยุวพุทธทายาท ครั้งที่ ๕ มีผู้เข้าร่วม ๕๓ คน

ศ.๒๐ หมู่สมณะ ๔ รูป ฟังสวดพระปาฏิโมกข์

อา.๒๒ ประชุมการสร้างเมรุและการถมดินบริเวณก่อสร้าง ประชุมสรุปการเข้าค่ายยุวพุทธ

จ.๒๓ กกต.จังหวัดมาเยี่ยมพรรคเพื่อฟ้าดินสาขาที่ ๓

อ้ง.๒๔ สมณะแก่นเกล้า สมณะฝนธรรม และชาวชุมชนสีมาฯแวะเยี่ยมโยมแสนหมั่น ที่ป่วยเป็นอัมพฤกษ์

พ.๒๕ สมณะดินทองไปร่วมเผาศพพ่อโรมแก้วมณี ญาติของสมณะเมืองแก้ว ณ วัดป่าจิตตาสამัคคี มีสมณะร่วม ๖ รูป จากหลายพุทธสถาน

ศ.๒๗ สอบสัมภาษณ์นักเรียน ม.๑ ปีนี้ผ่าน ๖ คน โดยสมณะและครูสีมาฯ

ส.๒๘ ประชุมชาวชุมชนสีมาโอศก

อา.๒๙มิ.ย.-๑พ.ค. สมณะเข้าคอร์สล้างพิษ

ข้อคิดก่อนจาก จากบ่อครู

ผู้รู้วิมุติรสแท้ๆจริงาเท่านั้น
จึงจะทิ้ง “โลกียรส” ได้อย่างเห็นา
ผู้ไม่รู้ “วิมุติรส”จริงาแท้ๆ
จะไม่ยอมทิ้ง “โลกียรส”เลย
ก็จะเห็นาอยู่โทนโท

☛ สมณะดินทอง นครวัด

ประจำเดือนพฤษภาคม

๒๕๕๕

สำหรับเดือนนี้ ชาวสีมาอโศก เห็นความสำคัญ
ของวันฉัตรมงคล(๕ พ.ค.'๕๕) จึงได้ไปร่วมตั้งโรง
บุญมังสวิรัต(ผัดหมี่โคราช) เพื่อเลี้ยงชนเผ่าชาติ
พันธุ์หลายชนเผ่า ที่รวมพลกันมาถวายพระพร
พ่อหลวงของแผ่นดิน ที่สวนหลวง ร.๙

ส่วนเด็กนักเรียนที่สมัครสอบเข้าเรียนชั้นม.๑
ปีนี้มีเด็กผู้ชายล้วนทั้งหมด ๖ คน และเดือนนี้ทาง
ร.ร.สัมมาสิกขาสีมาอโศก ต้องสูญเสียบุคคลการไป
๑ ท่าน คืออาจารย์ชลธิชา(ทะเลบัว) พุฒกลาง
เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ได้เสียชีวิตไปอย่างสงบ

เหตุการณ์

พ.๒ งานพระราชทานเพลิงศพอาจารย์ชลธิชา
พุฒกลาง ที่เมรุวัดโพธิ์ อ.เมืองนครราชสีมา

พ.๓ ประชุมสรุปคอร์สสุขภาพ และการดูแล
ผู้ป่วย(ยายแสนหมั่น)

ส.๕ สมณะชาติติน, สมณะดินทอง และญาติ
ธรรมไปร่วมงานรวมพลชาติพันธุ์ถวายพระพร
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่สวนหลวง ร.๙

ส.๑๒ ประชุมกรรมการชุมชน และประชุม
ผู้ปกครองนักเรียน

อ.๑๕ ครูและนักเรียนสส.ม.ไปช่วยกันหว่าน
ข้าวที่นาอำเภอลำทะเมนชัย

พ.๑๗ สมณะดินทองและญาติธรรม ๑ รถ
ตู้ไปร่วมงานฌาปนกิจศพ พ่อที่ ปลอดภัย อายุ

๙๓ ปี (โยมพ่อสมณะพอแล้ว สมานิต) ที่วัด
บ้านทะเลพัฒนา อ.ปางศิลาทอง จ.กำแพงเพชร
เช้าวันนี้ สมณะเดินดิน ดิกขวีโรได้แวะมาฉัน
ภัตตาหารก่อนเดินทางไปสันติอโศก

ศ.๑๘-๑๑.๒๐ จัดคอร์สสุขภาพ ๑๐ คน

ส.๑๙ ประชุมชาวชุมชนและคนวัด

๑๑.๒๐ สมณะ ๔ รูป ฟังสวดพระปาฏิโมกข์

พ.๒๓ คุณวิน(อดีตนายอำเภอ)มาร่วมประชุม
เพื่อหารือการสร้างเมรุ ขณะนี้ได้ถมดินเรียบร้อยแล้ว

พ.๒๔-ส.๒๖ นักเรียนโรงเรียนสาธิตชุมชน
การเรียนรู้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ แม่แจ่ม ชั้นม.๒,๓ จำนวน ๔๑
คน ครู ๙ คน มาศึกษาดูงานและพักค้าง ๒ คืน

๑๑.๒๗ ทำวัตรเช้าวันนี้อ่านกฎระเบียบชาวอโศก
ก่อนฉันมีพิธีมอบชุดเครื่องแบบให้นักเรียนชั้น
ม.๑ ทั้ง ๖ คน อาจารย์ ๒ (สมณะผืนฟ้า) และ
สมณะอีก ๔ รูป ครูให้โอวาท

อ.๒๙ ครูผู้่งดาวและคุณน้าอ้อม นำนักเรียน
ชั้น ม.๕ ไปช่วยเตรียมงานอโศกรำลึกที่สันติอโศก

พ.๓๐ ญาติธรรมส่วนหนึ่งเดินทางไปร่วมชุมนุม
ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า เพื่อคัดค้านพ.ร.บ.ปรองดอง

“สภาใดไม่มีสัตตบุรุษสถานนั้นไม่ใช่สภา”(พ.พ.)

☛ สมณะสร้างไท ปกติ

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

ส.๒ ประชุมคณะกรรมการชุมชน

สมณะดินทอง และญาติธรรม ๒ คน เดินทางไปร่วมงานฉลองสัมพุทธชยันตีฯ

พ.๑๔ สมณะฝนธรรม และสมณะดินทอง ไปกินนมนต์ฉันอาหารที่บ้านคุณศิริ(เกสิดกรวด) และคุณกัลยา(เกสิดผา) อ.จักราช จ.นครราชสีมา

ส.๒๓ สมณะสร้างไท สมณะชาติดิน สมณะดินทอง ร่วมกับชาวชุมชน ชาวพันธมิตรฯ และนักเรียนสัมมาสิกขา ไปโยนข้าวที่นาโป่งแดง อ.ขามทะเลสอ จ.นครราชสีมา

จ.๒๕ อดีตนายอำเภอวิน และอาจารย์วิเศษ จากเทคโนโลยีราชมงคล มาปรึกษาหารือสร้างเมรุ

จ.๒๕-ศ.๒๙ อบรมนักเรียนโรงเรียนหนองอีเหลอ จำนวน ๓๐ คน

พ.๒๗ เจ้าหน้าที่จากสำนักงานกายน จำนวน ๔ คน มาขอข้อมูลกิจกรรมของชาวสีมอโคก

ศ.๒๙ สมณะชาติดิน เดินทางไปเตรียมเข้าพรรษาที่สังฆสถานหินผาฟ้าฟ้า

ส.๓๐ ประชุมชาวชุมชนสีมอโคก

ข้อคิดก่อนจบ

ผู้ประพฤดิธรรม ย่อมอยู่เป็นสุข
ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

 สมณะดินทอง นครสโ

ภูฟ้าฟ้าฟ้า

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

เดือนนี้ อาจารย์ ๒ (สมณะผืนฟ้า อนุตตโร) ก็ได้ให้นำวาระศึกษาบูรณาการอยู่ที่บ้านราชเมืองเรือบ้านไม้เมืองหิน บ้านดินเมืองพุทธ เพื่อเตรียมงานปลูกเสกฯ และร่วมงานปลูกเสกฯ ส่วนบรรยากาศที่ภูฟ้าฯ ยังสงบร่มเย็น เหมาะกับการบำเพ็ญธรรม อยู่เสมอ

เหตุการณ์ในรอบเดือน

ส.๗ สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ สมณะแสนดิน ภูมิพุทธโต ประชุมชาว ชมร. เชียงใหม่ ที่พุทธสถานราชธานีอโศก

อา.๘ สมณะ ๓ รูป นำโดย อาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) สัมมนาครูแม่ไก่ ห้อง ๑,๓,๔ ที่บ้านราชาฯ

ศ.๒๐ สมณะฟ้ารู้ นโมโคโต สมณะฟ้าแสง ปากาโร สมณะคำดิน ภูมิปุรโณ เดินทางจากสันติมาลานนาฯ เพื่อติดตามดูเรื่องคลื่นวิทยุชุมชน สมณะฟังพระปาติโมกข์

ส.๒๑ สมณะ ๕ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ เข้าประชุมคณะกรรมการชุมชนภูฟ้าฯ ก่อนฉันประชุมชาวชุมชนภูฟ้าฯ ส่วนบ่ายมีพิธีรดน้ำดำหัวผู้อายุยาว จากนั้น ชาว ว.บบบ. บำเพ็ญธรรม บำเพ็ญคุณที่ลานนาฯ

อา.๒๒ สมณะ ๔ รูป นำโดย สมณะผองไทร รตนบุญโญ ประชุมชาวชุมชนดอยรายปลายฟ้า จ.เชียงใหม่

ส.๒๔ สมณะร่วมเมือง ยุทธาวโร มาสอนธรรมบนกระดาน ที่บ้านพีซผัก

สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ แสดงธรรมกับผู้อายุยาวที่ลานนาฯ

อา.๒๙ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ประชุมคณะกรรมการชุมชนเพชรผาภูมิ จ.กำแพงเพชร

จ.๓๐ สมณะ ๕ รูป ลิกขมาตุมาลีนี้ นำโดยอาจารย์ ๑ พบปะพูดคุยกับครู ที่ศาลีอโศก จ.นครสวรรค์

ขอฝากข้อคิดจากนักปราชญ์ว่า

“ผู้ที่พูดเรื่องความดี อาจไม่ได้สร้างความดี
ผู้ว่าดโม้สรรพคุณตัวเอง อาจไม่ได้ดีอย่างนั้น
การปฏิบัติธรรมนั้น แสลงกับการคุยโวโอ้อวด
ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจริงๆ จะไม่ได้ออกมาคุยโว
ยิ่งปฏิบัติไปยิ่งเกิดความอ่อนน้อมถ่อมตน
ยิ่งปฏิบัติไปยิ่งเกิดความรู้สึกไม่ครอบครอง
คิดให้ มากกว่า คิดกักเก็บ
ฟังคำชมกับคำตำแล้วรู้สึกเหมือนกัน
เขายกย่องชมเชยหรือตู่ถูกเหยียดหยามรู้สึก
เหมือนกัน
เมื่อรู้สึกเช่นนี้จะคุยโอ้อวดไปหาอะไร
เมื่อจิตเป็นเช่นนี้จะออกมาโม้เพื่ออะไร
ทำไปก็เพื่อทรงไว้ซึ่งสังฆธรรม
ธรรมะเท่านั้นมีคุณค่าอยู่ในตัวเอง
ไม่จำเป็นต้องออกไปคุยโวโม้แล้วจึงมีค่า
ไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นมาให้รางวัล แล้วจึงมีค่า
ทองแท้ไม่ต้องการคำชม”

☞ *amaraṃbhāsīṃ bhāsīṃ*

ประจำเดือนพฤษภาคม

๒๕๕๕

กฎหมายน้ำดินแดนแห่งผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม
ชาวชุมชนถือศีล ๘ การงานก็มีการทำกสิกรรม
ธรรมชาติไร้สารพิษ ปลูกอยู่ปลูกกิน ปัญหาขณะนี้
ก็มีควายจากชาวบ้านมารบกวนพืชผลที่ปลูกไว้
มีควายตัวหนึ่งผ่านมาที่โบสถ์ดินเห็นประตูโบสถ์
ดินเป็นกระจก ควายคงคิดว่าเป็นศัตรูมัน มันจึง
ขวิดประตูกระจกแตก ลัศว์เดรัจฉานมันไม่รู้จักตัว
เอง หากผู้ปฏิบัติธรรมไม่รู้จักกิเลสตัวเอง ก็มีคิด
ไม่ต่างจากควายขวิดกระจกนั่นเอง

เหตุการณ์ในรอบเดือน

อ้ง.๑ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ (สมณะ
บินบน ถิรจิตโต) ประชุมกับคณะครูปฐมวัย

ศ.๔-พฤ.๑๐ สมณะชาตุดิน ปฐวีโรส นำห้อง
เรียน ๒ จัดค่ายปรับพื้นฐานเพื่อความเบิกบาน
แจ่มใสให้กับนักเรียน สส.ภ. ห้อง ๒

ส.๕ อาจารย์ ๑, อาจารย์ ๒ นำนวกะ ๙ รูป
ร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์ถวายพระพรพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่สวนหลวง ร.๙ สมณะนวกะ
ร่วมปิ่นชบาต

จ.๗-ศ.๑๑ สมณะ ๔ รูป นำโดย อาจารย์ ๑
จัดค่ายยุวพุทธทายาท ที่ลานนา

ศ.๑๑ สมณะ ๔ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ร่วม
งานพิธีมอบตัวนักเรียน ม.๑ และ ม.๔ จำนวน ๖
คน ที่บ้านพีชผัก

ส.๑๒ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑
แสดงธรรมกับกลุ่มผู้สูงอายุ ที่ลานนา

สมณะ ๒ รูป นำโดย สมณะร่มเมือง ยุทธวิโร
แสดงธรรมกับญาติธรรมชาวชุมชนที่บ้านพีชผัก
ช่วงบ่าย มีการเลือกประธานนักเรียน ที่บ้านพีชผัก

อา.๑๓ อาจารย์ ๑ และปัจฉา ประชุมคณะ
ผู้ทำบัญชีชุมชน และ ชมร.ชม.

พฤ.๑๗ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ไป
ร่วมงานฌาปนกิจศพ คุณพ่อที่ ปลอดภัย อายุ
๘๓ ปี ซึ่งเป็นนิคมพ่อของสมณะพ่อแล้ว สมาชิกโต
ที่วัดทะเลพัฒนา ต.ปางศิลาทอง อ.คลองลาน
จ.กำแพงเพชร

สมณะชาตุดิน ปฐวีโรส พร้อมคณะครู
นักเรียน สส.ภ. ห้อง ๒ ไปร่วมงานฌาปนกิจศพ
นางลำดวน บุญมาก อายุ ๓๔ ปี เสียชีวิตด้วย
โรคติดเชื้อในกระแสเลือดซึ่งเป็นแม่ของนักเรียนสส.ภ.
สุธิดา ทับทิม ที่สุสานบ้านพระธาตุ อ.สันทราย
จ.เชียงใหม่

พ.๑๖ อาจารย์ ๒ พร้อมสมณะนวกะจำนวน
๖ รูป เดินทางไปที่บ้านโยมตุ่ยหรือพรณิ(เย็นอภัย)
นั้นทวงษ์ ที่ถ.หลักเมือง อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ
เพื่อขึ้นบ้านใหม่

ศ.๑๘ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ประชุม
คณะกรรมการชุมชนกฎหมาย ที่ลานนา

ส.๑๙ สมณะ ๕ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ประชุม
ชาวชุมชนกฎหมาย และมีการเลือกตั้งประธานชุมชนโดย

นางทองธรรมชาติ เจนชัย ได้รับเลือกเป็นประธานชุมชน

อา.๒๐ สมณะพึงพระปาติโมกข์

จ.๒๑-พ.๒๔ สมณะ ๓ รูป นำโดย สมณะ โพรสิทธิ์ โพรสิทธิ์โท ร่วมงานฝึกอบรม เพื่อส่งเสริม สุขภาพแบบพึ่งตนเอง(ครั้งที่ ๑) โดยคุณไพโรจน์ อัครสิริว ที่บ้านพิซผัก ชุมชนสวนชายดอย

ส.๒๖ สมณะ ๓ รูป นำโดย อาจารย์ ๑ แสดงธรรมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่ลานนา

สมณะฟ้ารู้ นโภาคโต สมณะชูปดิน วิชชานันโต ประชุมชาวชุมชนดอยรายปลายฟ้า จ.เชียงใหม่

อ.๒๙ สมณะชาตุดิน ปฐวีโรโส คณะครู ชาวชุมชน และนักเรียนสส.ภ. ห้อง ๒ เดินทางมา ร่วมงานเตรียมงานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสูงสุดยิ่งใหญ่ โอศุกรำลึก ครั้งที่ ๓๑ ที่ ชุมชนบุญนิยมสันตือโศก

จ.๒๑ อาจารย์ ๒ นำสมณะนวกะจำนวน ๖ รูป ไปเข้าค่ายยุวพุทธกสิกรรม ร่วมกับนักเรียน ร.ร.สัมมาสิกขาศีระอโศก ตั้งแต่ ชั้น ป.๑-ม.๖ คณะครู ชาวชุมชนและผู้ปกครองเดินจาริก จาก หมู่บ้านภูมิซรอลไปที่ไร่พลาญหิน ต.หนองดุม อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ระยะทาง ๑๑ กิโลเมตร และเดินทางกลับศีระอโศก หลังปิดค่ายในปลายวันที่ ๒๔ พ.ค.'๕๕

ของฝากก่อนจาก จากอาจารย์ ๑

การศึกษา คือ การเรียนรู้สมมุติ และ ปรมัตถ์สัจโลกุตระภูมิ

☞ สมณะโพธิรักษ์ โพธิรักษ์

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

ช่วงต้นเดือนนี้ อาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ถิรจิตโต) อาจารย์ ๒ (สมณะ ผืนฟ้า อนุตตโร) สมณะนวกะ ชาวชุมชนและนักเรียน สส.ภ. ได้ไป ร่วมงานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสูงสุดยิ่งใหญ่โอศุกรำลึกครั้งที่ ๓๑ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า นับเป็นประวัติศาสตร์ครั้งแรกที่ชาว

อโศกได้มาจัดงาน ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า ช่วงกลางเดือน อาจารย์ ๒ นำนวกะมาญาติทำห้อง๓

เหตุการณ์ในรอบเดือน

อา.๓ สมณะ ๑๓ รูป ลิกขมาตุ ๓ รูป นำโดย อาจารย์ ๒ ไปร่วมงานฌาปนกิจศพ คุณพ่อเฉลิม สอนจันทร์ อายุ ๙๑ ปี เป็นคุณพ่อของคุณแม่ ซึ่งเป็นญาติธรรม ที่วัดพิชัยสงคราม อ.เมือง จ.สมุทรปราการ เสียชีวิตด้วยโรคตับ

อา.๑๐ สมณะ ๘ รูป นำโดย อาจารย์ ๑ ไปร่วมงานฌาปนกิจศพ โยมพ่อเชิด จันทร์รักษา อายุ ๗๘ ปี เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งปอด ที่วัดบุญยประดิษฐ์ บางไผ่ เขตบางแค กทม. ซึ่งเป็นคุณพ่อของคุณช่วยบุญ คุณชูบุญ ชาวชุมชนปฐมอโศก

จ.๑๑ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ไปงาน กิจนิมนต์ฉันที่บ้าน คุณพัชรี ตูลาบดี อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา

อัง.๑๒ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ร่วมประชุมครู ปฐมอโศก ที่ปฐมอโศก

พ.๑๓ สมณะ ๙ รูป พระ ๑ รูป สามเณร ๑ รูป นำโดยอาจารย์ ๒ ไปร่วมงานศพคุณแม่อยู่สรวย คณะรินทร์ อายุ ๘๔ ปี ซึ่งเป็นคุณแม่ของคุณต้นเสียงธรรม บ้านห้วยสังยาว อ.แม่เฒ่า จ.เชียงราย

พฤ.๑๔ สมณะ ๑๑ รูป สามเณร ๑ รูป นำโดยอาจารย์ ๒ ไปร่วมงานฌาปนกิจศพอาม่าสุเจง ชวนชม อายุ ๑๐๔ ปี ซึ่งเป็นแม่ของโยมจู

สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ประชุมคณะกรรมการชุมชนเพชรผาภูมิ จ.กำแพงเพชร

ศ.๑๕ อาจารย์ ๒ นำคณะสมณะนวกะ มาช่วยขึ้นเสาวิหคชุมชน ที่ลานนาอโศก

นักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม ๔ คน มาร่วมฝึกฝนปฏิบัติธรรมที่ภูผาฟ้าหน้า

ส.๑๖ อาจารย์ ๑, อาจารย์ ๒ สมณะนวกะ แสดงธรรม ผู้อายุยาว ที่ลานนาอโศก

สมณะร่วมเมือง ยุทธวโร สอนธรรมะบนกระดานที่บ้านพีชผัก

อา.๑๗ สมณะ ๑๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑, อาจารย์ ๒ ไปร่วมงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ โยมปิ่น ที่ ต.สันมหาพล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

จ.๑๘ สมณะฟังพระปาติโมกข์

จ.๑๘-อัง.๑๙ สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ สมณะชาตุดิน ปฐวีโรส ครูกระจาย บุญยัง อาศิน ภูไพร บุญมาศ, นักเรียนสส.ภ. ห้อง ๒ ไปจัดนิทรรศการ สุขภาพพึ่งตนตามวิถีธรรมเตรียมร่วมงาน “อ.พ.สธ. แม่ใจ ภูมิปัญญาเกษตรแห่งแผ่นดิน ที่มหาวิทยาลัยแม่ใจ จ.เชียงใหม่”

พฤ.๒๑ ครู นักเรียน ไปร่วมงาน อ.พ.สธ. แม่ใจ และร่วมรับเสด็จสมเด็จพระเทพฯ

สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ สมณะคารทน ชันดีโก ประชุม ชมร. เชียงใหม่

สมณะดวงดี ฐิตปุญโญ สมณะสอน โสโปโก เดินทางมาจากดอยรายปลายฟ้าแวะมาเยี่ยมชาวลานนาฯ

ส.๒๓ สมณะ ๔ รูป นำโดยอาจารย์ ๑, อาจารย์ ๒ ประชุมคณะกรรมการชุมชน ภูผาฟ้าหน้า ที่ลานนาฯ

สมณะชาตุดิน ปฐวีโรส ไปร่วมงานศพนาย นริศ ทนชัย อายุ ๖๑ ปี ซึ่งเป็นเพื่อนของสมณะชาตุดิน ปฐวีโรส ที่วัดพระสิงห์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

อา.๒๔ สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ สมณะ ชูบดีน วิชานันต์ ประชุมชาวดอยรายปลายฟ้า เชียงราย

ส.๓๐ สมณะ ๓ รูป นำโดย สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ ประชุมครู สส.ภ. ห้อง ๒ ที่บ้านพีชผักสวนชายดอย

บทพากรรรมจากพ่อครู

การปฏิบัติธรรมต้องอ่านใจตนเองได้ ทำใจตนเองเป็น ใจแสนสงบ ใจแสนรู้ ใจแสนสบาย อ่านใจตนเองได้คือ มีสติสัมปชัญญะ

ทำใจตนเองเป็น คือ มีโยนิโสมนสิการ ใจแสนสงบ คือ มีสมาธิ ใจแสนรู้ คือ พันเนา สัจญานา สัจญายตนฌาน ใจแสนสบาย มีญาณรู้จริง เป็นกตญาณ ใจแสนสบายเพราะ ทมตอบายภูมิ กามภูมิ (อา.๑๐ มี.ย.'๕๕)

☞ *สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์*

ราชธานีโสภ

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

ช่วงครึ่งเดือนแรก บ้านราชมีประชากรอยู่ไม่ต่ำกว่า ๑,๐๐๐ คน เพราะเป็นช่วงงานปลุกเสกและงานตลาดอารียะ ซึ่งแม้จะมีคนเป็นพันคนก็ไม่ตักงาน มิ่งานให้ทำตลอด โดยเฉพาะที่โรงปุ๋ยพลังชีวิต ต้องการแรงงานฟรีเป็นจำนวนมาก เพราะปีนี้พี่น้องเกษตรกรหันมาใช้ปุ๋ยอินทรีย์เป็นจำนวนมาก เราจึงต้องเร่งผลิให้ทัน เพื่อพี่น้องเกษตรกร จะได้ใช้ของดี ราคาถูก เดือนนี้ทั้งเดือนโรงปุ๋ยจึงทำงานตลอดไม่มีวันหยุด

จ.๑-ส.๗ งานปลุกเสกพระต่างๆของพุทธ
ค่ายดูตัวนักเรียนเตรียม ม.๑ สัมมาสิกขา
อ้ง.๒ คุณมิ่งหมาย มุ่งมาจน ผู้ใหญ่บ้านไป
ประชุมประจำเดือนผู้ใหญ่บ้าน ณ ที่ว่าการอำเภอวารินชำราบ

อา.๘ ประชุมชุมชนเตรียมงานปีใหม่ตลาดอารียะ

อา.๘-พ.๑๑ ค่ายเตรียมงานปีใหม่นักเรียน

เตรียม ม.๔ สัมมาสิกขาทุกแห่ง

จ.๙ คุณยายหนูนาง ทองศรี อายุ ๘๔ ปี เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง จัดงานศพที่เขื่อนศูนย์สุญ

อ้ง.๑๐ เวลา ๑๓.๐๐ น. งานฌาปนกิจศพ
คุณยายหนูนา ทองศรี ณ เรือเมรุเขื่อนสุดชีวิต

อ้ง.๑๐-จ.๑๖ ค่ายดูตัวนักเรียนเตรียม ม.๑
ค่ายที่ ๒

พ.๑๒-ส.๑๔ งานตลาดอารียะปีใหม่สงกรานต์

พ.๑๘-อา.๒๒ ค่ายดูตัวนักเรียนเตรียม ม.๑
ค่ายที่ ๓

พ.๑๙ พ่อท่านไป ม.อุบล เอื้อไออุ่นผู้มาเข้า
คอร์สสุขภาพ หมอเขียว(ใจเพชร กล้าจน)

ประชุมชุมชนโดยมีพ่อท่านเป็นประธาน

ศ.๒๐ พ่อท่านและปัจฉาฯ กลับสันตือโสภ

ส.๒๑ สมณะฟ้าไท สมณะจนแจ้ง สมณะ
หินจริง ลิกขมาตุแสงฝน ลิกขมาตุสร้างฝันไป
กนิมนต์บ้านคุณกลางเมือง ที่ อ.วารินชำราบ

ส.๒๑-จ.๒๓ คุณมิ่งหมาย มุ่งมาจน ผู้ใหญ่
บ้าน คุณรินไท มุ่งมาจน และคุณดินดอน ตั้งใจจน
สมาชิกอบต. เดินทางไปศาล กรณีคดีเลือดแดงมา
เผาเรือ และเรื่องที่น่าบ้านค่างกลาง

อา.๒๒ สมณะฟ้าไท ไปประชุมตลาดไร่สารที่
อุทยานบุญนิยม

สมณะผืนฟ้า สมณะฟ้าตื่น สมณะคมเย็น
ลิกขมาตุแสงฝน และญาติธรรม ๙ คนไปร่วมงาน
ฌาปนกิจศพคุณหนู่ วรวิงค์ ปู่ของศิษย์เก่ารุ่นยุภา
วรวิงค์ ที่บ้านนาแต่ ต.นาแต่ อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ

พ.๒๕ คุณยายหอม นิลคร อายุ ๘๖ ปี เสีย
ชีวิตด้วยโรคชรา

ประกาศผลการสอบดูตัวนักเรียนเตรียม ม.๑

ส.๒๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. พิธีฌาปนกิจศพคุณ
ยายหอม นิลคร ณ เรือเมรุเขื่อนสุดชีวิต

อา.๒๙ คุณพิเชษฐ ทาบุตรดา(ดีเจต้อย) และ
คุณอธิปัตย์ ศิริสีบนุกูล(อาเธอร์) มาขอเจรจา
ไกล่เกลี่ยคดีที่น่าคนเลือดแดงมาเผาเรือบ้านราช

จ.๓๐ คณะกรรมการจากสำนักงานการศึกษา
เขต ๔ มาประเมินโครงการขยายหลักสูตรของ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาวิชชาราม

งานอบรม

พ.๑๑-พฤ.๑๒,พ.๑๘-ศ.๒๐ และ พ.๒๕-ศ.๒๖ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตร์บัณฑิต (หลักสูตรเทียบโอนการศึกษาสำหรับเจ้าพนักงานสาธารณสุข ๒๕๕๔) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สรรพสิทธิประสงค์ รุ่นที่ ๕,๖ จำนวน ๖-๗ คน มาศึกษาและฝึกปฏิบัติองค์ความรู้เรื่องแพทย์แผนไทยและแพทย์ทางเลือกที่บ้านสุขภาพ คุณพรตะวัน ณะโภาค และคณะ อสม. บ้านราช เป็นผู้สอน

จ.๒๓-ศ.๒๗ นักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จ.สุรินทร์ จำนวน ๗๘ คน อบรมโครงการพัฒนาจิต ปัญญา เพื่อการมีชีวิตที่ดีงาม ณ ศูนย์ปราชญ์ชาวบ้านราชธานีอโศก

คำสอนของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

“เวลา” ของคนผู้ประเสริฐจะไม่มีไว้เพื่อฉลองหรือขึ้นบานกับการที่เรา “ได้ดี” แต่จะมีไว้เพื่อ “ทำงานที่ดี” นั้นๆ ให้มากที่สุดกับตรวจแก้กับส่วนที่ยังไม่ดียิ่งๆ ให้ได้อีกเสมอ

(๑๑ ม.ค.'๒๑)

 สม.พาแก้ว ชาวหินฟ้า
ประตงเดือน นาวาบุญนิยม

ประจำเดือนพฤษภาคม

๒๕๕๕

การศึกษานูญนิยมที่บ้านราชปีนี้ ได้รับอนุมัติจากสพฐ. เขต ๔ อุบลฯ ขยายหลักสูตรจากระดับปวช. เป็นระดับปวส. เมื่อวันที่ ๙ พ.ค.'๕๕ โดยเปิดเรียน ๔ สาขาวิชา มี

๑. ประเภทวิชาศิลปกรรม สาขาเทคโนโลยีการถ่ายภาพและวิดีโอ

๒. ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม

๓. ประเภทวิชาอุตสาหกรรม สาขาวิชาเทคนิคอุตสาหกรรม สาขางานอุตสาหกรรมการผลิต

๔. ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการทั่วไป

ซึ่งในปีแรกนี้มีผู้สมัครเข้าเรียน ๒๖ คน

อัง.๑ ผู้สมัครเป็นนักศึกษา ปวส. รายงานตัวและเข้าค่ายดูตัว วันที่ ๑-๕

อัง.๑-พฤ.๓ ค่ายผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม. ๑ ซึ่งปีนี้นักเรียนสอบเข้า ม.๑ ผ่าน ๒๗ คน

พ.๒ คุณเม็งหมาย มุ่งมาจน คุณดินดอน ไปศาล กรณีเลื่อนแดงเผาเรือ

เวลา ๑๘.๐๐ น. ลิกขมาตุผาแก้ว และคณะอาจารย์ นักศึกษาดูตัว ปวส. เดินทางไปสันติอโศกเพื่อร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์ถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเดินทางกลับวันที่ ๖ พ.ค.

พฤ.๓ สมณะฝนธรรม สมณะแก่นเกล้า สมณะมือมัน สมณะฟ้าต้น เดินทางไปสันติอโศกโดยรถไฟ

จ.๗ พ่อท่านและปัจฉาฯ เดินทางมาบ้านราช

อัง.๘ ประชุมที่มงานการศึกษานูญนิยม

ศ.๑๑ ประชุมที่มงานกลสิกรรม

ส.๑๒ ประชุมที่มงานยานยนต์

อา.๑๓ ประชุมชุมชนโดยมีพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นประธาน

คุณดาวเพชร นาวาบุญนิยม เสียชีวิตด้วยโรควัณโรค ที่ รพ.อำนาจเจริญ

จ.๑๔ สมณะฟ้าไท สมณะแก่นเกล้า ลิกขมาตุ

แสงฝน ลิกขมาตุศิริพร และญาติธรรมประมาณ ๕๐ คนไปร่วมงานศพนายวิรัช แสงศิริ ซึ่งเป็น

สามีคุณแพงพร แสงศิริ ที่วัดปทุมมาลัย จ.อุบลฯ

คุณมิ่งหมาย มุ่งมาจน เดินทางไปศาลกรณี ที่หน้าบ้านคำกลาง

คุณดินดอน ตั้งใจจน ไปประชุมสภา อบต. มุ่งใหม่

จ.๑๔-๑๘ ค่ายรับขวัญวันเปิดเทอมนักเรียน สัมมาสิกขาฯ และนักเรียนอาชีวะฯ

อึ้ง.๑๕ พ่อท่านและปัจฉาสมณะเดินทางไป ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯ เทศนรัยการ ขอบุญโฮมครั้งที่ ๑

พิธีสถาปนากิจศพคุณดาวเพชร นาวาบุญนิยม ที่เมรุเขื่อนสุตชีวิต พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็น ประธานประชุมเพลิง

พ.๑๖ เวลา ๐๘.๓๐ น. พ่อท่านเทศนรัยการ ขอบุญโฮมกับชาวบ้านราช ถือว่าเป็นครั้งที่ ๒

จ.๒๗ สมณะมีอัมมนำทีมครูและนักเรียนชั้น ม.๕ เดินทางไปสันตโศก เพื่อไปเข้าค่ายบูรณา การเตรียมงานอโศกรำลึก

ประชุมชุมชนเรื่องการไปร่วมกิจกรรมชุมนุม ัดคัดค้านพ.ร.บ.ปรองดอง ในวันที่ ๓๐-๓๑ พ.ค.

อึ้ง.๒๘ ชาวบ้านราชกว่า ๔๐ คน เดินทางไป สันตโศกด้วยรถไฟ

คุณดินดอน ตั้งใจจน เดินทางไปศาลในกรณี คดีที่หน้าบ้านคำกลาง

สมณะพอแล้ว สมณะฝนธรรม สมณะจนแจ้ง

สมณะแก่นเกล้า ลิกขมาตุกล้าข้ามฝั่ง ลิกขมาตุสร้างฝั่ง และญาติธรรมประมาณ ๕ คน ไปกิจนิมนต์ที่บ้าน

คุณหนองแต่น ต.นาดี อ.นาเยี่ย จ.อุบลฯ

พ.๒๙ คุณดินดอน ตั้งใจจนเดินทางไปศาลใน กรณีคดีที่หน้าบ้านคำกลาง

พฤ.๓๑ สมณะพอแล้ว สมณะถนอมคุณ สมณะแก่นเกล้า และญาติธรรมไปร่วมงานศพ

คุณตาสอน ตีระชะมุข ที่ตีระชะอโศก

ศึกษาธุจาง

ศ.๔ คณะอาจารย์และนักศึกษาจากวิทยาลัย เทคโนโลยีราชวมงคล สาขาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จำนวน ๓๘ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

พ.๑๖ นักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ ๔ ม.อุบลฯ จำนวน ๑๘ คน มาศึกษาวิถีชีวิต

เศรษฐกิจพอเพียง

ศ.๑๘ คณะครูและนักเรียนโรงเรียนอนุบาล

กัลยาประสิทธิ์ จ.บุรีรัมย์ จำนวน ๗๐ คน

ส.๑๙ นายวิระศักดิ์ โชติวานิช ประธาน

สำนักงานสิ่งแวดล้อมสภาพนายความได้นำเจ้าหน้าที่

สภาพนายความ คณะอาจารย์และนักเรียนที่เข้ารับ

การอบรมกฎหมายสิ่งแวดล้อม มาศึกษา

วิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

งานอบรบ

พ.๒-ศ.๔, พฤ.๑๐-ศ.๑๑, พ.๑๖-พฤ.๑๗ นัก

ศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตร์บัณฑิต(หลักสูตร

เทียบโอนการศึกษาสำหรับเจ้าพนักงานสาธารณสุข

๒๕๔๔) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสรรพสิทธิ

ประสงค์ รุ่นที่ ๗,๘,๙ รุ่นละ ๗ คน มาศึกษา

และฝึกปฏิบัติองค์ความรู้เรื่องแพทย์แผนไทยและ

พ.๒๓-จ.๒๗ ค่ายเยาวชนคนพอเพียง
นักเรียนจากโรงเรียนยโสธรพิทยาคม อ.เมือง จ.ยโสธร
จำนวน ๑๕๓ คน และคณะครูจำนวน ๕ คน

อ้ง.๒๘-๑มิ.ย. ค่ายเยาวชนคนพอเพียงนักเรียน
จากโรงเรียนบ้านดงมัน อ.เมือง จ.สุรินทร์ จำนวน
๘๓ คน และคณะครู ๑๒ คน

คำสอนของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ผู้สิ้นภาระแล้ว จะเป็นอยู่กับสิ่งที่ตนเห็น
ด้วยอธิปัญญาว่า

เหมาะสมอย่างไรไม่มีภาระ สนิทใจแท้
เป็นสัมมากรรมันตะ

เป็นสัมมาอาชีพะได้อย่างมีประโยชน์สูง
ประโยชน์สุด จริงา

(๑๑ ม.ค. '๒๑)

สม.พาแก้ว ชาวหินฟ้า
ปะตงเดือน นาวาบุญนิยม

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

อย่างเข้าฤดูฝนแต่ฝนตกน้อย แต่แม้ฝนจะตก
มากหรือน้อย กิจกรรมต่างๆ ก็ดำเนินไปตามปกติ
ซึ่งที่บ้านราชฯเดือนนี้ มีงานที่ต้องร่วมด้วยช่วยกัน
หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการซ่อมเรือใหญ่ให้ใช้งาน
ได้ทันน้ำท่วม การปลูกพืชผักบนพื้นที่สูงที่น้ำไม่ท่วม
การทำแปปลูกผักปลุกข้าวในน้ำ และที่หนักหน้อย
ก็คือ งานที่โรงปุ๋ยพลังชีวิตผลิตปุ๋ยองกวม มีการ
โฮมแวงกรอกปุ๋ย ขนปุ๋ยทุกวัน

ศ.๑ สมณะฟ้าไท สมณะเด่นตะวัน เดินทางไป
ปฐมอโศกเพื่อร่วมงานสานสายใย สส.ฐ. ๒๐ ปี
สัมมาสิกขาปฐมอโศก

คุณดินดอน ตั้งใจจน เดินทางไปศาลภรณ์
ที่หน้าบ้านค้ำกลาง

นักเรียนบ้านดงมัน อ.เมือง จ.สุรินทร์ ที่มา
อบรมเยาวชนคนพอเพียง เดินทางกลับจ.สุรินทร์

เวลา ๑๘.๐๐ น. ประชุมชุมชนเรื่องไปร่วม
งานฉลองสัมพุทธชยันตีฯ ระหว่างวันที่ ๒-๑๐ มิ.ย.

เจ้าหน้าที่จากสำนักงานคณะกรรมการเลือก
ตั้งนำทีมโดยคุณวิชา แสนใจกล้า หัวหน้างานการ
เมือง มาตรวจเยี่ยมสำนักงานสาขาพรรคเพื่อฟ้าดิน
ลำดับที่ ๔ อุบลราชธานี

ส.๒ สมณะและญาติธรรมเดินทางไปร่วมงาน
ฉลองสัมพุทธชยันตีฯ ในช่วงเช้าคณะหนึ่ง และ
ช่วงเย็นอีกคณะหนึ่ง

คุณมิ่งหมาย มุ่งมาจน ผู้ใหญ่บ้านไปประชุม
ผู้ใหญ่บ้านที่ ที่ว่าการอำเภอวารินชำราบ

ส.๒-อา.๓ ปะตงเดือน นาวาบุญนิยม และ
คุณทรอย ซานโตส ไปอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษ
ที่โรงเรียนอัสสัมชัญอุบลราชธานี จ.อุบลราชธานี

อา.๓ กิจกรรมการเลือกตั้งนายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด หน่วยที่ ๑๐ ที่ชั้นล่างเขื่อนศูนย์บุญ
ญาติธรรมเดินทางไปร่วมงานฉลองสัมพุทธ-
ชยันตีฯ หลังเลือกตั้ง

อ้ง.๑๒ เจ้าหน้าที่จากสำนักการศึกษาเขต ๔
มาตรวจนับรายหัวนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขา
ราชธานีอโศกช่วงเช้าและช่วงบ่ายตรวจนับที่

วิทยาลัยอาชีวศึกษาสัปปะมาลิกขาวิชชาราม

พถ.๑๔ นายวิชัย จันทรเทพา ผู้ทรงคุณวุฒิ
ที่มติดตามภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากสำนักงาน
ส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน(สสค.)
มาติดตามและประเมินโครงการนวัตกรรมสร้างสรรค์
การเรียนรู้ ของผู้รับทุนโครงการพัฒนานวัตกรรม
สร้างสรรค์การเรียนรู้ในพื้นที่จังหวัดที่ประสบอุทกภัย
ของโรงเรียนสัปปะมาลิกขาราชธานีอโศกในโครงการ
การเรียนรู้วิถีชีวิตทำกิจกรรมไร้สารพิษบนแพ

ศ.๑๕ ประชุมคณะกรรมการชุมชน

อา.๑๗ ประชุมทีมงานกิจกรรมบ้านราช มีการ
วางแผนปลูกผัก เพื่อใช้ในงานเทศกาลกินเจ

จ.๑๘ ประชุมครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัปปะมา
ลิกขาวิชชาราม และ ร.ร.สัปปะมาลิกขา

พถ.๒๑ คุณดินดอน ตั้งใจจน เดินทางไปศาล
กรณีที่บ้านคำกลาง

ศ.๒๒ ประชุมคณะกรรมการชุมชน

อา.๒๔ พิธีไหว้ครูของนักเรียนสัปปะมาลิกขา
ราชธานีอโศก นิสิตวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัปปะมา
ลิกขาวิชชาราม และนิสิตสัปปะมาลิกขาลัยวังชีวิต

จ.๒๕ เวลา ๑๔.๐๐ น. ประชุมครูวิทยาลัย
อาชีวศึกษาสัปปะมาลิกขาวิชชารามและ ครูสัปปะมาลิกขา

อ.๒๖ สมณะฟ้าไท เดินทางไปพบนักศึกษาที่
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง

พ.๒๗ ประชุมครูประถมศึกษา

ศ.๒๙ สมณะฟ้าไทเดินทางไปพบนักศึกษาที่
ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ที่ ม.อุบลฯ

สมณะมีอมันและญาติธรรมเดินทางไปสวน
บุญผักพืช จ.ปทุมธานี เพื่อร่วมงานคืนสู่เหย้า เข้า
คืนรัง นศ.ปธ.

ศึกษาดูงาน

พถ.๗-๙ คณะเจ้าหน้าที่จากสำนักงานพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สภา
พัฒนา จำนวน ๖ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจ
พอเพียง เพื่อนำองค์ความรู้ไปใช้พัฒนาประเทศ
และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส.๒๓ นายจตุรงค์ ตระระนันท์ ผู้ใหญ่บ้าน
บ้านหนองหมากแข้ง ต.แสนสุข อ.วารินชำราบ
จ.อุบลราชธานี นำคณะกรรมการหมู่บ้าน ๓ คน มา
ศึกษาวิธีการทำลูกประคบสมุนไพร

พถ.๒๘ ร.ต.ต.ทินกร จันทนะขันติ และคณะ
จำนวน ๓ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

คำสอนของพ่อท่าน (๒๒ พ.ค.๑๙)

“นิพพาน” นั้นไม่ใช่คนเก่ง
แต่ “นิพพาน” นั้นคือ ผลของผู้มีปัญหา
รู้จัก “เจโตวิมุตติ” และ
ทำ “เจโตวิมุตติ” นั้นๆ ให้ตนเอง
ได้สำเร็จจนไม่กลับคำเจ็บ
อย่างสัปปะมาลิกขัณฐิแท้จริง

 สม.พาแก้ว ชาวหินฟ้า
ประตรงเตือน นาวาบุญนิยม

สัปดาห์หิมาพาน้ำ

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

ศ.๓๑ สมณะ ชาวชุมชน และนักเรียนสัมมาสิกขาหิมาพาน้ำไปร่วมงานปลูกเสกพระแท่นของพุทธที่พุทธสถานราชธานีโอศก ในวันที่ ๑-๗ เม.ย.'๕๕ นำโดยสมณะชยะชยัน สรณีย์โย

ส.๘ ชาวชุมชน, ครูและสส.พ.จำนวนหนึ่งกลับจากพุทธสถานราชธานีโอศก มาถึงหิมาพาน้ำเพื่อช่วยกันผลิตสินค้าชุมชนเพื่อนำไปจำหน่ายในงานตลาดอาริยะปี'๕๕ ที่ชุมชนราชธานีโอศก

อ้ง.๑๐ ครูแผนผานำนักเรียนสส.พ. และชาวชุมชนขนสินค้าชุมชนไปจำหน่ายในตลาดอาริยะปี'๕๕ ที่ชุมชนราชธานีโอศก วันที่ ๑๒-๑๔ เมษายน'๕๕

อา.๑๕ ประชุมว.บพบ.เลื่อนจากวันที่ ๑ เม.ย.'๕๕ (เดินทางไปราชธานีโอศก)

อ้ง.๑๗ ประชุมเตรียมงานเข้าค่ายอบรมป้องกันภัย ช่วยเราช่วยชาติ ครั้งที่ ๒ (สุขภาพล้างพิษตับ)

ศ.๒๐-จ.๒๘ เข้าค่ายอบรมสุขภาพป้องกันภัย ช่วยเราช่วยชาติ มีผู้เข้ามาอบรม จำนวน ๓๘ คน

อา.๑๕-พ.๒๕ เปิดรับสมัครนักเรียนชั้นม.๑ รับนักเรียนชั้นม.๑ จำนวน ๘ คน

ศ.๒๐-อ้ง.๒๔ เข้าคอร์สสุขภาพ ล้างพิษตับ จำนวน ๓๔ คน

พ.๒๕ ประชุมสรุปการเข้าคอร์สสุขภาพล้างพิษตับ แก้ปัญหาไม่สะอาด โดยใช้น้ำตาลแทน

ศ.๒๖ ประชุมสัมมนาการศึกษาของโรงเรียนสัมมาสิกขาปีการศึกษา๒๕๕๕

ศ.๒๖-อา.๒๙ สมณะชยะชยัน สรณีย์โย และสมณะนาทอง สิงคิวัณโณ นำชาวชุมชนไปเยี่ยมประชุมพบปะให้กำลังใจชายเฒ่าของหิมาพาน้ำ คือ แก่นโอศก ดินหนองแดนเหนือและเลยไล้อโคก

กัษณีย์ ขอฟากพระพุทธรูปจนที่ว่า

“วิสสาสปรมา ญาติ” ความคุ้นเคยกัน เป็นญาติอย่างยิ่ง

 กิจงานหิมาพาน้ำ

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๕

ช่วงเดือนพฤษภาคม เป็นช่วงที่นักเรียนสัมมาสิกขาหิมาพาน้ำเข้าพื้นที่ทั้งนักเรียนเก่าและใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นการเริ่มต้นปีการศึกษา ๒๕๕๕ “การเริ่มต้นที่ดีเหมือนเสร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง” พวกเราจึงเริ่มต้นวันใหม่ของนักเรียนทุกคน หลังจากปิดภาคเรียนกลับไปศึกษาเรียนรู้ชีวิตนอกเขตบวรโลกุตระ

อ้ง.๑-ส.๕ เข้าค่ายยุวกสิกรรม เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะใช้ชีวิตตามวิถีสัมมาของนักเรียน และครูร่วมกัน และเป็นการดูตัวนักเรียน ม.๑

อา.๖ สอบสัมภาษณ์นักเรียนม.๑ และผู้ปกครอง ประกาศผลสอบ มอบชุด ประชุมผู้ปกครอง ประชุมชาวชุมชน สมณะดินดี สันตจิตโต เป็นประธาน

จ.๗-อ้ง.๘ ซ่อมหลังคาโบสถ์ คุณตาอง นา-จำเจริญ เป็นผู้ดูแล

อ้ง.๘ ประชุมลงมติซ่อมระบบน้ำบาดาล เป็นระบบในชุดถังเดียวกัน เนื่องจากน้ำบาดาลเป็นสนิม

พ.๙ เปิดน้ำตก สมณะดินดี สันตจิตโตเป็นประธาน

พฤ.๑๐ สมณะชยะชยัน สรณีย์โย มาจากปฐมโอศกเมื่อวาน วันนี้เดินทางกลับปฐมโอศก

อา.๑๓ ประชุมชาวชุมชน เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการชุมชน แทนชุดเก่าที่หมดวาระ คณะใหม่ที่มาทำหน้าที่ อยู่ในวาระ ๒ ปี นายแผนผา คงนาง เป็นประธาน

จ.๑๑-พ.๑๓ จัดค่ายอบรมพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม นักเรียนบ้านโคกกลอง อ.คอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ จำนวน ๑๐๘ คน ครู ๒ คน

พฤ.๑๔ สมณะคำจริง วิจิตโต และสมณะพอจริง มาแวะโปรดชาวหิมาพาน้ำ

ศ.๑๕-อ้ง.๑๙ เข้าคอร์สอบรมสุขภาพล้างพิษ จำนวน ๔๘ คน

จ.๑๘ ประชุมนักเรียน สมณะนาทอง สิงคิวัณโณ และสมณะพอจริง เป็นประธาน

อ้ง.๑๙ ชาวชุมชน ครู และนักเรียนชายไปร่วมงานฉลองสัมพุทธชยันตีฯ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า

พ.๓๐-พฤ.๓๑ สมณะพอจริง ยังพักดูแลสุขภาพ

อยู่ที่หินผา

สำนักดีก่อนจาก

เราทั้งผองพี่น้องกัน

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

ศ.๑-ส.๒ ครู ชวชมชน นำนักเรียนเตรียมสินค้าไปจำหน่ายในตลาดอารียะ งานฉลองสัมพุทธชยันตี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ โอโศกราลึก ครั้งที่ ๓๑ ที่ลานพระบรมรูป ลินคัมมีข้าวกล้อง ปลาร้าทรงเครื่อง

อา.๓ สมณะคำจริง วชิรุตโต นำชวชมชน ครู และนักเรียนชาย ไปร่วมงานฉลองสัมพุทธชยันตี พร้อมทั้งนำพืชผักไปช่วยงาน และนำสินค้าไปขาย

พ.๗ ครูอุทธรธรรม สุนทรียานนท์ ไปร่วมประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน ในงานฉลองสัมพุทธชยันตี

อา.๑๐ ประชุมคณะครู ชวชมชน เพื่อสรุปงานฉลองสัมพุทธชยันตี

จ.๑๑ ประชุมนักเรียน สรุปการไปร่วมงานฉลองสัมพุทธชยันตี และหาข้อตกลงในการแก้ไขปัญหา โดยมีสมณะดินดี สันตจิตโต และสมณะพอจริง สัจจาสโม เป็นประธาน

ศ.๑๕ เครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษ(คร.)มาสอบถามเรื่องการปลูกถั่ว

ประชุมคณะกรรมการชวชมชน มีสมณะดินดี สันตจิตโต เป็นประธาน

จ.๑๘ สมณะดินดี สันตจิตโต สมณะนาทอง สิงคีวัฒน์ ไปกิจนิมนต์ขึ้นบ้านใหม่ ที่อ.ภูเขียว

มีการตรวจนับจำนวนนักเรียน และมีการประชุมการศึกษา

อ.๑๙ ประชุมนักเรียน

พ.๒๐ ประชุมคณะกรรมการชวชมชน สมณะดินดี สันตจิตโต สมณะนาทอง สิงคีวัฒน์ เป็นประธาน

จ.๒๕ ประชุมนักเรียน ครูแผนผา คงนาวัง เป็นประธาน

 ชาวชุมชนหินผาพ้าน้ำ

สังฆสถานทะเลธรรม

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๕

อากาศปีนี้ร้อนจัด,แล้งจัด ทั่วประเทศ เรียกว่า “ร้อนจัดทั้งแผ่นดิน” ก็ว่าได้ “คน”เป็นต้นเหตุสำคัญที่สุดให้โลกวิฤต ทางรอดมีอย่างเดียวเท่านั้น คือ “ถือศีลปฏิบัติธรรม”

อา.๑-ส.๗ ชาวทะเลธรรมเกือบทั้งหมดร่วมงานปลูกเสกพระแท่นๆของพุทธครั้งที่ ๓๖ ณ พุทธสถานราชธานีอโศก

พ.๑๒-ส.๑๔ ชาวทะเลธรรมร่วมขายของพื้นบ้านภาคใต้ เช่น ผลผลิตภัณฑจากกระเจ็ด ฯลฯ ในงานปีใหม่ตลาดอารียะ ๒๕๕๕

อา.๑๕ สมณะสังข์เป็ม,สมณะหินเพชร และญาติธรรมร่วมงานศพพ่อของคุณสนิท พรรณราย ที่อ.หาดใหญ่

จ.๑๖ ลิกขมาตุเป็นหญิงพร้อมญาติธรรม มาเยี่ยมให้กำลังใจชาวทะเลธรรม

พ.๑๘ สมณะสังข์เป็ม นำญาติธรรมและผู้ใจบุญข้างวัดพัฒนาที่ซึ่งซื้อใหม่หลังร้านค้าข้างโรงครัว เนื้อที่ ๔ ไร่กว่า

ส.๒๑ โครงการ “เข้าวัดปฏิบัติธรรม” เสาร์นี้มีผู้เข้าร่วมหลายคน

อ.๒๒ พระอาคันตุกะ ไชยวัฒน์ หลานท่านรัฐบุรุษปรีดี พนมยงค์ จาริกมาจาก ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ มาขอพักค้าง

ส.๒๘ ญาติธรรมจากกลุ่ม“ธรรมชาติอโศก”, พันธมิตร และผู้สนใจธรรมะ หลายคนมาร่วมกิจกรรม “เข้าวัดปฏิบัติธรรม”

การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส ทั่วประเทศไม่ได้
หมายเหตุ บรรดาบัณฑิตบุญนิยมภาคใต้ ได้
ร่วมกันบำเพ็ญ “คุณ” บำเพ็ญ “ธรรม” ร่วมกับ
ชาวชุมชนอย่างสม่ำเสมอ

 สมณะนาโก อัสสธโช

ประจำเดือนพฤษภาคม

๒๕๕๕

พ.๒ สมณะเลื่อนฟ้า รับนิมนต์ไปร่วมงานศพ
ญาติของคุณชูชาติ จ.นครศรีธรรมราช

พ.๓ สมณะเลื่อนฟ้ากลับเข้าสังฆสถาน
คุณฟางฝน คุณสมบุรณ์ เข้ากทม.เพื่อร่วมงานรวม
พลังชาติพันธุ์ ที่สวนหลวง ร.๙

อา.๖ สมณะนาไทกลับสังฆสถานโดยมีคนตัด
ต้นไม้ติดตามมาด้วย ๓ คน

อัง.๘ คนตัดต้นไม้เริ่มงาน สมณะเลื่อนฟ้า
และผู้ช่วยติดตั้งหน้าต่างบ้านพอเย็น

พ.๙ แรงงานชาวพม่าซึ่งมีบ้านพักอยู่ไม่ไกล
กันหันมาช่วยปลูกข้าวโพด

พ.๑๐ นักปั่นจักรยานทางไกล ๔ คน คือ
คุณกลางดิน คุณเกด อาจารย์จิราภรณ์ คุณช้าง
มารับประทานอาหารในชุมชน ก่อนรับประทาน
อาหารมีการบอกเล่าประสบการณ์ในการเดินทาง

สมณะเลื่อนฟ้าไปรับพันธุ์ไม้จากศูนย์วิจัยพันธุ์พืช
อ.ป่าพยอม จ.พัทลุง

ส.๑๒ วันเสาร์ซึ่งกำหนดให้เป็นวันตักบาตร
ฟังธรรมของชาวทะเลธรรม มีญาติธรรมมาร่วมพิธี
หลายคน หลังรับประทานอาหารช่วยกันสะสาง
ภายในเขตสงฆ์

เริ่มตัดไม้ในสวนป่าของหมอไพธรรม

อา.๑๓ คุณฟางฝนนำคณะจากสวนป่าโพธิ์
เก็บผักบุ้ง ผักกะเฉด วัชพืชออกจากสระมรกต

จ.๑๔ สมณะดาวดินกลับเข้าสังฆสถาน บ่ายมี
การประชุมสาขาพรรคเพื่อฟ้าดิน

อัง.๑๕ สมณะเลื่อนฟ้า และสมาชิกพร้อม
พันธุ์ไม้เดินทางไปชุมชนโดยรายปลายฟ้า จ.เชียงราย

ศ.๑๘ สมณะนาไทไปร่วมงานศพโยมน้ำที่
จ.กาญจนบุรี

จ.๒๑ สมณะดาวดิน ชาวชุมชน ๕ ไปร่วมงาน
ศพคุณธูปทิพย์ ซึ่งตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัดทุ่งชิงหิ้ง
อ.ควนขนุน จ.พัทลุง

ศ.๒๕ ญาติธรรมชาวนครศรีธรรมราชและชาว

สงขลาเดินทางเข้าสังฆสถานเพื่อร่วมประชุมกันใน
วันรุ่งขึ้น เทียงครึ่งประชุมแบ่งความรับผิดชอบใน
การเตรียมงานวันภราดรภาพ หัวคำลมแรงพัดต้นไม้หักล้มทับสายไฟฟ้า ทำให้เสาไฟฟ้าในชุมชนหัก
ขาดสะบั้น ๑ ต้น

จ.๒๘ สมณะดาวดิน สมณะนาไท ชาวชุมชน
ญาติธรรมไปร่วมงานเผาศพคุณธูปทิพย์

อัง.๒๙ ยายสุดจริง คุณวราภรณ์ คุณอนันยา
คุณสายพุทธ คุณสมนึก เดินทางเข้ากทม.เพื่อร่วม
การประชุมคัดค้านร่างพ.ร.บ.ปรองดองแห่งชาติ

สำหรับชาวทะเลธรรมแล้ว เดือนนี้เป็นช่วงเวลา
สำหรับการเตรียมจัดงานวันภราดรภาพซาบซึ้งใจ
ซึ่งสังฆสถานทะเลธรรมเป็นเจ้าภาพ แต่ในที่สุดเมื่อ
มีการเสนอร่างพ.ร.บ.การปรองดองแห่งชาติ ชาว
ชุมชนหลายคนจึงเดินทางออกจากชุมชนเข้ากทม.
เพื่อร่วมชุมนุมคัดค้านกระบวนการดังกล่าว
เป็นการเดินทางก่อนกำหนดเวลาซึ่งจะมาร่วมงาน
พุทธชยันตีที่พุทธสถานสันติอโศก เป็นการแสดง
บทบาททางการเมืองของนักปฏิบัติธรรม ซึ่งโดย
จารีตปฏิบัติของสังคมไทยอาจจะดูแปลก เป็น
ความแปลกท่ามกลางความอ่อนไหวและผันผวน
ทางการเมือง หากชาวอโศกจะกระทำคำขวัญ
หรือโคลง... “เพื่อมวลมนุษยชาติ” เป็นจริง คงไม่
สามารถที่จะปฏิเสธบทบาททางการเมืองของตนได้

☞ สมณะดาวดิน ปฐวัตโต

ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕

ส.๒ สมณะดาวดิน สมณะนาไท คุณไพรเย็น คุณฟางฝน คุณดงดินเดินทางไปร่วมงานฉลองสัมพุทธชยันตีอโศกรำลึก

พ.๗ พระจากจ.เชียงใหม่ ๒ รูปมาพักค้างที่สังฆสถาน

อ้ง.๑๒ ยายสุดจริง คุณฟางฝน คุณวรรณไปร่วมงานศพพี่สาวของคุณวรรณ

พ.๑๓ คุณวรรณ คุณวรรณไปร่วมงานศพพี่สาวของคุณวรรณ

พ.๑๔ ชวัลย์ ตึก อ้อย แป้ว ทิดดงดิน ช่วยกันสะสาง ปรับสภาพพื้นที่ห้องน้ำหญิงข้างโรงปฎิ

ศ.๑๕-๑๖ หลังจากรับประทานอาหาร ชาวชุมชนร่วมแรงใส่,ปรับเกลี่ยหินในห้องน้ำหญิงอีกวัน

อา.๑๗ ประชุมชาวชุมชน คุณวรรณ คุณวรรณไปร่วมงานศพพี่สาวของคุณวรรณ

จ.๑๘ “ซีโระ” พระญี่ปุ่นวัย ๒๐ ต้นๆ เข้ามาศึกษาแบบมีส่วนร่วมในชุมชน มีกำหนด ๒ เดือน โดยมีพี่เลี้ยงเป็นชายไทย ๑ คนติดตามมาด้วย

พ.๒๐ สมณะเลื่อนฟ้า พระอาณัติ ซีโระ ช่างแปเดินทางไปสวนมรดกธรรม อ.ตะโหนด จ.พัทลุง เย็นคุณชาวลิต ซึ่งสรีระเกิดผลข้างเคียงจากการได้รับเซรั่มรักษาพิษงูเข้ามาในชุมชนเพื่อหาวิธีการแก้ไขแบบพื้นบ้าน

ส.๒๒ คุณสมพรนำเสาไฟฟ้าคอนกรีต มาติดตั้งในแนวที่ทำให้สายไฟฟ้าไม่เบียดต้นไม้ หรือเสี่ยงต่อการถูกต้นไม้โค่นล้มมาทับ

อา.๒๔ เข้าญาติธรรมจากหาดใหญ่ นครศรีธรรมราช และที่อื่นๆช่วยกันเตรียมสถานที่เพื่อจัดงานวันภราดรภาพฯ อย่างขมิ้มมัน

ศ.๒๘ สมณะดาวดิน คุณบัญญัติ คุณสมภพ “ซีโระ” พระญี่ปุ่นไปกินนิมนต์บ้านคุณสนธิพงษ์ จ.นครศรีธรรมราช

ส.๓๐ นักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลสิรินธร จ.ตรัง พร้อมอาจารย์ผู้ดูแล ประมาณ ๕๐ คน เข้าเยี่ยมชมสังฆสถาน

“พ่อครู”ปรารถนาว่าเป็นครั้งที่สามที่มีการจัดงานอโศกรำลึกบนท้องถนนใจกลางเมืองหลวง สำหรับโอกาสที่จะจัดงานวันภราดรภาพฯซึ่งใจ ซึ่งเป็นงานประจำปีของนักปฏิบัติธรรมชาวนั้น หากไม่มีโรคแทรกซ้อน(สถานการณ์แทรกซ้อน) สังฆสถานทะเลธรรมก็จะถูกใช้เป็นที่ในการจัดงานอย่างแน่นอน ดังนั้นวันเสาร์-อาทิตย์สำหรับนักปฏิบัติธรรมซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองตรัง หรือจังหวัดใกล้เคียงอย่างสงขลา นครศรีธรรมราช หรือทุกวันของชาวชุมชนทะเลธรรมต่างช่วยกันเตรียมพื้นที่เพื่อรอคอยการมาถึงของ“พ่อครู” สมณะ ลิกขมาตุ และบรรดาญาติธรรมซึ่งจะมาร่วมงานภราดรภาพฯ โดยไม่รอไม่หวัง อย่างเบิกบาน

ในช่วงเวลาของการเปลี่ยนผ่านหรือก่อนการก่อเกิดเป็นช่วงเวลาที่สับสนวุ่นวาย(chaos) อย่างถึงที่สุด สถานการณ์เล็กๆอาจเป็นตัวแปรสิ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงอย่างคาดไม่ถึง ด้วยการเดินบนเส้นทางแห่งสัมมาอาริยมรรค อันมีเป้าหมายอยู่ที่ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน

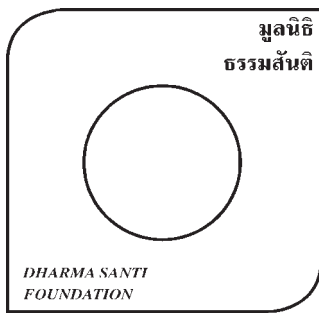
สมณะดาวดิน ปฐวัตโต

สรุปรายงานการประชุม องค์กรต่างๆของชาวอโศก

รายงานการประชุมคณะกรรมการ

มูลนิธิธรรมสันติ

* ครั้งที่ ๒/๒๕๕๕(๒๙ IV.ย.๒๕๕๕)

- กรรมการมี ๑๓ คน มาประชุม ๖ คน
- โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก(สส.ฐ.)

๑๓ มี.ค.'๕๕ จัดพิธีรับกลด นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่จบการศึกษาจากโรงเรียนสัมมาสิกขาทุกแห่งรวมจำนวน ๓๐ คน เป็นนักเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก ๑๓ คน

๒๔ มี.ค.-๑๕ เม.ย. นักเรียนชั้น ม.๒ ไปเข้าค่ายบูรณาการเตรียมงานปลูกเสกฯ และงานปีใหม่ตลาดอารียะ ที่ชุมชนราชธานีอโศก

๒๐-๒๔ เม.ย. จัดกิจกรรมค่ายยุวพุทธทายาท ครั้งที่ ๒๗ ที่ชุมชนปฐมอโศก มีนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม ๑๖๐ คน และรับสมัครนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๒๓ คน นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๑๑ คน

๒๖-๓๐ เม.ย. จัดกิจกรรมเข้าค่ายยุวกิจกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๔ ที่ทุ่งนาแรงรัก-แรงฝัน อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

- โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตืออโศก(สส.สอ.)

คณะครูมีมติให้นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่๓ จำนวน ๑ คน พันสภาพการเป็นนักเรียนเนื่องจากกระทำผิดศีลขั้นร้ายแรง

๑๘-๒๘ เม.ย. นักเรียนเตรียมมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เข้าค่ายยุวพุทธทายาท ที่ชุมชนปฐมอโศก และ เข้าค่ายวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ที่ชุมชนสวนบุญผักพีช มีนักเรียนผ่านการคัดเลือก ๑๕ คน

๑ พ.ค.'๕๕ เปิดภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๕

-หน่วยงานบุญญาภิบาล ปฐมอโศก ให้คำแนะนำและรักษาพยาบาลทั่วไปโดยใช้ยาแผนปัจจุบัน ยาสมุนไพร และการแพทย์ทางเลือกอื่นๆ ๒๔ มี.ค.-

๑๖ เม.ย. ให้บริการผู้ที่มาร่วมงานปลูกเสกพระแท่นของพุทธและงานปีใหม่ตลาดอารียะ ที่ชุมชนราชธานีอโศก ๑๘-๒๒ เม.ย. ให้บริการผู้มาร่วมงานอบรมยุวพุทธทายาท ที่ชุมชนปฐมอโศก ๒๔

เม.ย. ให้บริการผู้มาร่วมงานค่ายยุวกิจกรรม ที่ทุ่งนาแรงรัก-แรงฝัน จังหวัดกาญจนบุรี

- ศาลากิจถั่วดำเนินกิจกรรมตามปกติ
- ที่ประชุมมีมติแต่งตั้งให้ นางประไพ ศุภรสมิต

เป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาตของมูลนิธิ

-นายวิชาญ นวาระ นายกองค้การบริหาร

ส่วนตำบลพระประโทน ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินที่มีพื้นที่

ติดต่อกับที่ดินของมูลนิธิฯ ไม่มีเส้นทางที่ใช้ในการสัญจรไปมา จึงขอความอนุเคราะห์จากมูลนิธิฯ ขอผ่านที่ดินของมูลนิธิฯ ที่ประชุมพิจารณาเห็นสมควร ให้ออกหนังสืออนุญาตให้ใช้ที่ดินบางส่วนของมูลนิธิฯ ที่ติดกันโดยมีแผนผังแนบท้าย การผ่านเข้าออกต้องเป็นการใช้เท่าที่จำเป็น และเฉพาะเพื่อการสัญจรตามปกติเท่านั้น

-รับบริจาครถยนต์ยี่ห้อฟอร์ด ทะเบียน ๙ข-๖๘๓๓ กทม. ราคาประเมิน ๕๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๓ ต.ค.'๕๔ เพื่อใช้ในกิจการของมูลนิธิฯ ที่ประชุม ให้ใช้ที่ชุมชนศิระระโศก จ.ศรีสะเกษ

-อาคาร ๓ ชั้น ที่สร้างอยู่บนโฉนดเลขที่ ๒๙๕๐๒ ต.พระประโทน อ.เมือง จ.นครปฐม สร้างเสร็จแล้ว ที่ประชุมมีมติ มอบหมายให้นางสาวช่วยบุญ จันทร์รักษา เป็นผู้ดำเนินการในการขอเลขที่บ้านและมีมติแต่งตั้งให้เป็นเจ้าบ้าน

-ได้รับสำเนาใบรับรองประกันภัยเลขที่ ๔๙๕๕๕๗/๒๐๘ ของบริษัทศรีอยุธยา เจนเนอรัลประกันภัย จำกัด(มหาชน) ชื่อผู้เอาประกันภัย คือ นายมนต์ชัย ปันทวาทนนท์ ได้รับชื้อผู้รับผลประโยชน์คือ มูลนิธิธรรมสันติ ระยะเวลาเอาประกันเริ่มต้นวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ สิ้นสุดความคุ้มครองภายใน ๑ ปี

* ครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ (๒๗ พ.ค.'๕๔)

-กรรมการเข้าประชุม ๗ คน ขาด ๖ คน

-โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก (สส.ฐ.)

๑๗ พ.ค. สมณะ ลิกขมาตุ และที่มคฺรุ สอบสัมภษณห์นักเรียนเตรียม ม.๔ ปีนี้นักเรียน มาสมัคร ๑๑ คน ไปเรียนต่อที่โรงเรียนอื่น ๒ คน

๑๘ พ.ค. สมณะ ลิกขมาตุ และที่มคฺรุ สอบสัมภษณห์นักเรียนเตรียม ม.๑ มีนักเรียนมา สมัคร ๒๐ คน

๒-๓ พ.ค. สัมมนาครูครั้งที่ ๑/๒๕๕๕

๑๖ พ.ค. วันเปิดเทอม ๑๖-๑๘ พ.ค. เข้าค่ายผู้ปกครองให้ใช้ชีวิตตามแนวทางอโศก และเข้าใจการศึกษาบุญนิยม

๓๐ พ.ค. เจ้าหน้าที่มาประเมินคุณภาพการศึกษา(ภายใน)

๒-๓ มิ.ย. ศิษย์เก่าและนักเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก จะจัดงาน “งานสานสายใยใจ สส.ฐ. ๒๐ ปี สัมมาสิกขาปฐมอโศก”

-โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก(สส.สอ.)

๑ พ.ค. เปิดภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๕ มีนักเรียนทั้งหมด ๕๙ คน นักเรียน ม.๑ มาสมัคร ๑๘ คน ผ่านการคัดเลือก ๑๕ คน

๒-๕ พ.ค. จัด “ค่ายคารวะ-นิวัต”

-หน่วยงานบุญญาภิบาล ๘ พ.ค.๒๕๕๕ เจ้าหน้าที่สถื่อนามมัย ร.พ.ตำบลพระประโทน ๔ คน มาเพื่อเฝ้าระวังโรคความดันโลหิตสูงและโรคเบาหวาน

-ศาลากิจถ้ว ดำเนินกิจกรรมตามปกติ

รายงานการประชุมใหญ่สามัญประจำปี กองทัพรธรรมมูลนิธิ

* ครั้งที่ ๑/๒๕๕๕ (๒๙ เมษายน ๒๕๕๕)

-กรรมการขาดประชุม ๕ คน

-การจัดตั้งสัมมาสิกขาวิชชาราม มูลนิธิยื่นเรื่องการขอจัดตั้งตั้งแต่วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ทาง ศกอ. ได้ตรวจสอบเอกสาร และขอเอกสารเพิ่มเติมตั้งแต่วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๔

-ความคืบหน้าการดำเนินงาน วคว. ที่ชุมชนบุญนิยมราชธานีอโศก วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ จะมีนัดมาประเมินฯ การเปิดวิทยาลัยจำเป็นต้อง

ผ่านการประเมินภายนอกก่อน แต่โดยข้อเท็จจริง เราได้เปิด ปวช.มาได้ ๒ ปีแล้ว ภายนอกยังไม่มา ประเมินเลย เพราะฉะนั้นทางเขตฯจึงให้เราทำหลัก ฐานภายใน ๑๐ วัน เพื่อประเมินภายนอก

-รับบริจาครถจำนวน ๓ คัน

-รับบริจาคหุ้นจาก บริษัทพลังบุญจำกัด ๘๖,๐๒๗ หุ้น หุ้นละ ๑๐๐ บาท มูลนิธิบุญนิยม ๗๐,๐๐๐ หุ้น หุ้นละ ๑๐๐ บาท หุ้นจากมูลนิธิ บุญนิยมอีก ๓๙๖,๖๖๗ หุ้น หุ้นละ ๑๐๐ บาท ข้าราชการ ๒๕ %

* รายงานการประชุมคณะกรรมการ

ครั้งที่ ๑/๒๕๕๕ (๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕)

-กรรมการที่ไม่มาประชุม ๖ คน

-การจัดตั้งสัมนาสิกขาวิชชาธรรม ย่นเรื่องครึ่ง แรกโดยมูลนิธิบุญนิยม ปัจจุบันทางกองทัพธรรม มูลนิธิรับโอนเรื่องการจัดตั้ง

การดำเนินงานที่ผ่านมาของวิทยาลัยอาชีวฯ มีดังนี้

๑๖-๑๗ พ.ค.'๕๕ สอบคัดเลือกนักเรียนรุ่น ๒ วันที่ ๒๑ พ.ค.'๕๕ เปิดภาคเรียน มีนัก ศึกษาเข้ารายงานตัว ๒๙ คน เป็นนักเรียน ปวส.สาขาอุตสาหกรรม สาขางานเครื่องกลระดับ ปวส. ๒๖ คน แบ่งเป็น ๔ สาขา สาขาเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ๑๕ คน สาขาการจัดการทั่วไป ๕ คน สาขาเทคโนโลยีการถ่ายภาพและวีดิทัศน์ ๓ คน สาขาอุตสาหกรรม ๓ คน นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นคนในชุมชนราชธานีฯ บางคนจบปริญญาตรี ปริญญาโท นักศึกษาที่จบ ม.๖ ใหม่ ๆ มีเพียง ๒ คน นอกนั้นเป็นคนวัยทำงาน การจัดการเรียน การสอนจึงต้องจัดให้สอดคล้องกับความต้องการ ของชุมชน เดิมจัดตารางเรียนเต็มวัน นักศึกษา รู้สึกไม่สบายใจที่ไม่ได้ร่วมงานชุมชน จึงมาต่อรอง กับที่มสธณะ ลิกขมาตุ และครูที่ปรึกษา ขอให้ จัดตารางเรียนใหม่ที่มีครูจัดให้เข้าฐานงานในช่วงเช้า และเรียนช่วงบ่าย ประมาณ ๑๔.๐๐-๑๖.๓๐ น., ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น.

-ชุมชนราชธานีโอศก ระยะนี้มีฝนตกหนักมาก คาดว่าอีกประมาณ ๒ เดือน น่าอาจท่วมชุมชน ซึ่งทางชุมชนได้มีการเตรียมการเพื่อรับวิกฤตการณ์ น้ำท่วมแล้ว

-นายอาทิตย์ ชวนนทกิจ มอบที่ดินให้กับ ทางมูลนิธิโดยไม่มีเงื่อนไข ๓ แปลง อยู่ติดกัน บ้านวังกางสูง ต.คำขวาง อ.วารินชำราบ จ.อุบล ราชธานี

รายงานการประชุมคณะกรรมการ

มูลนิธิบุญนิยม

*** ครั้งที่ ๒/๒๕๕๕ (๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕)**

-กรรมการขาดประชุม ๒ คน

-โครงการกวีวิกฤตอุทกภัย เพื่อการพึ่งตนเอง ในอนาคต ยังอยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูลและ เอกสารเพื่อปิดโครงการและนำส่งสำนักงานกองทุน สนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ(สสส.) ต่อไป

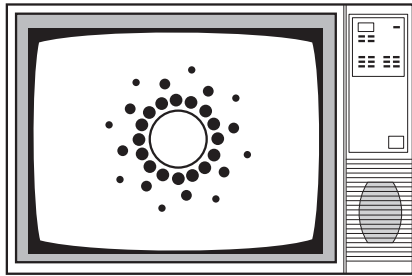
-การจัดตั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมนาสิกขา- วิชาธรรม ได้เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชา ศีพชั้นสูง(ปวส.) โดยเปิดภาคเรียนเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ มีนักศึกษาทั้งหมด ๒๖ คน

-ได้รับเงินค่าสินไหมทดแทนกรณีมรณกรรม ของคุณกฤษณา บุญชู(ผู้วายชนม์) ๓๘,๗๒๓ บาท

-ตัวแทนของมูลนิธิได้เข้าร่วมสัมมนา เรื่อง "ทิศทางการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจ-พอเพียงใน ทศวรรษหน้า" ที่โรงแรมรามารการ์เด็น เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๕ พ.ค. ๒๕๕๕

การประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๒๕๕๕

ธรรมนูญสมาคม

ธรรมนูญฉบับที่สาม

*วันอาทิตย์ที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕

-สมาชิกที่เข้าร่วมประชุม ๙๖ ราย จากจำนวนสมาชิกธรรมนูญสมาคม ๔,๑๒๘ ราย

-รายงานผลดำเนินการประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๔

-จำนวนสมาชิกจาก ณ วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๔ มีสมาชิก ๕,๖๘๗ ราย แต่จำนวนสมาชิกตั้งแต่วันที่ ๒๕ เมษายน ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๕ จำนวนสมาชิกปัจจุบันตามความเป็นจริงที่สืบค้นได้ ๔,๑๒๘ ราย เนื่องจากข้อมูลล้ม สาเหตุจากขโมยยังค์ร้านและนำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปซ่อนไว้ ต่อมาทางเจ้าหน้าที่ได้ติดตามเครื่องคอมพิวเตอร์กลับคืนมาได้ แต่สภาพการใช้งานไม่เหมือนเดิม จำนวนสมาชิกสูญหายไป ๑,๕๕๙ ราย สำหรับสมาชิกเก่าที่สืบค้นแล้วไม่มีชื่อในฐานข้อมูล ทางร้านได้แจ้งให้สมาชิกทราบและจัดทำบัตรให้ใหม่

-การเผยแพร่หนังสือธรรมะและสื่อรูปแบบต่างๆ เช่น CD, VCD, DVD และ MP3 รวมทั้งหนังสือต่างๆในรูปที่ผ่านมา สื่อต่างๆของหมอเขียว(ใจเพชร กล้าจน) ยังได้รับความนิยมดีเหมือนเดิม ยอดจำหน่ายอันดับหนึ่ง และรองลงมาคือรายการธรรมะ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ยอดจำหน่ายเพิ่มขึ้น เพราะมีการนำไปเผยแพร่ออกสื่อสารผ่านดาวเทียม ทางช่องเอฟเอ็มทีวี(ทีวีเพื่อมนุษยชาติ) รวมทั้งสื่อเกี่ยวกับการกิจกรรมไร่

สารพิษ ได้รับความนิยมนรองลงมาตามลำดับ

-ร้านค้าในเครือแหและหน่วยงานต่างๆ ที่มารับสื่อไปจำหน่าย ยังให้ความร่วมมือดีเหมือนเดิม ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

-การร่วมงานประจำปีของชาวโอศก

-งานตลาดอารียะ ระหว่างวันที่ ๑๒-๑๔ เมษายน ๒๕๕๕ ทางร้านได้นำสื่อไปจำหน่าย มีกำไรอารียะ(ขาดทุน) ๑๒,๒๕๗ บาท และบริจาคสมทบทางส่วนกลางจำนวน ๗๐,๐๐๐ บาท

-งานประจำปีชาวโอศก สมาชิกสมาคมได้เข้าร่วมงานประจำปีของชาวโอศกและร่วมงานอื่นๆ เช่น งานพุทธาภิเษกฯ จ.นครสวรรค์ งานปลุกเสกพระฯ ที่ชุมชนราชธานีโอศก จ.อุบลราชธานี ได้นำสื่อต่างๆไปจำหน่ายในงานด้วย

-ได้บริจาคหนังสือพิมพ์ประจำวันให้กับหน่วยงานต่างๆ เช่น ห้องสมุดสมาคมผู้ปฏิบัติธรรมศาลาพังงาธรรม และถวายพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ รวมเดือนละ ๔,๖๖๙ บาท

-บริจาคให้ส่วนกลาง(กองบุญสาธารณโภคี) เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

-บริจาคให้สถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV) เดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท

-บริจาคสมทบทุนส่งเสริมการศึกษาให้ส่วนกลาง เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท

-บริจาคให้หน่วยงานจรรยา และ รปภ. เดือนละ ๔,๐๐๐ บาท

-ค่าไฟฟ้าเสอาภาภาศวิทยุชุมชนสันติโอศก ประมาณเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

-แต่งตั้งผู้ตรวจสอบบัญชี ที่ประชุมเลือกนางประไพ ศุภรสมิต เป็นผู้ตรวจสอบบัญชีธรรมนูญสมาคมประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๕

-ทางธรรมนูญสมาคม จะต้องแจ้งผลการตรวจสอบความมั่นคงแข็งแรงของเสาโครงเหล็ก แก่สำนักงานโยธา ภายในเดือนพฤศจิกายน ของทุกปี โดยมอบหมายให้คุณดำรง แสงสุริยจันทร์ ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมระดับสามัญวิศวกร สาขาวิศวกรรมโยธา เป็นผู้ตรวจสอบ

-ทางธรรมนูญนี้ได้ทำการซ่อมแซมต่อสายล่อฟ้า

ที่เสถียรทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน
ประมาณ ๑๒๓,๐๐๐ บาท

-ได้รับหนังสือรับรองการแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ของชมรมทัศนศึกษาแล้ว

-ทางสมาคมได้บริจาคหนังสือให้กับสโมสรโรตารีวังจันทร์ จังหวัดพิษณุโลก ตามโครงการเฉลิมพระเกียรติ ๘๔ พรรษามหาราชา “หาหนังสือให้ห้อง” ให้แก่โรงเรียนต่างๆ ในจังหวัดพิษณุโลก

รายงานการประชุม ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาหน้าสันตือโคก

* ครั้งที่ ๘/๒๕๕๕ (๒๗ เมษายน ๒๕๕๕)

-ผู้ร่วมประชุม ๙ คน

-ทางคณะกรรมการคัดกรองสินค้ามีมติห้ามใช้วัตถุดิบที่นำเข้ามาจากต่างประเทศยกเว้นโปรตีนเกษตรและ N70 ที่ให้ใช้อยู่ พิษไรต้องไร้สารพิษ วันไหนมีธัญพืชไร้สารพิษ ก็เปิดตามปกติ วันไหนไม่มี ก็ปิดเฉพาะแผนกไป

-คุณวิชัยแจ้งว่าผ่าตัดไส้เลื่อนเสร็จแล้ว

-คุณเกร็ดดินนำเสนอน้ำมันมะพร้าวซึ่งเหมาะกับการทอดในราคาดีตรละ ๘๐ บาท ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ได้ใช้ เนื่องจากเราไม่สนับสนุนของทอด(แต่ก็ไม่ถึงขั้นห้ามทอด)

* โอวาทจากประธาน สมณะสิริเตโช

พระพุทธเจ้าเปรียบเทียบจิตวิญญาณกับสัตว์๖ ประเภท เช่น จะเข้คือการกิน จิตหากไม่ให้มันไปไหน ก็ต้องมีเชือกผูกไว้กับหลัก เชือกคือสติ

หลักคือสมาธิ จับจิตที่กำลังแปลงร่างเป็นอะไร หากมาสิ่งเราก็ก่โล่มันออกไป ลูกค้าโวยวายเรา เราจับจัดการตัวเราก่อนเลย เราจัดการได้จิตก็สงบ

* ครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ (๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕)

-ผู้ร่วมประชุม ๙ คน

-คุณวีโรจน์เข้าคอร์สสุขภาพของอาจารย์ไพล่นที่สวนบุญผักพืช

-เวรบริษัทพลังบุญทำอาหารขึ้นศาลาใช้ลูกชิ้นในการทำอาหาร หากพบให้บอกเขาว่าห้ามใช้ลูกชิ้นแจกทำอาหารขึ้นศาลาทางพลังบุญก็รู้ว่ามีกฎหมายห้ามอยู่ แต่กิลีสอยยากกินทำให้เขาหน้ามืดทำอย่างนี้

-๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ จะมีการประชุมชมชนสันตือโคก ขอเชิญเข้าประชุม เพื่อเตรียมจัดงานโอศกรำลึก สำรองเครื่องครัวว่าพอใช้หรือไม่ แจ้งโรงบุญให้ใช้ผักไร้สารพิษเป็นหลัก ปีก่อนอาหารชยะเยอะ หากแรงงานไม่พอ ขอแรงงานนักเรียนจากส่วนกลางได้

-ทางสันตือโคกได้รับชมทรัพย์ว่าขาดผู้ประสานงานของ ชมร.

-ที่ประชุมเห็นควรให้ทูปผนังร้านกู่ดินฟ้าเพื่อรวมกับชมร. จะได้ประหยัดแรงงานแคชเชียร์และเพิ่มพื้นที่หน้าร้านชมร. แต่ต้องรอให้ร้านหมวดหมดสัญญาเช่าก่อน จะได้ทูปรวมทั้งสามร้านเลย

-นักเรียนฐานงานชมร.ให้เรียนงานภายในชมร. แบบหมุนเวียน ครั้งละ ๑ เดือน

* โอวาทจากประธาน สมณะสิริเตโช

ทุกคนมาเสียสละให้กับส่วนกลางตามฐานะไม่มีการบังคับ ไม่มีการหลอกล่อ รายได้ที่รับคือกิลีสที่ลดลง ทุกคนล้วนสมัครใจมา ผู้ไม่มีความเป็นส่วนตัวก็เสียสละให้ส่วนกลางเต็มที่ ส่วนผู้ยังมีความเป็นส่วนตัวอยู่ก็เสียสละเท่าที่เสียสละได้

* ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ (๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๕)

-ผู้ร่วมประชุม ๑๑ คน

-คุณวีโรจน์ลาป่วยไปรักษาตัวแบบไม่มีกำหนด

-คุณซึ่งบูชาลาวันที่ ๒๖ มิ.ย.'๕๕ ไปหาหมอ เป็นโรคน้ำในหูไม่เท่ากัน

-นัดประชุมร้านค้าหน้าชมร.ในวันพุธที่ ๒๓ พ.ค.'๕๕ เวลา ๘.๐๐ น. ที่ได้โบสถ์

-ชมร.เปิดโรงบุญแจกฟรีทุกวันในช่วงวันที่ ๔-๑๐ มิ.ย.'๕๕ งานอโศกรำลึก และเนื่องในโอกาส งานฉลองสัมพุทธชยันตี โดยอาหารใส่บาตรยังคง มีขายที่หน้าร้านแต่ชีวิตหรือร้านดินอ้อมดาว

-หากพบลูกค้าที่ดื่มน้ำสมุนไพรแล้วเทกลับคืน บอกไปหลายครั้งแล้วยังทำอีก ให้ห้ามเข้าร้านอย่าง ไม่มีกำหนด

-ผู้รับเหมาวิ่งรับผักของร้านกูดินฟ้าขอขึ้นค่า แรงอีก ๑๐๐ บาท เนื่องจากค่าครองชีพที่สูงขึ้น จากเดิม ๘๐๐ บาท เป็น ๙๐๐ บาท(คนขับ+เด็กทรถ) ที่ประชุมเห็นควรอนุมัติ

❖ ไอวากจากประธาน สมณะสิริเตโช

งานสัมพุทธชยันตี เตรียมของเตรียมใจเตรียม ตัวให้พร้อม เวลาเกิดเหตุการณ์กะทันหันจะมีสติ แก้ไขได้ทัน

❖ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ (๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕)

-ผู้ร่วมประชุม ๙ คน

-ช่วงงานสัมพุทธชยันตี โรงบุญจัดที่หน้าตึกแดง ช่วงนี้บอกเกษตรกรรมส่งผักมาได้เต็มที่

-ให้หาพนักงานเก็บเงินสำรองไว้ เช่น คุณสวยใส หากพนักงานเก็บเงินลา จะได้มีคนแทน

-คุณมนตรีการขอภัยที่ใส่อารมณ์กับพวกเรากันเองแรงไป เมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้น ท่านชาวซึ่งกล่าวว่าให้ฝึกแก้อารมณ์ไม่ดี และไม่ควรพูด

-คุณเทพพลังจะบริจาค"แก่นตะวัน"ให้ จะขอคนไปชุดวันที่ ๓๐-๓๑ พ.ค.-๑ มิ.ย.'๕๕ ที่จ.ตาก ให้ลองติดต่อทางชมร.เชียงใหม่ว่าจะไปชุดได้หรือไม่

-หากพบลูกค้าที่จู้จี้จุกจิก ก็บอกลูกค้าว่า หากจู้จี้มาก ทำให้เราลำบากเกินไป เราจะไม่ขายของให้หรือเราจะฝึกตบะอดทนให้บริการลูกค้าดูก็ได้ เราจะตบะแตกหรือไม่

-ทางกองทัพธรรมทำผัดหมี่หนึ่งหม้อเบอร์ ๕๐ ส่งไปแจกผู้ร่วมงาน"เมืองไทยรายสัปดาห์ภาคพิเศษ" ที่สวนลุมพินี ในวันที่ ๒๖ พ.ค.'๕๕ โดยชมร.สันติรับทำให้

-ที่ประชุมเห็นควรให้คุณมนตรีการเป็นผู้คอยปรับเสียงทีวี หากทีวีดังไปหรือเบาไป

-คุณคนลักษณะจะบริจาคเครื่องทำน้ำเต้าหู้ให้ และจะช่วยทำน้ำเต้าหู้เป็นเวลา ๖ เดือน ที่ประชุมเห็นว่าไม่ควรรับบริจาค เนื่องจากหลังพ้น ๖ เดือนจะไม่มีแรงงานทำต่อ

❖ ไอวากจากประธาน สมณะสิริเตโช

เราเป็นเจ้าของงานอโศกรำลึก จะมีการสัมพันธ์กับคนมาก งานจะยุ่งจะเยอะ บางคนอาจจะพูดกับเราไม่ดี ถือเป็นโอกาสในการฝึกฝนปฏิบัติธรรมของเรา พยายามฟังให้เก่ง พิจารณาเรื่องราวตัดลิ้นใจเองได้หรือไม่ ตัดลิ้นใจเองไม่ได้ ให้ทำงานกันเป็นทีม จะปลอดภัยที่สุด เลิกร้านแล้วก็ไม่ใช่ว่าเลิกงานเลย ต้องเตรียมงานสำหรับวันถัดไป ไม่รู้ว่าจะมีอะไรขาดอะไรเพิ่มอีก คนที่ตกอยู่แต่ภพของตนเอง เกิดจากไม่ค่อยตามสถานการณ์จากส่วนกลาง ฝึกปรับตนเองตามส่วนกลาง เราจึงจะไม่มีอึดตามมากไป

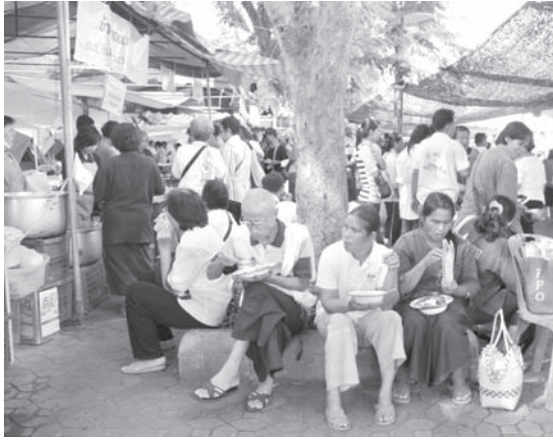
❖ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๕ (๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๕)

-ผู้ร่วมประชุม ๙ คน

-การร่วมคัดค้าน การร่าง พ.ร.บ.ปรองดอง ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕ กับพันธมิตรฯ ๓๐ พ.ค.-๑ มิ.ย. ชมร.รับผิดชอบดูแลโรงครัวกองทัพธรรม การจัดงานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสูงสุดยิ่งใหญ่ อโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๑ ย้ายไปจัดที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ร.๕ ด้วย ชมร.รับหน้าที่ดูแลโรงครัวกองทัพธรรมต่อ เตรียมอุปกรณ์ทำครัว ทำอาหาร แจกอาหาร ๒-๑๐ มิ.ย.

-ที่ประชุมเห็นควรบริจาคเงินเข้ากองกลางสาธารณโภคี ๘๓๐,๐๐๐ บาท

-เลือกผู้รับใช้(พรช.)ชุดใหม่แทนพรช.ชุดเดิมที่หมดวาระไป มีคุณชูจิตต์ คุณธรรุ่ง คุณวิฑูรย์

*** โอวาทจากประธาน สมณะสิริเตโช**

อ่านจิตเป็นคืออ่านจิตตนเอง ไม่ใช่อ่านจิตคนอื่น การที่ต่างคนต่างทำงาน ไม่มีการช่วยเหลือกัน ก็เป็นสมณะ ก็เลยยังมีอยู่ ยังกดไว้ ไม่ปรุง ไม่ตีความ เฉยๆ ใช้ความคิดเหตุผลมากลบ หนีผัสสะก็คือหนีจากบุคคลหรือหนีจากพื้นที่

มีโจทย์กับลูกค้ารับจัดการกับกิเลสตนเองก่อน แล้วค่อยแก้กิเลสลูกค้า หากยังแก้กิเลสเราเองไม่ได้ อารมณ์ไม่ดี อย่าเพิ่งบอกลูกค้า ให้คนอื่นไปบอกลูกค้าแทนเรา(อย่าพรวดประโยชน์ตน เพราะประโยชน์ผู้อื่นแหม่มาก)

*** ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๕ (๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๕)**

- ผู้ร่วมประชุม ๖ คน
- ที่ประชุมมีมติเป็นส่วนใหญ่รับรองปลดจ้อย เป็นพนักงานเก็บเงิน โดยพนักงานเก็บเงินต้องมีศีล ๘ หากไม่มี ต้องผ่านการรับรองจากที่ประชุม

*** โอวาทจากประธาน สมณะสิริเตโช**

ชมร.ไม่มีเรื่องอะไรมา เราขาดแคลนคนทำงาน มองย้อนกลับมาที่พวกเรา เราต้องมีปัญหาบ้างแหละ อย่างเช่น เราหัดยิ้มๆหน่อย อ่อนน้อมหน่อย หัดทักทายคนอื่นก่อน คนอื่นไม่ทักทายเราก็ไม่เป็นไร เหมือนคำขวัญ “ยิ้มงาม ถามไถ่ เต็มใจบริการ ลูกค้าบานตะไท” เหมือนพระพุทธเจ้ามีอัชฌาสัยปฏิสันถารผู้อื่นก่อนเสมอ

สถิติเผยแพร่สัจธรรม

ประจำเดือนเม.ย.-มิ.ย. ๒๕๕๕

ธรรมปฏิกรรม

	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.
จดหมาย (ฉบับ)	๔๓๕	๔๓๒	๔๒๕
สิ่งตีพิมพ์ (ฉบับ)	๓๔	๖๕	๔๔
ตีพิมพ์ (ชิ้น)	๒๓	๔๓	๓๓

ธรรมพิมพ์

- สารอโศก[รวมพลังชาติพันธุ์ถวายพระพรฯ] ๑๐,๐๐๐ เล่ม
- ดอกหญ้า (ความสุขอยู่รอบตัว) ๒๔,๐๐๐ เล่ม
- ดอกบัวน้อย (สวัสดีความพ่ายแพ้) ๕,๐๐๐ เล่ม

ใต้ร่มอภิศก

ศูนย์รวมข่าวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอภิศก ฉบับที่ ๓ ปีที่ ๓๒(๓๕)
ประจำเดือน เม.ย.-มิ.ย. ๒๕๕๕

ศรัทธาคือเมล็ดพืช
ภายใต้กิจกรรมมากมาย
แบบฝึกหัดบทแล้วบทเล่า
ประดุจเครื่องเจียรฯ...เครื่องสกัด
เพื่อเป็นเครื่องประดับงามเลิศ
เพื่อเป็นหินผางามสละสลวย...
❖ ไม่มียุคใดที่ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านจะชัดเจนเท่านี้
❖ ไม่มียุคใดที่โพธิสัตว์-อรหันต์แท้จริงคือเหรียญ ๒ ด้าน
จะชัดเจนเท่านี้...เท่านี้

แต่การเดินทาง...มีใช่แค่ความเก่ง
แต่ศรัทธาผู้นำต้องปักมั่น!
๒๕๕๕ พ่อท่านพาทองทัฬหกรรมชยับเคลื่อน
ศรัทธาต่อพ่อท่านถูกทำลาย
การคัดกรองเหล่าพุทธสาวกแห่งอนาคตกาล
เริ่มชยับ...เริ่มเคลื่อน...เริ่มสั่นสะเทือน...
แยกเม็ดใหญ่-เม็ดเล็ก เม็ดขาว-เม็ดดำ
รู้ตัวหรือยัง อันตัวเราเป็นเม็ดใด?

แสดงปาฏิหาริย์ด้วยภาพ

ภาพที่เห็นคนนั่งหน้าชูแก้วน้ำเปล่า โดยที่คนอื่นชูแก้วเหล้าบ้าง ก็ดื่มกันบ้าง ในงานเลี้ยงที่พวกอบต.ชอบพาชาวบ้านไปเที่ยว

ญาติธรรมเซียงน้อย ขอนแก่น บอกว่า “นี่แหละครับ ปาฏิหาริย์ของผม” จู๊ยๆ

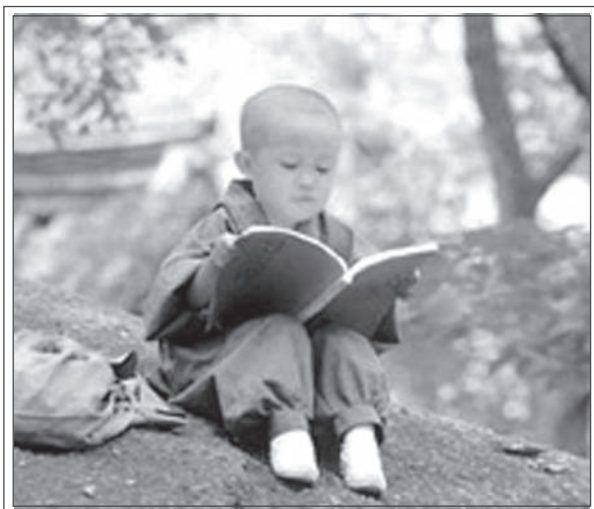

เครื่องมือปฏิบัติธรรมอันวิเศษ

ญาติธรรมหลายๆคน สรุปตัวเองมา “ไม่ค่อยได้อ่าน เพราะซีก็เกียจก็ยุ่งโง่ จิตตก ยิ่งอ่าน ก็ยิ่งได้ความรู้มากขึ้น จิตใจก็สูงขึ้น...”

จึงจกอยากจะแนะว่า การเป็น “นักอ่าน” เราจะได้กำไรมากกว่าคนอื่น ๆ หากเป็นการลงทุน เราก็จะมีทุนมากขึ้น

การอ่านเป็นการเก็บเกี่ยวความรู้ ที่ผู้มีประสบการณ์เขาเสนอมา เราเองมีแต่กำไรๆ ใครไม่ฝึกนิสัย “รักการอ่าน” นับว่าเสียเปรียบมาก ในชาตินี้ เหมือนคนที่เกิดมาแล้วยากจนชั้นแค้น! จู๊ยๆ

ความยากของประเทศไทย

“ประเทศไทยอยู่ได้เพราะอาศัยอบายมุขเหมือนกัน เช่น หวยบนดินใต้ดิน เหล้า เบียร์ สลากกินแบ่งรัฐบาล สนามม้า สนามมวย อาบอบนวด และแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ต่างๆ เมื่อพิจารณา ดูแล้ว ถือคือ ๕ ละอบายมุข ยุคปัจจุบัน ไม่ใช่ของง่ายๆครับ”

ญาติธรรม วิรัช ทองเปื้อ มีความเห็นดังนี้ คงจะบอกว่า “พัฒนาประเทศยากนักหนา” คนจะดีก็ทำยาก เพราะสิ่งยั่วยุเยอะมาก จึงจกก็ได้แต่เห็นใจ เพราะเหตุนี้ ความดีของยุค ๒๕๕๕ จึงมีราคาสูงมาก และนักปฏิบัติธรรมก็จะมีโอกาส แข็งแกร่งมาก เช่นเดียวกัน

ถือคือ ๕ ละอบายมุข ยังคงเป็น ธรรมบุญของชีวิตทั้งชีวิตนี้และชาติหน้าและชาติต่อไป

ชาติจะเป็นบาปหรือเป็นบุญ เราต้องตัดสินใจเอง จู้ยี้ๆ

ข้อ่าสารเพียง ๑ ช่องทาง

“และขอถือโอกาส แจ้งงดรับหนังสือ

เพราะได้รับข้อมูลจากทางสถานีโทรทัศน์ดาวเทียม อยู่แล้วและควรส่งให้กับสมาชิกใหม่ เพื่อการ เผยแผ่ที่กว้างขึ้น...”

ญาติธรรมเอกชัย อุละจาริตต์

ขอแบ่งปันทรัพย์สินรอกโสวกให้คนอื่น

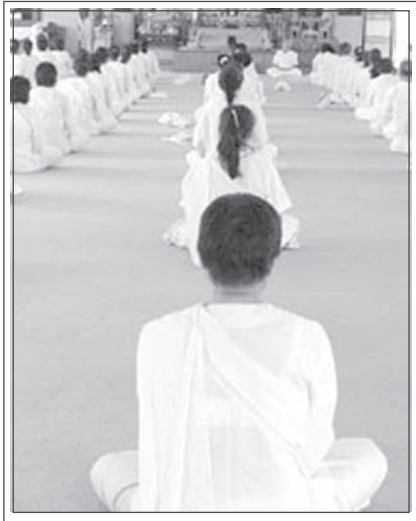
ถือเป็นจิตดี นำขึ้นชม

แต่อย่างไรก็ตาม ทิวกับหนังสือ จึงจกก็ ยังถือเป็นช่องทางแสวงหาความรู้ที่ไปด้วยกันได้ จะเอาเงินหรือทอง จึงจกก็จะบอกว่า ขอ ทั้งเงินและทอง เหมามาหมด! จู้ยี้ๆ

ความแตกต่างระหว่างความโง่กับความใจกว้าง!

จากญาติธรรม ศิริทวงศ์ นทกุล (อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี)

“เห็นห่างวารสารอโศกไปหลายปี เนื่องจากไปศึกษา
ธรรมะของสำนักอื่นๆ ปฏิบัติธรรมสำนักอื่นๆ...”

สาธุๆ มีโอกาสศึกษาธรรมะค่ายอื่นๆ ก็ยังไม่เรียก
แสงวงบุญ “นอกเขตพุทธ”

การเข้าใจแก่นธรรมของอโศกแล้วเปิดใจกว้างศึกษา
สำนักอื่นๆ แบบนี้ “สร้างปัญญา”

แต่หากแก่นธรรมอโศกยังไม่มี การศึกษาหลัก
ธรรมค่ายอื่นๆ แบบนี้เรียก “สร้างความสับสน!”

จะเป็นคุณปัญญา หรือคุณสับสน ต้องประมาณตน
ให้ดี จุ้ยๆๆ

ศีล ๕ มนุษย์ต้องถือ

ญาติธรรมประนอม ทีวียา แสงเพชร (อ.เชียงใหม่
จ.เชียงราย) รายงานผลการปฏิบัติมา.....“ได้รักษาศีล ๕
อย่างถูกต้องและทำให้เรื่องกิเลสลดลง...”

ชี้หมูชี้หมา ต้องรักษาศีล ๕ ไว้ก่อน เพื่อ
ไม่ให้ชีวิตตกต่ำ

ใครศึกษาธรรม คิดอะไรไม่ออก ต้องรักษาศีล
๕ ไว้เป็นขั้นต้น

เพราะศีล ๕ เป็นเครื่องมือที่จะป้องกันมิให้เรา
“ทำชู้กับคนอื่น!”

ก่อนจะคิดทำดีกับคนอื่น ควรตั้งสัตย์
ปฏิญาณจะไม่ “ละเมิดศีล ๕ ” ไปด้วย จุ้ยๆๆ

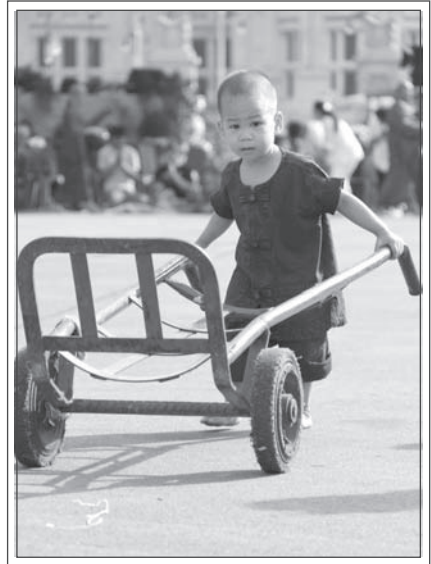

ขอสับสนุนงานชาวอโศก

ญาติธรรมเอิบจิต เวชมงคล (อ.เมือง จ.นครราชสีมา)
ส่งเงิน ๖๐๐ บาท มาช่วยค่ากระดาษ และค่าจัดส่ง
วารสารไปให้สมาชิก

การช่วยชาวอโศกมีได้หลากหลายวิธี ทั้งแรงงาน
ทั้งแรงเงิน ใครสะดวกอย่างไรโปรดพิจารณา จุ๋ยๆ

เป็นวิบากหรือเป็นบารมี

“รู้สึกเห็นใจ และเสียใจแทนคุณวีระและคุณราตรีที่
ไปติดคุกเขมร...”

ญาติธรรมหลายคนรำพึงรำพันมาอยากจะช่วย
แต่ก็ไม่ว่างจะอย่างไร

เรื่องนี้ช่วยยาก เพราะรัฐบาลอภิสิทธิ์เขาก็ไม่เอา
คุณวีระ รัฐบาลของทักษิณเขาก็ไม่เอา

หากภาครัฐไม่ยื่นมือ ก็ไม่มีใครช่วยได้

ในแง่ประโยชน์ตน เรามาทำ“วิบาก”ให้เป็น“บารมี”

กันเถิด จุ๋ยๆ

ใบงานของนักปฏิบัติธรรม

ตั้งแต่เปิดศักราชการปฏิบัติธรรมเป็นจริงเป็นจังเป็นรูปธรรมมากขึ้น

ตั้งแต่งานปฏิบัติต้นปี ๒๕๕๕

ญาติธรรมต่างก็ดูแข่งขันกันมากขึ้น

จึงแจกแบบลอกใบงานมาให้ดูกัน จะได้เตรียมตัวอุปกรณ์กันได้

ใบบำเพ็ญคุณ

ชื่อ-สกุล.....

๑. ถือศีล..... ผิดศีลหรือบกพร่องข้อใดอย่างไรบ้าง.....

ขัดเกลาตนเองอย่างไรบ้าง.....

ขุมทรัพย์ที่ได้มีอะไรบ้าง.....

๒. งานที่รับผิดชอบคือ.....

ทำหน้าที่อะไรบ้าง.....

ทำงานตั้งแต่เวลา..... ถึง.....

ผลงานที่ได้ทำ.....

๓. งานที่ช่วยนอกจากฐานงานเป็นเวลา.....วัน.....ชั่วโมง

งานอะไรบ้าง.....

สมณะผู้รับผิดชอบ(สมณะที่ตรวจใบงาน).....

ใบบันทึกการบำเพ็ญธรรม

ชื่อ-สกุล

๑. สาระในการบำเพ็ญธรรม

๑.๑ ทำวัตรเข้ามาเวลา.....ถึง.....สาระธรรมที่ได้.....

๑.๒ ธรรมะก่อนนั้น.....สาระธรรมที่ได้.....

๑.๓ ธรรมะภาคบ่าย.....สาระธรรมที่ได้.....

๑.๔ ธรรมะภาคค่ำ.....สาระธรรมที่ได้.....

สมณะผู้รับผิดชอบ(สมณะที่ตรวจใบงาน).....

 จังจก

ตติประจำเดือนนี้

ขัดการกิเลสตัวเอนได้มาก

หากไม่เสียเวลากับกิเลสตนอื่น

เรื่องย่อ... เป็นหนึ่งในเรื่อง

เพราะกายป่วย... จึงทำให้ใจแข็งแรง

หมอที่ดีที่สุด...คือ ตัวคุณเอง แสดงว่าคนที่ทำร้ายตัวเองได้ดีที่สุดก็คือ ตัวของเราเอง ผมอยู่บ้านมาสามเดือนแล้วครับ กิน นั่ง นอน คอยหยอดฉี อยากรทำอะไรเหมือนก่อน ก็ต้องหยุด พัก ระวังไว้ก่อน สิ่งที่เคยทำได้ ที่ไหน อยากรไป อะไรอยากคิด ต้องเปลี่ยนต้องหยุด เพราะหนองที่ขาจะปวดระบม และผุดขึ้นมามากทุกครั้งที่ร่างกายร้อน แล้วมันร้อนได้ยังไง(วะ) ผมมกกับตัวเองมาก ช่วงที่ป่วยสามเดือนมันทำให้เราได้อยู่กับตัวเอง ถามตัวเองถึงอาการป่วยครั้งนี้

คงต้องย้อนกลับไปสิบกว่าปีที่แล้วสมัยเรียนระดับ ปวช. เป็นช่วงที่เราเอาจริงเอาจังกับการเรียนการงานมาก ยึดดี คาดหวังเอาไว้ให้สูงๆ ว่าผลงานต้องออกมาดี เรียกร้องอยากให้อะไรๆสมใจ พอไม่ได้ดังที่หวังก็ท้อ เหนื่อย หมดกำลังใจ ไม่

● สมใจก็ทุกข์ โมโห หงุดหงิด วันเวลาผ่านไปเมื่อ
● เรียนจบปริญญาตรี ก็ได้มีโอกาสมาช่วยงานที่ FMTV
● และสิ่งที่ผมพบติดตัวมาด้วยนอกเหนือจากความรู้ก็
● คือความคาดหวังและมิถาที่ภูฏิ โดยไม่รู้ตัวเลยว่า
● ที่ผ่านมเราทำร้ายตัวเองมาตลอดด้วยสิ่งต่างๆที่กล่าว
● มา ร่างกายตอนนั้นก็พอที่จะแสดงผลออกมาให้
● เห็นบ้าง เช่น มีผื่นคันเป็นเม็ดเล็กๆใสๆตามขา
● ข้อศอก เดี่ยวขึ้นเดี่ยวยุบ ตอนนั้นหาสาเหตุยังไม่
● หาไม่เจอ เลยปล่อยๆมันไป

● เมื่อวิบากกรรมสังเคราะห์และจัดสรร
● อย่างลงตัวแล้ว ทุกๆอย่างจะมีมาแต่เหตุ จุด
● ไคลแมกซ์ก็เกิดขึ้น ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ผมเองต้อง
● กลับบ้านมาดูแลแม่และพี่สาวที่ป่วยพร้อมกันทั้ง
● สองคน ลำพังดูแลตัวเองยังยาก ยังไม่เข้าใจตัวเอง
● ยังไม่ได้ตั้งใจเลย นี่ต้องมาดูแลผู้ป่วยอีกสองคน

● วันหนึ่งๆนอกจากทำงานที่รับผิดชอบ
● ส่วนตัว ยังต้องไปตลาด ซื้อผัก ทำกับข้าว *เฟ่งโทษ*
● *ถือสา มีกิเลส ผิดหวัง ไม่สมใจ ทำงานไม่ได้ดัง*
● *ที่คิด บางครั้งงานส่วนตัวที่ทำก็ยังไม่เสร็จ*
● *โอ๊ย...ทุกอย่างมันรู้สึกว่าจะรีบไปหมด* เดี่ยวแม่
● อยากกินนั้น พี่สาวอยากกินนี้ แต่แม่กับพี่สาวก็บอก
● อยู่ว่า ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไรนะ แต่ในความที่เราอยาก
● ให้เขาตามที่ขอมา ผนวกกับความยึดติดว่าต้องให้
● ครบพร้อม ก็ต้องออกไปหา ไปทำสิ่งต่างๆแทน
● เพราะแม่และพี่สาวยังเดินทางและทำสิ่งต่างๆไม่
● สะดวกเหมือนก่อน ขณะนั้นงานในหัวก็ต้องคิด
● มั่นดูสับสน เรียบเรียงจัดสรรเวลาไม่ถูก แล้วบาง
● ทีก็มีเรื่องทะเลาะกับพี่สาว งอนกัน ไม่พูดกันเกือบ

เดือน ถือสา เฟ่งโทษเขา โดยไม่ได้เฟ่งดูตนเอง
สีหน้าผมทำให้คนในบ้านรับรู้ได้ว่าไม่เบิกบาน ถ้าม
คำตอบคำอาการอารมณ์แบบนี้เกิดขึ้นบ่อยเกือบทุกวัน
เป็นวัฏฏะ วงจรนานนับสามเดือน

เมื่อโลกร้อน แผ่นดินไหว ภูเขาไฟปะทุ
ร้อนระอุเป็นลาวา นี่คือน้ำที่คล้ายกับช่วงวิกฤตของ
ชีวิตผมล่ะครับ หนองเม็ดแรกผุดขึ้นมาที่หนองชาขาว
เป็นเม็ดขาวๆ เปล่งๆ มีอาการเจ็บเคืองๆ มีสีแดง
ระเรื่อ โดยรอบหนอง ผมก็คิดว่าเล็บเราคงสกปรก
ไปเกาซาแล้วติดเชื้อ เอาเข็มบ่งหนองออกแล้วคง
แห้ง เข้าวันต่อมาหนองดันขึ้นที่เดิมขนาดดูใหญ่
กว่าเดิมอีก ถ้ามมีอีกหนึ่งเม็ดขึ้นมาเป็นเพื่อนที่
หนองชาซ้าย จากนั้นภูเขาไฟก็ปะทุทุกแล้วลูกเล่า
เม็ดแล้วเม็ดเล่า บางเม็ดก็ขึ้นที่ซอกเล็บนิ้วมือ เจ็บ
ราวกับเป็นเล็บขบ บางเม็ดไปโผล่ที่ปีกแผ่นหลัง
ที่ซอกคอกข้าง ที่เข่า ที่ต้นขาที่ยังมี ตอนนั้นเลยมี
ผู้ป่วยในบ้านสามคนในบ้านทุกคนป่วยหมด แต่ยัง
ดีที่แม่และพี่สาวเริ่มดีขึ้นบ้างแล้ว

**ผมบอกกับตัวเองว่า ใจเราต้องไม่ป่วย
นะเว้ย เราต้องพึ่งตัวเองให้ได้** ยังพอเดินได้ เดิน
มากก็ปวด และไม่อยากทำตัวเป็นภาระใคร วัน
เวลาผ่านไปนานประมาณสามเดือน หนองที่ขาบาง
แห่งเริ่มแห้งและตกสะเก็ด นับรวมแล้วโดย
ประมาณห้าสิบเม็ดที่กระจายกันขึ้นบริเวณขาทั้งสอง
ข้าง ที่น่าแปลกก็คือหนองขึ้นจะขึ้นที่ขาข้างละเท่าๆ
กัน ตำแหน่งเหมือนกัน ช่วงแรกก็รักษาเองคิด
วิธีเอง ผิดๆถูกๆ มันก็ไม่ดีขึ้น

**สุดท้ายต้องรักษาโดยวิธีลดอัตรา ลด
การเฟ่งโทษ** ไปตามวิธีการรักษาจากพี่สาว เพราะ
พี่สาวก็เคยป่วยลักษณะแบบนี้ แต่ตอนถามก็ยังมี
เชิง ยังมีศักดิ์ศรี และแล้วผมก็ต้องรักษาตัวเองอยู่
ที่บ้านคนเดียว เพราะเราก็พอช่วยเหลือตัวเองได้
และไม่อยากให้เขาเห็นว่าเราอ่อนแอ แม่กับพี่สาวจึง
ไปช่วยงานที่ ชมร.(ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย
สาขาเชียงใหม่)

นี่ล่ะครับความร้อนที่เกิดจากไฟโทสะ
พลังความร้อนที่เราได้สร้างขึ้นเอง ลาวาความร้อนนี้

มันคงไหลไปได้ชั้นผิวหนังตามรูขุมขนจนระอุ รอ
วันปะทุออกมา การที่กายป่วยครั้งนี้ ทำให้เราได้
สภาวะธรรม ทำให้รู้ว่าจริงๆแล้วธรรมะรักษาได้ทุก
โรคทางกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคทางจิต ผม
ต้องเปลี่ยนการใช้ชีวิต การคิด การทำงาน มอง
โลกในทางบวก ลดการคิดที่จะเรียกร้อง เฟ่งดูที่
ใจตัวเอง แทนที่จะเฟ่งโทษคนใกล้ตัว เคยถือสา
ต้องถามตัวเองว่าเราถือไว้ใครหนัก เคยสุมไฟโทสะ
ทยอยใส่ไฟเติมเชื้อไฟ แล้วใครละร้อน เคยตามใจ
ตัวเอง แต่ไม่เคยตามรู้ใจขณะนั้นเลยว่าเป็นสิ่งที่
ลั้มมาทัญญูหรือมิจฉาทัญญู ก็เราเองที่ตกหลุมพราง
ที่เราขุดไว้ ทั้งหลุมยึด หลุมยึดตา หลุมบังงาน และอีก
หลายๆหลุมที่เราขุดไว้ก่อนหน้านี้ แต่ละหลุมคงจะลึก
ไม่ใช่น้อย เมื่อตกไปแล้วเราก็ต้องปีนขึ้นจากหลุม
ด้วยตัวเอง แล้วกลับไปกลบหลุมให้เต็ม เต็มด้วย
ลั้มมาทัญญู เต็มด้วยการอภัย เต็มด้วยการให้และไม่
เรียกร้อง ประสบการณ์ครั้งนี้เป็นประโยชน์และมี
คุณค่ามากในชีวิตของผม เพราะมันเปลี่ยนชีวิต
เปลี่ยนการคิด เปลี่ยนมุมมอง ธรรมะทำให้เราแก้
ปัญหาได้ตรงจุด แก้ไขที่ตัวเราเอง แต่ไม่ใช่การแก้
ตัว ถ้าไม่ป่วยครั้งนี้ก็หลายสิบปีข้างหน้าผมก็ยง
คงใช้ชีวิตในรูปแบบเดิมๆต่อไป หนองอาจจะไม่ผุด
แสดงออกมาให้เห็นภายนอก แต่อาจจะหลบใน
กลายเป็นก้อนเนื้อร้ายที่เกาะกินร่างกายให้ตายไป
พร้อมกับจิตวิญญาณที่มีจฉาทัญญูอยู่

**งานบุญที่มีเป้าหมายเพื่อการลดละ
กิเลสก็พึงจะเริ่มเข้าใจในวันนี้อเอง....**

***✧ เทพรันทัดิลป มุนีเวช**

ดื่มน้ำ ได้สุขภาพ

อากาศที่ร้อนจัด และบางที่มีฝนตก ระยะเวลาจึงต้องใส่ใจดูแลสุขภาพกันเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเรื่องการดื่มน้ำ ที่ไม่ว่าจะฤดูไหน ก็ต้องดื่มน้ำให้เพียงพอ

สำหรับน้ำที่ดื่ม ไม่ควรเย็นจัด เพราะทำให้เส้นเลือดที่อยู่ในระบบทางเดินอาหารหดตัวลง หากเป็นเช่นนั้นเซลล์จะปรับตัวและขยายตัวเพื่อดูดซึม ต้องใช้เวลานานพอสมควรในการปรับอุณหภูมิก่อนดูดซึม จึงมักเกิดอาการจุกหน้าอกขณะกระหายน้ำ

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยชี้ว่า การดื่มน้ำเย็นจัดมากเกินไปจะทำให้ขีดความสามารถในการทำงานของสมองลดลงทันที ส่งผลกระทบต่อการทำงาน หรือทำงานที่ต้องใช้สมอง ซึ่งน้ำเย็นจัดเพียงแค่นี้ก็เพียงพอ ยังทำให้สภาพจิตใจของบางคนลดลงร้อยละ ๑๕

ส่วนการดื่มน้ำร้อนจัดก็ไม่ควร เพราะความร้อนของน้ำอาจทำลายเยื่อช่องปากและทางเดินอาหาร จึงเพิ่มความเสี่ยงต่อการเป็นโรค

การดื่มน้ำที่ไม่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ ควรเป็นน้ำที่มีอุณหภูมิใกล้เคียงหรือต่ำกว่าอุณหภูมิร่างกายเล็กน้อย เช่น น้ำอุณหภูมิห้อง หรือน้ำที่มีอุณหภูมิ ๓๐ องศาเซลเซียส ร่างกายจะดูดซึมไปใช้ในระบบหมุนเวียนเลือดได้ทันที

โดยเฉพาะในหน้าหนาว ช่วงเวลาที่ควรดื่มน้ำ นพ.สุพรรณ ศรีธรรมมา อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก แนะนำไว้ ๓ ช่วงด้วยกัน ประกอบด้วย แก้วแรกของวัน ดื่मระหว่าง ๐๕.๐๐-๐๗.๐๐ น. จะช่วยการขับถ่าย ช่วงต่อไป คือ ๑๕.๐๐-๑๗.๐๐ น. จะช่วยล้างกระเพาะปัสสาวะ และแก้วสุดท้ายของวัน ดื่มก่อนเข้านอน ๑ ชั่วโมง ช่วยการนอนหลับที่ดี

ในแต่ละวัน ปริมาณน้ำดื่มที่ร่างกายต้องการของแต่ละคนนั้นแตกต่างกันไปตามน้ำหนักตัว ซึ่งมีวิธีคำนวณง่ายๆ ในสูตร น้ำหนักตัว(กิโลกรัม) หารด้วย ๒ แล้วคูณด้วย ๒.๒ และคูณด้วย ๓๐ จะได้ผลลัพธ์ออกมาเป็นปริมาณน้ำหน่วย c.c. ที่ควรดื่มในแต่ละวันนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม การดื่มน้ำ ไม่ควรดื่มคราวละมากๆ เพราะจะทำให้รู้สึกปวดปัสสาวะบ่อย โดยควรดื่มแบบค่อยๆจิบ เซลล์ในร่างกายจะดึงน้ำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

❀ ที่มา : หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

การหมักลูกสมอกับน้ำฉี่ (สูตร ๓)

ฉบับที่แล้ว ดิฉันได้นำบันทึกของผู้ติดเชื้อ HIV. เสนอไปแล้วนะคะ แต่ประเด็นสำคัญในการพูดคุยกันวันนั้น ที่ดิฉันสะดุดและอดที่จะนำมาบอกเล่ากับสมาชิกคอลัมน์นี้ไม่ได้ก็คือ เขาจะพูดและประทับใจในรสชาติของการดื่มน้ำฉี่ที่หมักกับลูกสมอไทยตลอด และประโยชน์ที่เขาได้รับจากการดื่มนั้น

ดิฉันจำได้ว่าเคยนำวิธีการหมักลูกสมอกับฉี่ไปแล้ว ๒ ครั้งค่ะ (๒ สูตร) แต่สูตรของคุณهمتี่ให้มาก็น่าสนใจ ง่ายๆ ดิฉันจึงนำมาเสนอเป็นสูตรที่ ๓ นะคะ มีดังนี้

๑. นำลูกสมอมาล้าง แล้วทุบให้แตกตามจำนวนที่ต้องการ

๒. นำลูกสมอใส่โหลแก้ว หรือพลาสติกเกรด A ที่มีฝาปิด

๓. ฉี่ใส่ให้ท่วมลูกสมอ ปิดฝาไว้ให้สนิท เก็บไว้ในที่ร่ม ทิ้งไว้ ๓ วัน ก็ดื่มได้เลย

๔. รินใส่แก้วดื่มตอนเช้า, ตอนตื่นนอนแล้วเติมฉี่ให้ท่วมเหมือนเดิม ดื่มได้ทุกวันจนหมดรสชาติ(สมोजืด) ให้เปลี่ยนลูกสมอใหม่ทั้งชุด

๕. อาจจะทำให้เดี๋ยวมากกว่า ๒ ขวดก็ได้ จะมีสลับไว้ดื่มและจะได้รับความเข้มข้นของสมอมากขึ้น

สูตรนี้จะไม่ได้กลิ่นปัสสาวะ แต่จะได้กลิ่นหอมของลูกสมอ การดื่มปัสสาวะทุกสูตร ต้องคุมรสชาติของอาหารที่เรากิน อดเค็ม หรือรสจัด จะทำให้ดื่มปัสสาวะได้ง่ายขึ้น

เป็นอย่างไรบ้างคะ ฟังแล้วง่ายมาก ท่านใดสนใจจะทำไว้ดื่มบ้างก็เชิญได้เลย หากดื่มแล้วได้ผลเป็นเช่นไร อย่าลืมรายงานเข้ามาให้ทราบด้วยนะคะ ขอขอบคุณล่วงหน้าเลยคะ และพบกันใหม่ฉบับหน้านะคะ

ไม่ไร้ค่าดังตาเห็น

เศษ แก้วนั้น มีน้ำหนักมาก ไม่สะดวกแก่การจัดการ และยังขายได้ราคาไม่ค่อยดีนัก การที่จะเสียแรงและเวลาเพื่อจัดการกับเศษแก้วนั้นจึงเหมือนเป็นเรื่องที่โง่เง่าพอดู แต่กระนั้น **ในชนบทแห่งหนึ่งของประเทศจีน** ผู้คนต่างใช้จักรยานและรถเข็นไปเก็บรวบรวมขวดและโถใช้แล้ว นำเอาสิ่งทีคนอื่น ๆ มองเป็น “**เศษขยะ**” กลับมาใช้ใหม่และช่วยลดความเสียหายที่จะเกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อม

เป็นเวลากว่า ๒๐ ปี ที่ **จาง เหลียงสู่ย** เคยใช้จักรยานลัดเลาะไปตามละแวกต่างๆ เพื่อเก็บรวบรวมและรับซื้อกระดาษลัง พลาสติก และขยะรีไซเคิลอื่นๆ เขาจะนำสิ่งที่รวบรวมมาได้ทั้งหมดกองรวมกันบนจักรยาน เก็บวัสดุที่สามารถรีไซเคิลได้ทุกชนิด ยกเว้นเศษแก้ว เขามองว่ามันทั้งอันตราย หนัก และยากแก่การขนย้าย ยิ่งไปกว่านั้น... ขายไม่ได้ราคา!

จางเคยถึงขนาดทุบหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ที่เก็บมาได้เพื่อเอาแต่โลหะข้างในซึ่งขายได้ราคามากกว่าและทิ้งเศษแก้วที่เหลือไปอย่างไม่แยแส เขาไม่เคยสนใจว่าสารพิษในหลอดไฟอย่างสารปรอทจะรั่วไหลออกมาและก่อให้เกิดอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม

วันหนึ่ง จางผ่านไปถึงบ้านหลังหนึ่งที่มีขยะรีไซเคิลกองพะเนินอยู่ จึงหยุดแวะเข้าไปสอบถาม **หวง อวิ๋อิง** เจ้าของบ้าน เพื่อขอซื้อขยะเหล่านั้น แต่กลับกลายเป็นว่าหวงชวนเขาคูยถึงเรื่องความสำคัญของการรักษาสิ่งแวดล้อมและมูลนิธิการกุศลที่ชื่อว่า **ฉือจี้**

หวงก็เป็นคนหนึ่งที่หาเลี้ยงชีพด้วยการเก็บขยะรีไซเคิลมาขาย เธอปั่นจักรยานตระเวนไปทั่วละแวกบ้านเพื่อเก็บขยะเช่นเดียวกับจาง และเมื่อมาถึงบ้าน เธอจะบรรจุแยกขยะที่ได้มาให้เป็นหมวดหมู่ เช่น ขวดพลาสติก แต่ละสีขายได้ราคาต่างกัน เธอก็จะแยกถุงเหล่านั้นไว้เป็นสีๆ เธอใช้เวลาค่อนข้างนานในการทำงาน และบ่อยครั้งก็ทำจนตึกตื่น แต่เธอต่างจากจางตรงที่เธอเก็บเงินจากการขายขยะรีไซเคิลเหล่านั้นไว้ใช้เองเพียงเล็กน้อย ส่วนที่เหลือจะบริจาคให้ฉือจี้ เพื่อเป็นทุนช่วยเหลือนักเรียนที่มาจาก

ครอบครัวยากจน

หลังจากได้ฟังเรื่องราวของ **หวง เจียง** รู้สึกประทับใจความมุ่งมั่นในการอุทิศตนเพื่อคนอื่นของ **เธอมากเสียจนน้ำตาซึม** เรื่องที่ทำให้เขาที่ยิ่งกว่านั้นคือหวงและอาสาสมัครด้านสิ่งแวดล้อมคนอื่นๆ ของฉือจี้เก็บแม่กระทั่งแก้วที่เขาถือว่าเป็นสิ่งไร้ค่ามาโดยตลอด

ถุงใส่แก้วที่ไม่ใช้แล้วแต่ละถุงที่เก็บรวบรวมจากท้องถนน ร้านอาหาร และคลินิก จะไปรวมกันที่สถานีรีไซเคิลซึ่งตั้งอยู่ที่โรงงานของอาสาสมัครฉือจี้คนหนึ่ง คือ **เหลียว เจาฉิง** เมื่อเหล่าอาสาสมัครซึ่งนำหนักถุงใส่เศษแก้วก็พบว่าพวกเขาสามารถเก็บรวบรวมเศษแก้วได้ถึง ๔.๗ ตัน ซึ่งมีมูลค่า ๕๒๐ หยวน (๒,๔๒๐ บาท)

ที่เห็นนี่คือผลลัพธ์จากการลงมือลงแรงมากกว่า ๒๐ วันของอาสาสมัครฉือจี้ที่อาศัยอยู่ในเมืองหนานจิง มณฑลฝูเจี้ยน ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศจีน จำนวนเงินที่ได้นี้ไม่มากนัก แต่เพียงพอสำหรับเป็นค่าเล่าเรียนหนึ่งภาคเรียนให้กับนักเรียนยากไร้สองสามคนเท่านั้น หากมองตามความเป็นจริง สำหรับคนนอกอาจมองว่าจำนวนเงินที่ได้ไม่คุ้มค่าต่อการเสียแรงและเวลามากมายขนาดนี้ แต่สำหรับ เหลียว เจาฉิง แล้ว การร่วมมือร่วมใจกันเก็บเศษแก้วนี้ ถือว่าคุ้มค่าอย่างมหาศาล

“ลองนึกดูว่าจะเป็นอย่างไรร ถ้าเศษแก้วพวกนี้กระจัดกระจายอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำ ใต้ต้นไม้ หรืออยู่ในดิน” เขากล่าว

ด้วยรู้ว่าสิ่งที่พวกตนกำลังทำอยู่นั้น เป็นการช่วยเหลือสิ่งแวดล้อม เหลียว และบรรดาผู้ร่วมอุดมการณ์อาสาสมัครฉือจี้ จึงมุ่งมั่นที่จะนำแก้วที่ไม่ใช้แล้วมารีไซเคิล กลุ่มอาสาสมัครในหนานจิงนี้ มีสมาชิกคือเหลียวกับภรรยา และผู้อยู่อาศัยในเมืองอีกหลายคน

ในแต่ละวัน พวกเขาแต่ละคนจะคอยเดินมองหาขยะรีไซเคิลตามท้องถนน และทุกๆเดือน พวกเขาก็จะนำขยะเหล่านี้มารวมกันที่สถานีรีไซเคิลในโรงงานทอผ้าของเหลียวเพื่อคัดแยกขยะที่รวบรวมมา โดยตั้งแต่เดือนธันวาคมปี ๒๕๔๙ จนถึงเดือนเมษายนปี ๒๕๕๑ พวกเขานำแก้ว

กลับมารีไซเคิลได้เกือบ ๕๕ ตัน เทียบได้กับขวดแก้วจำนวน ๙๘,๐๐๐ ใบ หรือประมาณ ๕,๘๐๐ ขวด ต่อเดือนเลยทีเดียว

ชาวหนานจิงหลายคนประกอบอาชีพเก็บกระป๋องโลหะและขวดพลาสติก แต่ไม่มีใครสนใจเก็บแก้วที่ไม่ใช้แล้ว เนื่องจากราคาค่างวดอันน้อยนิด แก้วทั้งขนย้ายลำบากและยังต้องร่น่วยแยกสี (ใส เขียว น้ำตาล) อีกทั้งยังสิ้นเปลืองต้นทุนในการรีไซเคิล แม้แต่ผู้ประกอบการธุรกิจรับซื้อขยะรีไซเคิลหลายรายยังปฏิเสธที่จะรับซื้อแก้ว โรงงานหลายแห่งเลือกที่จะผลิตแก้วขึ้นมาใหม่จาก

วัตถุดิบโดยตรงมากกว่าที่จะเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการรีไซเคิลแก้วที่ไม่ใช้แล้ว

ตามสถิติแล้ว ในประเทศจีนมีแก้วที่ถูกนำกลับมารีไซเคิลเพียงร้อยละ ๑๓ เนื่องจากไม่มีแรงจูงใจด้านเม็ดเงินให้คนหันมาสนใจรีไซเคิลแก้ว ขวดแก้วถูกทิ้งขว้างอย่างไม่ไยดี บ้างก็ทิ้งลงถังขยะ บ้างก็ลงข้างถนน บ้างก็ลงแม่น้ำหรือเรือกสวนไร่นา ขวดพวกนี้ไม่เพียงแต่ทำลายทัศนียภาพเท่านั้น แต่ยังเป็นอันตรายต่อคนอื่นอีกด้วย

แก้วไม่สามารถย่อยสลายได้ ไม่ว่าจะผ่านไปอีกกี่ล้านปี แก้วก็ยังคงอยู่ในสภาพเดิม และด้วยเหตุนี้ การรีไซเคิลแก้วจึงก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมหาศาล และยังเป็นการประหยัดพลังงาน ลดมลพิษ และลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ การผลิตแก้วขึ้นมาหนึ่งตันจะต้อง

ใช้ควอทซ์ถึง ๗๐๐ กิโลกรัม อัลคาไลบริสุทธิ์อีก ๑๐๐ กิโลกรัม รวมถึงสารเคมี น้ำมันหนัก และพลังงานไฟฟ้า ดังนั้นการผลิตแก้วขึ้นมาใหม่ในแต่ละครั้งย่อมหมายถึงการสิ้นเปลืองทรัพยากรบนโลกอย่างไม่ต้องสงสัย

✿ โดย Li Wei-huang
แม่ลิว ดูนซ์ พงศศิริพจน์/
จิตตภาณี รองนานาม/
ทิพย์สุรางค์ วงศาสุรางค์
แม่ลิวจากนิตยสาร นี้อัจฉริยะ ฉบับภาษาไทย

วิบากกรรมของพรานโหดนี้เป็นเรื่องจริง ได้เกิดขึ้นมาแล้วประมาณ ๔๐ กว่าปีมาแล้ว ณ ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่แถวป่าเขา ได้มีครอบครัวชาวนาชาวไร่ครอบครัวหนึ่ง ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว สมมติชื่อ ลุงพร เขามีอาชีพทำนาทำไร่ ส่วนอาชีพเสริมคือ ออกป่าหาล่าสัตว์เพื่อเอามาขาย

สัตว์ที่ไล่ล่าได้และเอามาขายอยู่ประจำ ส่วนมากจะเป็นกวาง หมูป่า กระเจง ชะมด พังพอน กระต่าย ไก่ป่า แกะจะทำอยู่แบบนี้ตั้งแต่ลูกของแกเล็ก ๆ อยู่ จนกระทั่งลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาว และฐานะทางครอบครัวก็ดีขึ้นมาเรื่อยๆ

อยู่มาวันหนึ่ง แกก็ออกป่าหาล่าสัตว์เหมือนทุกครั้งที่เคยทำมา ในวันนั้นแกได้ไปพบ

ค่างแม่ลูกอ่อนตัวหนึ่งมือหนึ่งกำลังอุ้มลูกน้อย ส่วนอีกมือหนึ่ง กำลังเก็บกินผลไม้ อยู่บนต้นไม้ นั่น ลุงพรหรือพรานพรคนโหดคนนั้น เห็นเช่นนั้น แทนที่จะเกิดความเมตตา และนึกสงสารสัตว์โลก ค่างแม่ลูกอ่อนตัวนั้น กลับมีแต่จิตที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เท่านั้นที่ฝังอยู่ในจิต อยู่ในวิญญาณของแก แกไม่คิดถึงบาปกรรม เกรงภัยที่จะย้อนกลับมาสนองให้กับตนเองได้ในภายหลังเลย

หลังจากพรานพรเห็นเช่นนั้น ก็เอาปืนมาเดินไปยังรังของค่างแม่ลูกอ่อนตัวนั้น พร้อมกับเหนียวไกปืนยิงออกไปทันที

แม่อย่างกับจับวาง ค่างตัวนั้นถูกยิงเข้าที่ท้องเป็นแผลฉกรรจ์ ลูกน้อยของค่างตัวนั้นก็พลันหลุดมือพร้อมกับค่างตัวแม่ก็หล่นตบลงสู่พื้นดิน

พอค่างแม่ลูกอ่อนตัวนั้นตกลงมาถึงพื้นดินมันก็รีบรูดเอาใบไม้มาอุดตรงแผลที่ท้องของมันทันที แล้วก็เอามือข้างหนึ่งกุมท้องที่เป็นแผลนั้นเอาไว้ ส่วนมืออีกข้างก็จับต้นไม้แล้วก็ปีนหนีไปอย่างรวดเร็วด้วยความกลัวตาย

หลังจากวันที่พรานพรยิงค่างแม่ลูกอ่อนตัวนั้นเป็นต้นมา แกก็เริ่มป่วยเป็นโรคกระเพาะอาหาร ตอนแรกแกก็คิดว่ามันจะไม่เป็นอะไรมากมาย ไปหาซื้อยาตามร้านขายยามากินก็คงจะหาย แต่ยิ่งนานวันเข้าอาการเจ็บปวดที่ท้องก็รุนแรงยิ่งขึ้น ได้รับความทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก จนต้องไปหาหมอ หลังจากที่หมอตตรวจดูแล้ว หมอบอกว่า กระเพาะอาหารเป็นแผลทะลุแล้ว

จากนั้นหมอก็เลยทำการผ่าตัด หลังพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลพอสมควรแล้ว หมอก็อนุญาตให้กลับมาอยู่ที่บ้าน พอกลับมาอยู่ที่บ้าน แผลนั้นก็หาย กลับรุนแรงยิ่งขึ้น แผลตรงที่ผ่าตัดกลับเน่าส่งกลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก

อยู่ต่อมาในขณะที่แกนอนป่วยอยู่นั้น แกได้นึกถึงกรรมที่เคยไปยิงค่างแม่ลูกอ่อนตัวนั้น หลังจากที่มีมันโดนยิงแล้ว มันคงจะเจ็บปวดทุกข์ทรมานและแผลของมันคงจะเน่าเหม็นเหมือนแผลของเราที่เน่าเหม็นอยู่ในขณะนี้

พอญาติพี่น้องไปเยี่ยมดูอาการเจ็บป่วยของแกที่ไร แกก็จะเล่าเรื่องของแกที่ไปยิงค่างแม่ลูกอ่อนให้ญาติพี่น้องของแกฟังอยู่เสมอว่า “เมื่อเราเกิดมาเป็นคนแล้ว ชื่อว่าเป็นสัตว์ที่ประเสริฐ จงหมั่นทำแต่กรรมดี ให้กับตนเอง จงมารักษาศีล ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เพื่อเป็นการสั่งสมกรรมดี ให้กับชีวิตของตัวเองเถิด เพื่อเราจะได้ไปสู่ภพที่สูงที่เจริญที่ประเสริฐกว่านี้กันเถิด

อย่าหลงไปสร้างบาป สร้างกรรม สร้างเวรให้กับตนเองเลย ดูตัวอย่างของพมสีที่ผมได้รับผลของกรรมผลของวิบากอยู่ในครั้งนี้ มันคงจะเกิดมาจากผลของกรรมที่ผมเคยไปยิงค่างแม่ลูกอ่อนตัวนั้นอย่างแน่นอน

และกว่าค่างตัวนั้นจะตายลง มันคงจะเจ็บ มันคงจะปวดและทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แผลของมันคงจะมีหนองเจาะซอนไซและส่งกลิ่นเน่าเหม็นเหมือนแผลของผมในขณะนี้”

ยิ่งนานวันเน่าเดือนเข้า แผลของพรานพรก็ยิ่งส่งกลิ่นเน่าเหม็นมากขึ้น จนคนไปเฝ้ารักษาพยาบาลให้ก็ไม่ค่อยจะมีใครไปเฝ้ารักษา แกทนทุกข์ทรมานอยู่กับผลของวิบากกรรม กับแผลอันเน่าเหม็นที่เกิดจากผลของกรรมของแกอยู่อีกปีจึงเสียชีวิต

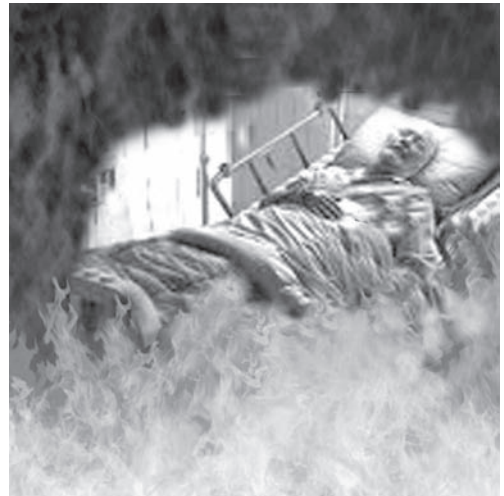
ก่อนจากผู้เขียนขอฝากบทธรรมจากพระไตรปิฎก ภาษาไทยฉบับหลวงเล่มที่ ๑๔ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ข้อที่ ๕๘๒-๕๘๔ ใจความว่า...

**การเป็นผู้ฆ่าทำให้ชีวิตสัตว์ตร่วงไป เป็นคนเหี้ยมโหด มีมือเปื้อนเลือด หมกมุ่นอยู่ใน
การประหารประหารไม่เอ็นดูสัตว์มีชีวิต ตายไปมาเกิดเป็นมนุษย์จะเป็นคนอายุสั้น**

**ส่วนการเบียดเบียนสัตว์ ด้วยฝ่ามือก่อนดินท่อนไม้ ของมีคม ตายไปแล้วมาเกิดเป็นมนุษย์
จะเป็นคนมีโรคมาก**

❀ **เช็งงนองทอนแก่น**

๒๐ ก.พ. '๕๕

เมื่อไรก็ตาม ที่เรารู้สึกตัว หรือเกิดสำนึกในคุณค่าของชีวิตที่มีอยู่ เราจะรักษาคุณค่าของชีวิตไว้ได้อย่างไร?

ลองอ่านบทความต่อไปนี้ อย่างบรรจง(ตั้งใจคัดตัวบรรจง เต็มบรรทัด) แล้วไม่ว่า เราอาจเกิดยินดี เต็มใจจะฝึกฝนตนเอง ให้มีสติ ระลึกรู้ตัวทั่วพร้อมกับบทบาทชีวิตเพิ่มขึ้น

ขอให้เรามาเริ่มกำหนดรู้ ตั้งแต่รู้จักฝึกมีสติ ตามทันอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง ในขณะกำลังได้ยินเสียงอยู่ โดยเฉพาะ “เสียง” ของคนที่เราไม่ชอบ จิตจะมีอาการหงุดหงิด ไม่อยากได้ยิน อ่านเจอไหมเอ่ย?

จับตัวอาการหงุดหงิดมาตรวจดู อาการหงุดหงิดเป็นอย่างไร

แต่ถ้าเราได้ยินเสียงที่พอใจ ความรู้สึกก็จะต่างออกไป อาการจิตจะเป็นอีกอย่าง จริงไหม?

หัดอ่านเห็นความต่างในแต่ละขณะ ของตนเองให้ชัดเจน

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ คือการเรียนรู้อะไรประกอบที่สำคัญของชีวิต ซึ่งหากเราสามารถควบคุมได้ ก็เท่ากับชีวิตนี้อยู่ในอุ้งมือของเรา เราเป็นผู้ลิขิตชีวิตตัวเราเอง

คำว่า “เรา” นี้ แท้จริง คือ ธรรมชาติสูงสุด คนซึ่งจะยึดว่า นี่แหละตัวเรา เห็นไหม ทุกอย่างสำเร็จด้วยน้ำมือข้า !

แท้จริง คือความล้มเหลวในการทำความดีต่างหาก เหมือนเขียนด้วยมือแล้วลบด้วยเท้า

ฉะนั้น พึงตั้งสติทุกครั้งที่ทำความดีให้บรรจงกับการทำกายกรรม วชิกรรม และ มโนกรรมที่ดีๆ

กรรม ๓ นี้แหละ คือตัวชีวิต ที่แท้จริง เพราะฉะนั้น จงสร้างพลังชีวิตที่ดีๆ ฝากไว้กับโลก ก่อนหมดลมหายใจ

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดบางประการ เกี่ยวกับพลังชีวิต

เมื่อชีวิตยังมีชีวา คือ ยังไม่หมดลมหายใจ หรือพูดง่ายๆว่า ยังไม่ตาย ชีวิตเราจะมีพลัง ความสามารถ

อย่างน้อยๆ ๓ ประการ

(๑.) ความสามารถ **“รู้สึก”** สุขหรือทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์

(๒.) ความสามารถ **“จำได้”** หมายถึง

(๓.) ความสามารถ **“ปรุงแต่ง”** เอาจากความรู้สึกในปัจจุบันขณะสัมผัสอยู่นี้ รวมกับ ความจำได้หมายรู้มาในครั้งก่อนๆ

องค์ประกอบทั้ง ๓ นี้เอง เป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาน คือเมื่อตา หรือหู หรือจมูก หรือลิ้น หรือผิวหนัง มีการกระทบ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส แล้วเกิดความรู้สึกสุข หรือทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์ โดยมีความทรงจำเก่าๆ เข้ามาปรนปรุ พร้อมด้วย ได้ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือ วิญญาน ซึ่งจะทำหน้าที่ **รู้สึก**ต่อผัสสะ และ**กำหนดรู้แล้วปรุงแต่งเป็นวิญญาน**ตัวต่อไป และต่อไป ไม่รู้จบ

ถ้าเราอ่านมาถึงตรงนี้แล้ว สามารถเข้าใจได้ นั่นคือ วิญญานในตัวเราได้ทำงานแล้ว กำลังเปิดใจกว้างพร้อมรับรู้ เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า alert หรือภาษาบาลีว่า ซาครีย ภาษาไทยเราคือ ตื่นเต็มรับรู้ชัดเจน

ตัวเรา **“เจ้าของชีวิต”** เท่านั้นที่จะสัมผัสวิญญานของตัวเอง แม้มันมิใช่ตัวตนแบ่งก้อน ให้จับต้องได้ แต่เราก็จะจับอ่านได้ด้วยสัมผัสในความรับรู้

เราสามารถเริ่มฝึกได้จากการมีสติ ตามรู้บทบาทชีวิต ตามรู้ความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง แล้วหัดพิจารณาวิเคราะห์ว่า บทบาทเหล่านั้นเป็นกุศลหรืออกุศล เป็นคุณหรือโทษ เป็นบุญหรือบาป และพยายามค้นหาเหตุที่มันจะทำบาปแล้วเห็นโทษมันให้ชัดอย่างลึกซึ้งถึงที่สุด

ถ้าสิ่งนั้นเป็น **“บุญ”** เรา**ก็ต้อง** พากเพียรให้เกิดต่อๆๆๆไป แต่ถ้าเป็น **“บาป”** เรา**ก็ต้องหยุดพฤติกรรมนั้นทันที** โดยการค้นหาโทษภัยของมันให้เห็นจริงจนสมบูรณ์ การหยุดพฤติกรรมจะหยุดได้ด้วยปัญญา รู้แจ้งที่มีพลังยิ่ง เรียกว่า enlightenment

ฝึกหัดอยู่อย่างนี้แหละ ทำซ้ำทำ ซากอย่างนี้กับทุกๆเรื่องที่จะเข้ามาในชีวิต เป็นการสร้างความคุ้นเคยกับกรรมดี จน

ในที่สุดพฤติกรรมดีนั้นเป็นจริงที่ใจของเรา

สรุปว่าการทำดี ยิ่งทำซ้ำซากมากเท่าไร ก็จะได้จิตวิญญานดีๆ เกิดจริงที่เราได้มากเท่านั้น

การสั่งสมวิญญานดีๆก็เท่ากับการเพิ่มพลังดีๆให้ชีวิต นี่เป็นสิ่งที่ผู้รับผิดชอบต่อชีวิต หรือผู้สำนึกในคุณค่าของชีวิตจะต้องศึกษาเรียนรู้ และฝึกฝนปฏิบัติ ให้ทำได้อย่างชำนาญ จนเป็น ธรรมชาติที่แท้จริงของชีวิตที่เดียว

❁ **ดัดดี**

ไหว้ครู ๒๕๕๕

“ปาเจรา จรียา โหนดิ.....” เพลงสรรเสริญพระคุณของครูดังก้องไปทั่ว สันตโศก ทำให้เกิดบรรยากาศสำนึกถึงพระคุณของครู หรือครูบาอาจารย์ทุกท่าน ที่ให้ความรู้ ให้ การอบรมบ่มสอน กว่าเราจะเติบโตใหญ่ กว่าเราจะรู้เต็ยงสา รู้ผิดชอบชั่วดี ก็ต้องผ่านการอบรม **ทั้งจากครูที่เป็นครูโดยตรง และจากผู้หวังดีที่ชี้แนะแก่เรา** หรือแม้แต่คนที่เราไม่ชอบใจ ก็ยังว่ากล่าว เรา ให้เราเกิดจิตสำนึกได้เช่นกัน

วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถือเป็นฤกษ์ดี ที่พวกเราเพิ่งเสร็จสิ้นจากการจัด งานฉลองสัมพุทธชยันตี มาใหม่ๆ นักเรียนสัมมาสิกขาภิเปิดเทอมได้เดือนกว่าแล้ว วันพฤหัสบดีนี้จึง เป็นฤกษ์ดีที่ถูกกำหนดขึ้นมาให้เป็นวาระวันไหว้ครู ของ**นักเรียนโรงเรียนสันตโศก โรงเรียนสัมมาสิกขา- สันตโศก และสัมมาสิกขาลัยวังชีวิต(ม.วช.)** มีนักเรียน นิสิต และชาวมุขมชนมาร่วมงานกันเต็มศาลา

เมื่อเสียงเพลงสรรเสริญพระคุณจบลง พิธีกร **น.ส.วันเพ็ญ มิตตะชบ** ชั้น ม.๖ และ **นายภูไพร หวังภูกลาง** ชั้น ม.๕ ได้ขอเชิญให้นักเรียนนำพานที่ตั้งใจ ประดิษฐานประดอยมา มอบให้แก่ครู ส่วน ม.วช.มอบถวายแต่ท่านสมณะ แล้วตัวแทนนักเรียนและนิสิตกล่าวถึงความหมายของพาน แต่ละพานมี ความหมาย เช่น พานของ ม.ปลายฝ่ายหญิง **น.ส.แดนดาว สุตันธนาค** เป็น ตัวแทนอธิบายพานว่า...

“กสิปกุหลาบภายในพานที่มีอยู่หลายสี เปรียบเสมือนนักเรียนที่มี จริตนิสัยแตกต่างกัน มาอยู่ภายในพาน ภายในกรอบของศีลธรรม ซึ่งก็คือพาน

กรอบดินน้ำมันสีฟ้าเปรียบเสมือนโรงเรียน สัมมาสิกขาทุกคนมาอยู่รวมกันภายในกรอบของโรงเรียน อยู่ด้วยความรักความเอาใจใส่ที่ครูทุกๆท่านมอบให้ ซึ่งเปรียบเสมือนดอกรั้วที่ร้อยอยู่รอบๆพาน ใต้ดอกกุหลาบจะมีน้ำอยู่รอบๆ คอยหล่อเลี้ยงให้ดอกกุหลาบไม่เหี่ยวเฉาเปรียบเสมือนน้ำใจกำลังใจที่ครูคอยหล่อเลี้ยงให้นักเรียนมีกำลังใจ”

ต่อจากนั้นเป็นการเปิดใจของตัวแทนนักเรียนฝ่ายชาย-ฝ่ายหญิง ครู นิลิต ม.วช. สมณะ(ครูม.วช.) ชาวชุมชน ขอยกตัวอย่างการเปิดใจของครู และนักเรียน ดังนี้

นายเพชรสีไฟ ดียิ่ง ชั้น ม.๖

ตัวแทนนักเรียนฝ่ายชาย “การเป็นประธานนักเรียนของผม ทำให้ผมได้เข้าใจครูมากขึ้น บางครั้งที่ผมคอยบอกเด็ก ซึ่งบางคนก็บอกยากจริงๆ ซึ่งผมก็ท้อมากเลยครับ ทำไมเราต้องมาบอกเด็กพวกนี้ แต่พอผมมองไปที่ครู ครูบางคนก็เจอยังไงครับ ทำไมเขาต้องมาดูแลเด็กนักเรียนที่ไม่ค่อยพอใจ แต่เขาเสียสละตัวเองมามันก็ทำให้ผมคิดว่า เขาเสียสละจริงๆ และมันก็ทำให้ผมอยากเป็นเหมือนครูที่แบบจะต้องดูแลเด็กๆครบหลายครั้งที่ผมอยากจะทำตามใจตัวเอง อย่างเช่นการฝึกกฎโรงเรียน แต่พอคิดไปคิดมานะครับ เมื่อผลสุดท้ายถ้าผมถูกจับได้ ครูหลายคนก็ต้องนั่งประชุมกันเป็นชั่วโมงๆ เพื่อที่จะพิจารณาโทษเด็ก และผมก็คิดว่าผู้ใหญ่เขาทำกันขนาดนั้นเลยหรอ เพื่อที่จะไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด

กับการทำโทษ ซึ่งตรงนี้นั้นทำให้ผมที่จะไม่กล้าที่จะทำผิดอีกเลย บางครั้งนะครับ ส่วนคำสอนที่ได้จากกร เป็นสัมมาสิกขานะครับ ผมคิดว่า ผมจดจำ และก็นำไปใช้ในชีวิตข้างหน้าหรือข้างนอกอย่างแน่นอนครับ”

นายไพโรเมือง รักพงษ์โสภ ตัวแทน

ครูฝ่ายชาย “ดูแลนักเรียน ก็เจอปัญหาหลายอย่างก็เข้าใจคำว่า ครู ครู ก็แปลว่าหนัก เรารับผิดชอบเต็มที่ดูแลเต็มที่ ก็เจอปัญหากับการดูแล แล้วนักเรียนก็มีจริตนิสัยต่างกัน ก็ต้องหาเทคนิคในการดูแลที่จะอยู่

